

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

Στην Αθήνα σήμερα 16 Ιουνίου 1998 και ώρα 10.01' συνήλθε στην Αίθουσα συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η «Βουλή των Εφήβων», σε ολομέλεια, για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Προέδρου της Βουλής κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κυρίες και κύριοι, αρχίζει η συνεδρίαση της «Βουλής των Εφήβων».

Εισερχόμαστε στην

ΕΙΔΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ

Συζήτηση και ψηφοφορία επί της αρχής των προτάσεων και του συνόλου της Σύνοψης Κειμένων των μαθητών της Β' Λυκείου και των Τεχνικών Επαγγελματικών Σχολών, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων» από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό.

Θα παρακαλέσω, πριν προχωρήσει η συνεδρίασή μας, να διακόψουμε για δυο λεπτά για την προσέλευση του Προέδρου της Δημοκρατίας.

(ΔΙΑΚΟΠΗ)

(ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ)

(Στο σημείο αυτό εισέρχεται στην Αίθουσα ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Όρθιοι όλοι οι έφηβοι βουλευτές υποδεχονται τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, χειροκροτούντες ζωνρά και παρατεταμένα).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κυρίες και κύριοι έφηβοι βουλευτές, επαναλαμβάνεται η διακοπείσα συνεδρίασή μας.

Σύμφωνα με το πρόγραμμα το οποίο έχετε υπόψη σας θα μιλήσουν πρώτα οι εισηγητές με τη σειρά κάθε Διαρκούς Επιτροπής. Στη συνέχεια θα μιλήσουν με τη σειρά τους οι ομιλητές, που επελέγησαν ή κληρώθηκαν στις Διαρκείς Επιτροπές.

Ο χρόνος ομιλίας των εισηγητών είναι οκτώ λεπτά και των λοιπών εφήβων βουλευτών είναι τέσσερα λεπτά.

Πρώτος θα λάβει το λόγο ο έφηβος Βουλευτής του Νομού Κιλκίς Πάρις Παναγιωτόπουλος της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων.

(Χειροκροτήματα)

ΠΑΡΙΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ (Νομός Κιλκίς - 1ο Τ.Ε.Λ. Κιλκίς): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αξιότιμοι κύριοι Βουλευτές, αγαπητοί συμμαθητές, η Βουλή των Ελλήνων μας κάλεσε και φέτος για τρίτη χρονιά, εμάς τους νέους έφηβους Βουλευτές, να συζητήσουμε ό,τι μας καίει, να αναλύσουμε τους προβληματισμούς, τους ενδοιασμούς και τα κακώς κείμενα σε όλους τους τομείς της ελληνικής πραγματικότητας και τέλος, να συνθέσουμε το δικό μας όραμα και όνειρο της αυριανής Ελλάδος.

Με την προεισήγηση και τη διοργάνωση της Συνόδου αυτής της Βουλής των Εφήβων, ευχαριστούμε θερμά τον Πρόεδρο της Βουλής κ. Κακλαμάνη, τον κ. Σαμαράκη, Υπουργούς, Βουλευτές και λοιπούς συντελεστές του Ελληνικού Κοινοβουλίου.

Εμείς οι έφηβοι Βουλευτές της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων, θα αναφερθούμε σε θέματα όπως η παιδεία, η εκπαίδευση, η εκπαιδευτική πολιτική, η αγωγή, η μόρφωση και ο πολιτισμός.

Ένα θέμα που μας απασχόλησε ιδιαίτερα, είναι η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Η μεταρρύθμιση αυτή, είναι ένα μεγάλο βήμα προόδου και εξυγίανσης της δημόσιας εκπαίδευσης, της μόρφωσης και της αγωγής. Καταργείται η αποστήθιση και αντικαθίσταται με την κριτική σκέψη. Εισάγονται νέα μαθήματα, νέα βιβλία και νέοι τρόποι διδασκαλίας. Αρνητικό είναι το γεγονός ότι αναπτύσσεται ακόμα περισσότερο η βαθμοθηρία. Ίσως όμως αυτή η βιαστική αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης και της παιδείας, ήταν μεγάλο βήμα.

Υπάρχουν πολλά και σημαντικά προβλήματα που στέκουν εμπόδιο στην περάτωση του έργου. Τα πιο σημαντικά ίσως προβλήματα είναι τα εξής:

Πρώτον, η έλλειψη υλικοτεχνικής υποδομής ιδιαίτερα στην επαρχία και στις παραμεθόριες περιοχές.

Δεύτερον, η έλλειψη ενημέρωσης σε καθηγητές και μαθητές.

Χωρίς την εξάλειψη των παραπάνω προβλημάτων, δεν είναι δυνατή η αποδοτική εφαρμογή του προγράμματος. Εκτός αυτού, είναι αβέβαιη η τύχη των μαθητών της Β' τάξης του Λυκείου που δεν προβιβάζονται. Αβέβαιη είναι και η τύχη των μαθητών του απόδημου ελληνισμού και της διασποράς οι οποίοι αντιμετωπίζουν τεράστια προβλήματα που έχουν σχέση με την υλικοτεχνική υποδομή, με την έλλειψη καθηγητών και βιβλίων και τέλος, με τη γενικότερη παραμέλησή τους μέσα από μια διαδικασία υποβάθμισης.

Επίσης, δυσκολίες αντιμετωπίζουν και οι μαθητές της υπαίθρου και των παραμεθόριων περιοχών. Το ουσιαστικότερο πρόβλημα εδώ είναι η έλλειψη υλικοτεχνικής υποδομής, η έλλειψη κατάλληλων χώρων άθλησης και η έλλειψη σχολικών αιθουσών. Αυτά είναι τα κυριότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν κυρίως οι νομοί της Μακεδονίας που βρίσκονται στα σύνορα, όπως είναι ο Νομός Κιλκίς από τον οποίο προέρχομαι.

Σημαντικά άλλα ζητήματα, όπως η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση στα σχολεία από μικρή ηλικία προς όφελος της κοινωνίας, πρέπει οπωσδήποτε να γίνει ένα από τα θέματα για συζήτηση.

Μας απασχόλησε επίσης το γλωσσικό ζήτημα. Παρατηρείται νόθευση της γλώσσας από ξένα στοιχεία, λεξιπενία, ανικανότητα έκφρασης, ξενομανία, όσο και μια γενικότερη γλωσσική κρίση, η οποία συμπεριλαμβάνει και την κρίση του βιβλίου στη χώρα μας.

Η αντιμετώπιση των παραπάνω προβλημάτων έγκειται κυρίως στην αναβάθμιση των γλωσσικών μαθημάτων της διδασκαλίας τους στα σχολεία. Δεν φτάνει όμως μόνο αυτό. Πρέπει να κάνουμε προσωπική υπόθεση του καθενός μας τη διαφύλαξη της ελληνικής γλώσσας και την προστασία της από τις ξένες εκφράσεις και λέξεις που πολλές φορές αφομοιώνονται και τη νοθεύουν.

Εκτός απ' αυτό, υπάρχει ένα ζήτημα που είναι πολύ μεγάλης σημασίας και είναι η σχέση των νέων με την εκκλησία και τη θρησκεία. Παρατηρείται ένας. Υπάρχουν νέοι που είναι υπερβολικά θρησκόφιλοι και οι λεγόμενοι αναρχικοί. Δεν επιζητούμε τον τέλει άνθρωπο. Ο καθένας έχει τους δικούς του στόχους. Κοινωνικά όμως, πρέπει να μπορέσουμε να ζήσουμε ειρηνικά πρώτα μεταξύ μας και μετά μαζί με τα άλλα έθνη. Η θρησκεία δεν πρέπει να είναι ένα κομμάτι ή μια αιτία που να μας χωρίζει. Πρέπει να μας ενώνει ακόμα και με αλλόθρησκους. Πρέπει το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων να πάρει την αξία που αναφέρει το όνομά του και όχι να είναι Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων. Πρέπει να είναι το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων. Πρέπει να ενημερώνει τους μαθητές όχι μόνο για τον ορθόδοξο χριστιανισμό, πράγμα που γίνεται αυτή τη στιγμή, αλλά να ενημερώνει τους μαθητές σχετικά με τα θετικά και τα αρνητικά όλων των θρησκειών. Πρέπει να τους δείξει ότι οι άνθρωποι οι οποίοι αντιπροσωπεύουν διαφορετικά πιστεύω απ' αυτούς,

δεν είναι τίποτα ξεχωριστό, τίποτα το εξωπραγματικό, αλλά είναι και αυτοί άνθρωποι και τις περισσότερες φορές δεν διάλεξαν το θρήσκευμα που πιστεύουν, αλλά την επιλογή τους αυτή την κάνει κάποιος συνειδητά σε μια πιο προχωρημένη ηλικία.

Ιδιαίτερη σημασία δόθηκε στις σχέσεις των νέων με την Εκκλησία, με τους εκπαιδευτικούς, με τους γονείς, με την οικογένεια, με την πολιτεία, με την παράδοση, τα ήθη και τα έθιμα, όσο και μεταξύ τους. Η νεανική αμφισβήτηση και ορισμένες φορές η επιθετική στάση του νέου απέναντι στη ζωή και τους συνανθρώπους του, μας προβληματίσε και μας ανησύχησε για το μέλλον της Ελλάδας, αλλά και του κόσμου γενικότερα.

Ειδικότερα, παρατηρείται απομάκρυνση των νέων από την Εκκλησία και η μεταστροφή τους σε παραθρησκευτικές οργανώσεις, στο φανατισμό, στη βία, στο σατανισμό και στα ναρκωτικά.

Η ψυχή ενός νέου, στη σημερινή εποχή, έχει γίνει πιο πολύπλοκη και πιο απρόσιτη τα τελευταία χρόνια.

Στην εισήγησή μου, που έκανα στην Επιτροπή μας, ο κ. Αποστολίδης Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής και Πρόεδρος της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων, επισήμανε, μετά από την ομιλία μου, ότι δεν αναφέρθηκα στα Ελγίνεια Μάρμαρα. Έκανα αυτήν την παράλειψη, λόγω περιορισμένου χρόνου. Δεν θέλω όμως, να αφήσω αυτό το σημαντικό θέμα άθικτο και γι' αυτό, θα ασχοληθώ με αυτό συνοπτικά τώρα, με αφορμή πάντα τις νέες εξελίξεις πάνω σ' αυτό το θέμα, τις οποίες φαντάζομαι γνωρίζουμε όλοι.

Η Αγγλία έχασε το μόνο φαινομενικά πειστικό επιχείρημα, που έθετε για την μη επιστροφή των Μαρμάρων του Παρθενώνα στην Ελλάδα. Οι Άγγλοι κατέστρεψαν κυριολεκτικά όλα τα Μάρμαρα που αγόρασαν από τους Τούρκους. Δεν τους άρεσε το μελί τους χρώμα και έτσι τα λάξευσαν και τα επικάλυψαν με πλαστική μπογιά, για να μη χάσουν το νέο, λευκό τους χρώμα.

Πρέπει να γίνουμε επιθετικοί. Πρέπει να διεκδικήσουμε δυναμικά την επιστροφή των ελληνικών αρχαιοτήτων από χώρες, όπως η Αγγλία, η Γαλλία και η Γερμανία. Εάν το καταφέρουμε αυτό, θα έχουμε κάνει το μέγιστο βήμα για την αναγέννηση της χώρας μας. Στο χέρι μας είναι να κάνουμε την Ελλάδα ένα απέραντο μουσείο πολιτισμού.

Τελειώνοντας να πω ότι, αν δεν είμαστε αισιόδοξοι, δε μπορούμε να δούμε την τεράστια σημασία που έχουν τα λεγόμενα μικροπράγματα. Δεν θα μπορέσουμε να αισθανθούμε και να γευθούμε τη χαρά των πράξεών μας, έστω κι αν αυτές είναι επιτυχίες.

Πιστεύω ότι θα ακουστόμε και ότι θα δώσουμε νέες επαναστατικές ιδέες και λύσεις στα τρέχοντα προβλήματα του τόπου. Επιζητούμε τη συνέχιση και περάτωση του έργου, που εμείς σήμερα ξεκινούμε και προτείνουμε στους μόνιμους Βουλευτές των Ελλήνων.

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

Η ζωή είναι ωραία και ας τα έχει με άλλον!
Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Θα ήθελα να σας ανακοινώσω ότι φέτος απουσιάζει από τη συνεδρίαση της Ολομέλειας της Βουλής των Εφήβων ο Πρωθυπουργός κ. Κωνσταντίνος Σημίτης ο οποίος, όπως γνωρίζετε, βρίσκεται στη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στο Κάρντιφ.

Επίσης, απουσιάζει, παρά την επιθυμία του να βρίσκεται και αυτός εδώ, όπως μου εγνώρισε με σχετική επιστολή του, με την οποία εξαίρει τη σημασία αυτού του θεσμού, ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως κ. Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο οποίος βρίσκεται επίσης στο Κάρντιφ, στη Σύνοδο του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος.

(Η σχετική επιστολή του Προέδρου της Νέας Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνου Καραμανλή έχει ως εξής):

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Και οι δύο είναι απολύτως δικαιολογημένοι. Είναι εθνικός ο λόγος της απουσίας τους απ' αυτήν την Αίθουσα.

Καλείται τώρα η κα Καλλιόπη Κουρούπη, Έφηβος Βουλευτής Νομού Δωδεκανήσου, εισηγήτρια της Διαρκούς Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

(Χειροκροτήματα)

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΚΟΥΡΟΥΠΗ (Νομός Δωδεκανήσου - Λύκειο Αντιμάχειας): Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συμμαθητές, γεγονός είναι ότι οι εφηβοί μας και αυτήν τη χρονιά δείχνουν την ίδια ευαισθησία στην αντιμετώπιση των προβλημάτων, που σχετίζονται με την παρουσία του ελληνισμού στον ευρωπαϊκό χώρο και την παγκόσμια κοινωνία.

Το συναφές αίτημα για τη διαφύλαξη της εθνικής ταυτότητας, της ιστορικής ενότητας και της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας ως και την οργάνωση της άμυνάς της για την προστασία των γεωγραφικών και πνευματικών συνόρων της. Έμφαση ιδιαίτερη δίνεται και πάλι στην ιστορική συνέχεια και συνοχή του ελληνισμού στις διεθνείς σχέσεις στην πορεία που ακολουθεί η Ευρωπαϊκή Ενοποίηση προς την ολοκλήρωσή της, στην κρισιμότητα των ανοικτών εθνικών θεμάτων, όπως το κυπριακό και το σκοπιανό.

Οι παρατηρούμενες ανακατατάξεις στην ελληνική κοινωνία, μειονότητες, μετανάστες, πρόσφυγες κ.λπ. και κυρίως ο οικουμενικός ελληνισμός στη διεθνή παρουσία του, αλλά και στις σχέσεις του με τον εθνικό κορμό. Η παγκόσμια ειρήνη και ο τρίτος κόσμος είναι ακόμα δύο χώροι που συγκεντρώνουν το ενδιαφέρον και την αγωνία τους.

Διεθνείς σχέσεις. Η εξωτερική μας πολιτική δεν είναι η πρόπευσα, δεν είναι η ενδεδειγμένη. Επισημαίνονται ελλείψεις και ασυνέπειες. Την τελευταία πεντακονταετία τρία κόμματα ουσιαστικά κυβέρνησαν τον τόπο και αυτά ευθύνονται για τους λανθασμένους χειρισμούς στην εξωτερική μας πολιτική. Ακόμα και σήμερα ο πολιτικός μας κόσμος δεν παρουσιάζει

την αναγκαία ενότητα απέναντι στις επιβουλές των ξένων δυνάμεων. Είναι καιρός να αντιληφθούμε ότι ο μονοδιάστατος προσανατολισμός προς τη Δύση στα θέματα εξωτερικής πολιτικής και η πρόσδεση της χώρας μας στο άρμα των Η.Π.Α. και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οδήγησαν στη διεθνή απομόνωση της χώρας μας στην επιδίωξη των εθνικών της δικαίων.

Είναι γεγονός ότι οι Η.Π.Α. αποβλέπουν στην εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων και επιτρέπουν ή υποβοηθούν άμεσα ή έμμεσα τις συγκρούσεις μεταξύ των μικρών λαών για το δικό τους όφελος. Πολύ περισσότερο δε, που την τελευταία δεκαετία έχει απομείνει η μοναδική πλανητική δύναμη.

Η αρχική ένταξη της χώρας μας στην Ε.Ο.Κ. χαιρετίστηκε από την πλειοψηφία του ελληνικού λαού και μεγάλα οικονομικά ποσά υπό μορφή επιδοτήσεων και λοιπών επιχορηγήσεων, ενίσχυσαν τις παραγωγικές τάξεις της χώρας επί σειρά ετών.

Με την υπογραφή της Συνθήκης του Μάαστριχτ μιλάμε για την Ευρωπαϊκή Ενοποίηση. Οι βασικοί όροι της παραπάνω Συνθήκης, ώστε ένα κράτος να γίνει αποδεκτό στην ενοποίηση, είναι πρώτον, το πολίτευμά του να είναι δημοκρατικό και να διαθέτει τις ανάλογες ασφαλιστικές δικλείδες για τη μη εκτροπή του, δεύτερον, η εθνική οικονομία του να είναι ισχυρή, τρίτον, η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τέταρτον, να μην παρουσιάζει επιθετικές διαθέσεις έναντι άλλων κρατών.

Έτσι, λοιπόν, με την Ευρωπαϊκή Ενοποίηση και τη συμμετοχή της χώρας μας σ' αυτήν, υπογραμμίζονται οφέλη, όπως είναι η ενδυνάμωση του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, ο εκσυγχρονισμός και η ανόρθωση της εθνικής μας οικονομίας και η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Γι' αυτό, λοιπόν, θεωρείται αναγκαία η προσαρμογή στις κοινοτικές υποδείξεις. Δεν μπορούμε όμως να αγνοήσουμε τις δυσκολίες για την πλήρη ένταξη της χώρας μας, όπως είναι η αδύνατη οικονομία μας, η διαιώνιση των εθνικών μας θεμάτων και η στείρα στάση των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέναντί τους.

Επισημαίνονται παράλληλα, η απειλή της πολιτιστικής μας αφομοίωσης και η απώλεια της εθνικής μας ταυτότητας. Η οικονομική εξάρτηση της Ελλάδας, αλλά και οι πολιτικοί λόγοι που δείχνουν τη φανερό και συνεχή διάθεση των ευρωπαϊκών χωρών για βοήθεια και ενίσχυση του λεγόμενου μουσουλμανικού τόξου. Παρατηρείται φθορά των παραδοσιακών ελληνικών αξιών, παραγκωνισμός της Ορθόδοξης Εκκλησίας και υποβάθμιση της ελληνικής γλώσσας.

Ακόμα γίνεται αναφορά για την αποδοχή και ψήφιση της Συνθήκης του Σένγκεν από το ελληνικό Κοινοβούλιο, η οποία εντάσσεται στους νόμους της Ευρωπαϊκής Ένωσης που τραυματίζουν την εθνική μας αξιοπρέπεια και απειλούν άμεσα την ελευθερία του ανθρώπινου προσώπου με το λεγόμενο ηλεκτρονικό φακέλωμα.

Μεγάλος αριθμός μαθητών αναφέρεται στα πολλά και σοβαρότατα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι κάτοικοι των χωρών του τρίτου κόσμου, πείνα, ασθένειες, φυσικές καταστροφές και εκδηλώνουν τη συμπάθεια και αγωνία τους επικεντρώνοντας το πρόβλημα κυρίως στα δοκιμαζόμενα παιδιά. Διότι ή εγκαταλείπονται αβοήθητα και πεθαίνουν, ή η αποσταλλόμενη βοήθεια είναι πολύ περιορισμένη και γι' αυτό ανεπαρκής.

Έντονα κατακρίνεται η εγγληματική αδιαφορία των πλουσίων χωρών, η κατασπατάληση τεραστίων πόρων για εξοπλισμούς και η εγκατάλειψη από τις ανεπτυγμένες χώρες του τρίτου κόσμου στη δυστυχία, στην εξαθλίωση και το θάνατο.

Ευδιάκριτη είναι η υψηλή ευαισθητοποίηση των εφήβων μας στο θέμα της ειρήνης. Εκφράζεται συχνά η ανησυχία για τη συνεχιζόμενη απειλή της παγκόσμιας ειρήνης και του ελοχεύοντος κινδύνου για πυρηνική καταστροφή του πλανήτη, λόγω της συνέχειας των εξοπλισμών και των συγκρούσεων εξαιτίας των ανταγωνισμών και των διαπλεκόμενων συμφερόντων.

Εξίσου περιγράφονται με ζωηρότητα τα δεινά που επισσωρεύει ο πόλεμος σε τοπική και παγκόσμια κλίμακα. Εξαιρούνται τα αγαθά της ειρήνης και της ειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας των λαών.

Η σχέση της χώρας μας με τους άλλους λαούς της χερσονήσου του Αίμου είναι τεταμένη με τα σχετικά προβλήματα που είχαν δημιουργηθεί μετά την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού.

Συχνές είναι οι αναφορές σας, αγαπητοί συνάδελφοι, για τη συμπεριφορά των Σκοπίων στο μακεδονικό πρόβλημα και της Αλβανίας, σε σχέση με τους βορειοηπειρώτες. Οι σκοπιανοί, λόγω της επεκτατικής τους πολιτικής, παραχαράσσουν την ελληνική ιστορία της Μακεδονίας με την νομιμοποίηση της χρήσης του ονόματος «Δημοκρατία της Μακεδονίας των Σκοπίων». Δυστυχώς σε αυτή τους την προσπάθεια ενισχύονται από τις μεγάλες δυνάμεις. Το όνομα είναι αδιαπραγμάτευτο.

Για το αλβανικό αναφέρατε τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εγκατεστημένοι στην Ελλάδα Έλληνες της Βορείου Ηπείρου ενώ παράλληλα εκφράζεται φόβος και ανησυχία για τη δράση της αλβανικής μαφίας στη χώρα μας, κάτι που με κανέναν τρόπο φυσικά δεν μπορεί να θεωρηθεί ρατσισμός ή ξενοφοβία.

Για την κρίση στα Βαλκάνια ενοχοποιείται ο ρόλος των ΗΠΑ και πάλι ενώ μια μερίδα συναδέλφων αναφέρεται στο ότι η Ελλάδα δεν εκμεταλλεύθηκε όπως έπρεπε το αλβανικό για την απελευθέρωση της Βορείου Ηπείρου.

Ο τουρκικός κίνδυνος θεωρείται υπαρκτός λόγω της επεκτατικής πολιτικής και επιθετικότητας της Τουρκίας εις βάρος της Ελλάδας. Η Τουρκία παραβιάζει κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας στο Αιγαίο, διεκδικεί ελληνικά νησιά και

βραχονησίδες. Αναγνωρίζεται ο μη εποικοδομητικός ρόλος χωρών όπως οι ΗΠΑ που παρασηνιακά υποστηρίζουν και ενισχύουν την Τουρκία.

Πολλοί από τους συναδέλφους κρίνουν τη στάση της Ελλάδας υποτονική έναντι των διεκδικήσεων της Τουρκίας. Άλλοι μάλιστα ομιλούν για αδιαφορία έναντι της Θράκης της Ιμβρου και της Τενέδου.

Το Κυπριακό είναι η μεγαλύτερη και πιο απτή απόδειξη της επεκτατικής πολιτικής της Τουρκίας, συνιστά δε κατάφορη καταπάτηση του διεθνούς δικαίου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Λόγω του περιορισμένου χρόνου θα σταματήσω εδώ την εισήγησή μου για να αναφερθώ στις προτάσεις που ψηφίστηκαν από την επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

Πρώτον να απαιτήσουμε αλλαγή των βιβλίων του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ που παρουσιάζουν τα Σκόπια ως Μακεδονία βιβλία σκοπιανής προέλευσης και ταυτόχρονα να αποστείλουμε βιβλία με προβολή των ελληνικών θέσεων.

Δεύτερον, να προβληθεί το Άγιο Όρος ως πόλος έλξης των ορθοδόξων και όχι μόνο, αλλά και αντίστασης στο εξαπλούμενο ισλαμικό τόξο.

Τρίτον να δημιουργηθούν παραγωγικές μονάδες σε διάφορες περιοχές που θα ενδιαφέρονται για τον τόπο.

Τέταρτον να απαγορευθεί η λειτουργία του ECMI, να καταγγελθεί η Γερμανία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και να παραπεμφθεί στο Ανώτατο Δικαστήριο της Χάγης. Να διαφωτισθούν οι Πομάκοι για την ελληνική τους καταγωγή. Να διδάσκονται τα ελληνικά στους Πομάκους κατά το πρόγραμμα των σχολείων της υπόλοιπης Ελλάδας. Να δημιουργηθούν εργοστάσια στα οποία θα εργάζονται Πομάκοι.

Να δημιουργηθεί υπερκομματική επιτροπή υπεύθυνη για την άσκηση ενιαίας εξωτερικής πολιτικής της οποίας η θητεία θα είναι ανεξάρτητη από τη θητεία της κάθε κυβέρνησης.

Τέλος να υιοθετηθεί το δόγμα «διεκδικούμε όλα όσα με αίμα και κόπο αποκτήσαμε».

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ τους επόμενους ομιλητές να τηρούν ακριβώς το χρονικό όριο που έχουν στη διάθεσή τους, όπως ορίζεται από τον Κανονισμό, ώστε να μη στερήσουν τη δυνατότητα από τους άλλους συναδέλφους τους, συμμαθητές τους που θα μιλήσουν, να μιλήσουν και αυτοί στο χρόνο που ορίζει ο Κανονισμός στην ώρα τους και όχι σε ένα κουρασμένο ενδεχομένως ακροατήριο.

Το λόγο έχει ο Νικόλαος Κουμουνδούρος Εφηβος Βουλευτής της Β' Περιφέρειας Αθήνας εισηγητής της Διαρκούς Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων.

(Χειροκροτήματα)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ (Β' Αθήνας): Πρώτα απ' όλα θα ήθελα να πω καλημέρα σε σας κύριε Πρόεδρε της

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

Δημοκρατίας, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αρχηγοί κομμάτων, όπως επίσης και στο φίλο μας και συνομήλικό μας κ. Σαμαράκη, Πρόεδρο της Επιτροπής του Προγράμματος της Βουλής των Εφήβων και βέβαια και σε σας αγαπητοί μου συνάδελφοι.

(Χειροκροτήματα στην Αίθουσα)

Θα προσπαθήσω να είμαι όσο το δυνατόν πιο περιεκτικός και σαφής στο λιγιστό χρόνο που μου δίνεται, μιας και τα θέματα που αφορούν τις οικονομικές υποθέσεις είναι πολλά και εξίσου υπολογίσιμα.

Όσον αφορά την εθνική οικονομία πολλοί έφηβοι βουλευτές έκαναν κριτική πάνω στο θέμα της φοροδιαφυγής, της πιο διάσημης και της πιο ερωμένης στην Ελλάδα. Δεν ξέρω πως υπάρχει ο έρωτας γι' αυτό το οποίο μας μίλησε ο κ. Σαμαράκης. Όλοι όσοι αναφέρθηκαν σε αυτό το θέμα υπήρξαν σκληροί προς αυτούς που φοροδιαφεύγουν, ενώ τους περισσεύουν λεφτά και ιδιαίτερα ευαίσθητοποιημένοι προς τα ασθενέστερα οικονομικά στρώματα, προτείνοντας για τον καθένα βαριές ποινές και φοροαπαλλαγές αντίστοιχα.

Αιχμές έγιναν ακόμη για την έλλειψη σωστού ελέγχου και συγκεκριμένης μηχανοργάνωσης.

Ένα άλλο θέμα που απασχόλησε και προβληματίσε για εμφανείς λόγους την επιτροπή μου, αλλά και όλους τους έφηβους, ήταν η ανεργία. Το παγκόσμιο αυτό φαινόμενο φέρνει σε δίλημμα τον κάθε ένα για τη μετέπειτα ζωή του. Σε μερικούς ίσως κόβει τα πόδια. Στους περισσότερους αντίθετα δίνει δύναμη για να ανταπεξέλθουν στον αγώνα της ζωής.

Δεν φθάνει όμως, μόνο η αισιοδοξία και η ελπίδα, οι πράξεις και οι αγώνες, είναι οι δυνάμεις που μπορούν να φέρουν σε πέρας ο,τιδήποτε θέλει κάποιος να επιτύχει.

Για την επιτροπή μου, λοιπόν, οι πιο σημαντικές ενέργειες πάνω στο ζήτημα της ανεργίας, ήταν αρχικά η προώθηση τοπικών ή ξένων οικονομικών και επιχειρηματικών πρωτοβουλιών, ώστε να δημιουργούνται όσο το δυνατόν περισσότερες θέσεις εργασίας. Βέβαια υπάρχει ένα λεπτό σημείο. Επισημαίνεται πως από τη στιγμή που υπάρχει μία ιδέα σωστή –και τέτοιες ιδέες πραγματικά υπάρχουν– χρειάζεται και κάτι ακόμα. Αυτό δεν είναι άλλο από το να ολοκληρώνονται τα έργα, όπως και το να ανατίθενται σε Έλληνες. Επιπρόσθετα έγιναν προτάσεις για ιδιωτικοποιήσεις και ιδιαίτερα για ιδιωτικοποιήσεις των ΔΕΚΟ, μία πρόταση με την οποία συμφωνώ απόλυτα αν βέβαια μετά τη ιδιωτικοποίησή τους τα δύο τελευταία γράμματα της λέξης μετατρέπονταν σε Ι.Ο., δηλαδή ιδιωτικού οφέλους αντί Κ.Ο. κοινού οφέλους.

Επιπλέον αρκετοί υποστήριξαν πως είναι αναγκαίο ελληνικά προϊόντα, όπως παραδείγματος χάριν το βαμβάκι του Σουφλίου, να προωθηθούν ενώ ομόφωνη ήταν η απόφαση να πραγματοποιηθεί αποκέντρωση των βιομηχανιών, ώστε να δημιουργηθούν ισχυρές τοπικές οικονομίες που και θα δυνάμωσουν την επαρχία, αλλά και θα συντελούν στην καθολική ανάπτυξη της οικονομίας της Ελλάδας.

Στη συνέχεια ένα άλλο φαινόμενο αρκετά επίκαιρο στο οποίο δόθηκε έμφαση, ήταν αυτό της παραοικονομίας. Συγκεκριμένα συζητήθηκε το ξέπλυμα βρώμικου χρήματος, που από τα στοιχεία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου εκτιμάται πως κατέχει ένα ποσοστό 2%-5% του παγκόσμιου ακαθάριστου εθνικού προϊόντος. Στην Ελλάδα το ποσό αυτό εκτιμάται μόνο στα 3.000.000.000.000 (τρία τρισεκατομμύρια).

Επίσης, πραγματοποιήσαμε ό,τι είχε σχέση με το τζόγο γενικά ο οποίος στη διετία 1996-1997 στην Ελλάδα παρουσίασε αύξηση 322,2%.

Το επόμενο ζήτημα ήταν αυτό της τοκοφλυβίας, αυτής δηλαδή της «επιστήμης» που οδηγεί στην οικονομική καταστροφή όσων δανείζονται από αυτήν.

Όλα αυτά τα φαινόμενα βρίσκουν πρόσφορο έδαφος στο Καζίνο, που δεν κάνει διακρίσεις, καταστρέφοντας έτσι οποιονδήποτε βρει μπροστά του και σπρώχνοντας ανθρώπους ακόμα και στην αυτοκτονία. Δεν υπάρχει λοιπόν, ούτε καν η πρόφαση ότι αποτελεί διασκέδαση.

Πριν λίγες μέρες διάβασα σ' ένα περιοδικό πως το Καζίνο αποτελεί το οξυγόνο της οικονομίας. Αν μετά απ' όσα είπα αυτό αποτελεί αλήθεια, τότε μάλλον ο Σοφοκλής κάνει λάθος όταν μας λέει ότι το χρήμα είναι η χειρότερη εφεύρεση. Όπως το Καζίνο είναι το οξυγόνο της οικονομίας της Ελλάδας, έτσι και η καλλιέργεια κοκαΐνης είναι το οξυγόνο της οικονομίας της Κολομβίας, το οποίο η κατασκευή και παραγωγή όπλων για την Αμερική και τη Γερμανία.

Η λύση αυτού του προβλήματος του Καζίνο είναι μόνο μία, η άμεση καταστολή τους.

Τέλος, μεγάλη ευαισθητοποίηση υπήρχε από τους νέους Έλληνες και κυρίως από τους Έλληνες απόδημοι Ελληνισμού και της Κύπρου, για το περιβάλλον. Σε αυτό το σημείο θα κάνω μία μεγάλη παρένθεση ή καλύτερα διευκρίνιση, πάνω στον όρο «νέος Έλληνας». Όταν αναφέρω τη λέξη «νέος Έλληνας» ή γενικότερα τη λέξη «Έλληνας» θέλω να τονίσω ότι εννοώ αυτόν που νιώθει Έλληνας, ανεξάρτητα από το χρώμα του.

Θέλω να με συγχωρήσουν μερικοί –ξέρουν ποιοί είναι αυτοί– γιατί έχω ένα πρόβλημα, μία σπάνια αρρώστια. Δεν μπορώ να ξεχωρίσω μόνο από την εξωτερική εμφάνιση, αν κάποιος είναι Έλληνας. Προσδοκώ κάποια στιγμή να γίνω καλά. Δεν απογοητεύομαι, γιατί ξέρω πως υπάρχουν και κάποιοι άλλοι άνθρωποι που έχουν την ίδια ασθένεια. Δεν θα ξεχάσω ποτέ έναν άνθρωπο –έπασχε και αυτός από αυτήν– νομίζω ότι τον έλεγαν Μέγα Αλέξανδρο. Συγκεκριμένα θυμάμαι τον όρκο του «δεν χωρίζω τους ανθρώπους όπως κάνουν κάποιοι, σε Έλληνες και βαρβάρους, αλλά τους ξεχωρίζω με γνώμονα την αρετή». Εδώ θα κλείσω την παρένθεση, ελπίζω να μη ξέφυγα πολύ από το θέμα. Δεν φταίω εγώ, η ασθένεια είναι μεταδοτική.

Επιστρέφοντας στο θέμα του περιβάλλοντος, θέλω να αναφέρω πως η Κύπρος διαθέτει περιοχές πραγματικού παρα-

δείσου, όπως την περιοχή της Ακάμα, που βρίσκονται σε άμεσο κίνδυνο καταστροφής. Αυτές χρειάζονται προστασία και συγκεκριμένα ο Ακάμα ψηφίστηκε από εμάς και έχει κηρυχθεί ως εθνικό πάρκο. Όλοι γνωρίζουμε την αλλαγή των κλιματολογικών συνθηκών, το φαινόμενο Ελ Νίνιο, το φαινόμενο του θερμοκηπίου, την καταστροφή των ελληνικών δασών από τις πυρκαγιές, τον κίνδυνο πυρηνικού ολέθρου.

Οι προτάσεις μας σ' αυτά τα καίρια ζητήματα ήταν μεταξὺ άλλων οι εξής:

Βιολογικός και χημικός καθαρισμός, ευαισθητοποίηση των ανθρώπων μέσα από την οικογένεια, τη σωστή παιδεία και τα Μ.Μ.Ε., χρήση ηλιακής, γεωθερμικής, αιολικής ενέργειας και άλλων ήπιων μορφών ενέργειας, που δεν δημιουργούν κινδύνους στο περιβάλλον, πλημμυρικά, αντιπλημμυρικά έργα, μετατροπή των σκουπιδιών σε λιπάσματα, ενίσχυση της δασοπροστασίας και απαγόρευση των πυρηνικών δοκιμών.

Με λίγα λόγια τί θέλουμε εμείς οι έφηβοι;

Θέλουμε προστασία του περιβάλλοντος. Θέλουμε να σταματήσει η ανεργία. Θέλουμε ίσα δικαιώματα στην εργασία. Θέλουμε καλύτερη παιδεία και υγεία. Θέλουμε ανάπτυξη του κοινωνικού δυναμικού της χώρας μας. Θέλουμε ανάπτυξη του πλούτου της χώρας μας. Θέλουμε περήφανες συντάξεις για τους απομάχους της εργασίας. Θέλουμε κοινωνική δικαιοσύνη και πρόοδο. Θέλουμε ειρήνη.

Αν όμως ο εκσυγχρονισμός ή οποιοσδήποτε άλλος -ισμός δεν εξασφαλίζει το μέλλον μας ή βάζει τροχοπέδη στα όνειρά μας, δεν μας εκπροσωπεί. Πάνω απ' όλα οι νέοι της Ελλάδας θέλουμε ανθρωπισμό, τον υγιή ανθρωπισμό. Και θα αγωνισθούμε με όσα μέσα διαθέτουμε να τον σπείρουμε για να ανθίσει στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο. Σε οποιοδήποτε ποτάμι και αν βρεθούμε, -πιστεύω ότι όλοι γνωρίζετε για ποιο ποτάμι μιλώ- δεν θα τραβήξουμε ποτέ τη σκανδάλη έστω και αν αυτό στοιχίσει την ίδια μας τη ζωή.

Κάτι τελευταίο: Ελπίζω αυτός ο θεσμός να μην είναι ένας απλός δημόσιος διαγωνισμός έκθεσης ιδεών, αλλά τα λόγια να γίνουν πράξη. Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Τη συνεδρίαση αυτή μεταδίδει ζωντανά η Ελληνική Τηλεόραση από το δεύτερο κανάλι της, τη ΝΕΤ. Επίσης, εγκαινιάζοντας απ' αυτή τη συνεδρίαση μία καινοτομία, η Βουλή των Ελλήνων μεταδίδει αυτή τη συνεδρίαση μέσω του INTERNET, του διαδικτύου για να θυμηθούμε και αυτά που μας συνέστησε ο πρώτος ομιλητής για τη γλώσσα μας. Όποιος έχει πρόσβαση στον κόμβο της Βουλής, στο διαδίκτυο, θα μπορεί να παρακολουθήσει τη συνεδρίαση και σε εικόνα και σε ήχο.

Το λόγο έχει η Βασιλική Σταματοπούλου, Έφηβος Βουλευτής του Νομού Αχαΐας, εισηγήτρια της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων.

(Χειροκροτήματα)

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Αχαΐας-5ο Λύκειο Πάτρας): Αξιότιμε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αξιότιμε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, κύριοι Βουλευτές, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι όπως προκύπτει από την καταγραφή των κοινωνικών προβλημάτων που καταθέσαμε μαζί με όλους τους συνομηλίκους μας οι οποίοι ανέπτυξαν τις απόψεις τους κατά τις συνεδριάσεις της 4ης Επιτροπής τα ίδια κοινωνικά προβλήματα που απασχολούν τους μεγάλους απασχολούν και εμάς τους μικρούς.

Το γεγονός αυτό αποδεικνύει την αυξημένη ευθύνη και ωριμότητα με την οποία αντιμετωπίζουμε όσα συμβαίνουν γύρω αφού όλα έχουν άμεσο αντίκτυπο στη ζωή και στο μέλλον μας. Προβλήματα κοινωνικά που υπήρχαν παλαιότερα και θεωρήσαμε ότι τα είχαμε ξεπεράσει και ότι η σημερινή κοινωνία τα είχε αφήσει πίσω της μαθαίνοντας από τα σφάλματα του παρελθόντος, βρίσκονται σε έξαρση αποτελώντας ανησυχητικά φαινόμενα για το μέλλον.

Αναφέρομαι σε προβλήματα όπως η ξενοφοβία, ο ρατσισμός, η προκατάληψη και ο απαράδεκτος τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζουμε άτομα που νοσούν και πάσχουν από AIDS και τα άτομα με ειδικές ανάγκες, ή καλύτερα άτομα με ειδικές ικανότητες όπως εύλογα τόνισε ο αγαπητός κ. Αντώνης Σαμαράκης τις προάλλες.

Ακόμη μας προβληματίζουν ζητήματα διαχρονικά όπως η ανεργία η έξαρση της βίας και της εγκληματικότητας, η κρίση στις διαπροσωπικές μας σχέσεις και το μόνιμο πλέον πρόβλημα του χάσματος των γενεών όπου οι μικροί φωνάζουν και οι μεγάλοι περιχαρακωμένοι στο δικό τους κόσμο αδυνατούν να τους ακούσουν. Επίσης η εξέλιξη της επιστήμης η οποία μας δίνει όλο και περισσότερες λύσεις για τη βελτίωση της ζωής μας παράλληλα δημιουργεί καινούργια κοινωνικά και ηθικά διλήμματα λόγω των μεθόδων που ακολουθεί όπως η κλωνοποίηση με αποτέλεσμα νέα κοινωνικά προβλήματα να ανακύπτουν τα οποία καλούμεθα να αντιμετωπίσουμε.

Στον ίδιο τομέα εντάσσεται και η μάστιγα των ναρκωτικών αφού η επιστήμη έχει εκσυγχρονίσει αυτές τις ουσίες και πλέον από το χάσις και τη μαριχουάνα που γνώριζαν οι γονείς μας τώρα έχουμε να αντιμετωπίσουμε την κοκαΐνη την ηρωΐνη και τα παντός είδους χάπια που προσφέρονται ακόμη και έξω από τα σχολεία μας γεγονός που ενισχύει τις στατιστικές σχετικά με το ότι ο μέσος όρος θανάτου από ναρκωτικά ολοένα αγγίζει την παιδική ηλικία.

Όμως απ' ότι φάνηκε από την έκθεση αυτών των προβλημάτων το προβληματισμό μας κέρδισαν τα ζητήματα που μόλις άρχισαν να εμφανίζονται στην Ελλάδα αν και είναι ιδιαίτερα αναπτυγμένα στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Ένα από αυτά είναι η κρίση του θεσμού της οικογένειας που στη πατρίδα μας φαίνεται να έχει γερές βάσεις και να αντέχει στους κλυδωνισμούς που δέχεται από διάφορες κατευθύνσεις. Επίσης είναι το πρόβλημα των αστέγων και των ανήμπορων που πρέπει να εξασφαλίσουν κάποια ποιότητα στη ζωή τους βρί-

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

σκοντας καταφύγιο μέσα στο οικογενειακό περιβάλλον καθώς και το πρόβλημα των ανύπαντρων μητέρων. Ευτυχώς για εμάς ακόμα μαθαίνουμε ότι πάνω από όλα έρχεται η οικογένειά μας και οι δικοί μας άνθρωποι.

Τέλος υπάρχουν προβλήματα όπως το δημογραφικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει η πατρίδα μας λόγω της συρρίκνωσης του πληθυσμού της ιδιαίτερα αν λάβουμε υπόψη μας το κίνδυνο που παραμονεύει εξ ανατολών, η υγεία και η έλλειψη νοσοκομειακή περίθαλψη που μας ταλαιπωρεί όλους μας κάποιες στιγμές αλλά και η ευαισθητοποίησή μας σε θέματα προστασίας του περιβάλλοντος και των ζώων που είμαστε υποχρεωμένοι να τα σεβόμαστε γιατί αποτελούν βασικούς παράγοντες και για τη δική μας επιβίωση.

Αν αναζητήσουμε τις αιτίες που προκαλούν αυτά τα προβλήματα σίγουρα θα ανακαλύψουμε ότι η βασικότερη αιτία είναι η έλλειψη οικονομικών πόρων για την αντιμετώπιση πολλών απ' αυτά όπως η ανεργία η βελτίωση της υγείας και της νοσοκομειακής περίθαλψης, η κακοποίηση και η εκμετάλλευση των ανηλίκων και σε ένα βαθμό το δημογραφικό πρόβλημα.

Σε άλλες περιπτώσεις οι αιτίες είναι πιο περίπλοκες και ξεφεύγουν από τα στενά όρια της πατρίδας μας. Είναι τα ναρκωτικά, η κλωνοποίηση αφού πίσω από αυτά βρίσκονται μεγάλα οικονομικά συμφέροντα που τα προωθούν αποσκοπώντας στο οικονομικό συμφέρον. Για προβλήματα όπως ο ρατσισμός και η ξενοφοβία, η βία και η εγκληματικότητα, το χάσμα των γενεών και η κρίση στις προσωπικές μας σχέσεις λόγω της απομακρυνσής μας, η προκατάληψη για τα άτομα με ειδικές ικανότητες και τα άτομα που νοσούν από ανίατες ασθένειες, η βασική αιτία είναι η έλλειψη παιδείας που μας εμποδίζει να ξεπεράσουμε το φόβο μας και την ανασφάλεια απέναντι στο άγνωστο που εκπροσωπούν για εμάς αυτές οι μειονότητες με αποτέλεσμα να τις εντάσσουμε στο κοινωνικό περιθώριο και να τις θεωρούμε πηγή για οτιδήποτε κακό ή αρνητικό συμβαίνει στη ζωή μας.

Είναι έλλειψη παιδείας και όχι μόρφωσης αφού ο πεπαιδευμένος άνθρωπος δεν είναι μόνο αυτός που έχει μορφωθεί και έχει αποκτήσει πτυχία αλλά είναι ο άνθρωπος που έχει ανοίξει τα μάτια στη κοινωνία και έχει φροντίσει να πλουτίσει τον εαυτόν του με αρχές και ιδανικά έτσι ώστε να συμφιλωθεί με τον συνάνθρωπό του και να τον προσεγγίσει χωρίς να αισθάνεται ότι ο άλλος ο διαφορετικός λόγω είτε του χρώματός του είτε της καταγωγής του, είτε της χώρας προέλευσής του είτε λόγω της σωματικής του μειονεξίας θα προσπαθήσει να τον επιβουλευθεί ή να τον μολύνει με την διαφορετικότητά του.

Εχθρός και μάλιστα πιο επικίνδυνος, είναι η αμάθεια, ή η ημιμάθεια. Είναι δηλαδή η περιχαράκωσή μας γύρω από τον εαυτό μας και ο αποκλεισμός του άλλου από τη ζωή μας γιατί θέλει πάντα το κακό μας.

Πέρα απ' αυτά όμως, αν προσέξουμε καλύτερα θα δούμε

ότι τα περισσότερα κοινωνικά προβλήματα είναι αλληλένδετα μεταξύ τους και η βελτίωση, ή επίλυση του ενός, θα αποτελούσε τη λύση και για κάποιο άλλο. Έτσι, η αντιμετώπιση του προβλήματος του χάσματος των γενεών και της έλλειψης επικοινωνίας των ανθρώπων θα βελτιώνει ουσιαστικά και αναβάθμιζε το θεσμό της οικογένειας και έτσι αποφεύγονταν φαινόμενα όπως είπα των ανύπαντρων μητέρων, ή των αστέγων, αφού η ουσιαστική επικοινωνία και ενημέρωση των παιδιών από τους γονείς σε θέματα προφύλαξης και η φροντίδα για τους ανύπορους συνανθρώπους μας με την ουσιαστική επαφή μας μαζί τους είναι σημαντικά βήματα για την αντιμετώπιση τέτοιων φαινομένων.

Άλλωστε, αυτές είναι λύσεις που δεν κοστίζουν και δεν είναι υποχρεωτικό να τις υποστηρίξουν οι κυβερνήσεις. Άλλωστε αδρανούν για την επίλυση των προβλημάτων που αφορούν τους ανθρώπους και τους απασχολούν μόνο να ευημερούν τα νούμερα και οι αριθμοί, αγνοώντας ότι η επιτυχία των ανθρώπων δεν υπολογίζεται ανάλογα με την πτώση του δείκτη πληθωρισμού, ή του τιμαρίθμου.

Αυτά τα μικρά προβλήματα που μπορούμε να τα επιλύσουμε ξεκινώντας μέσα από το σπίτι μας και την οικογένειά μας αλλάζοντας στάση ζωής και τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τον συνάνθρωπό μας, προσεγγίζοντάς τον όχι με βάση την προκατάληψη και το φόβο, αλλά με την ουσιαστική επαφή και το ενδιαφέρον για το πρόβλημα που τον απασχολεί. Κατ' αυτόν τον τρόπο θα επιλύονταν σταδιακά τα σημαντικότερα προβλήματα, όπως αυτών των ναρκωτικών, αφού πέραν των άλλων παραγόντων που σπρώχνουν νέους ανθρώπους σ' αυτούς τους παράλογους κόσμους των ψευδαισθήσεων, τα ψυχολογικά αδιέξοδα που αισθάνονται αυτοί οι άνθρωποι και τα οποία μπορούν να αντιμετωπιστούν με την επαφή με άλλους ανθρώπους, θα μπορούσαν να ξεπεραστούν αν οι αρμόδιοι έσκυβαν πάνω από τα προβλήματα των νέων ανθρώπων με ειλικρίνεια και ουσιαστικό ενδιαφέρον.

Η επιγραμματική αναφορά των λύσεων για καθένα από τα κοινωνικά προβλήματα που μας αφορούν θα ήταν άσκοπη, αφού όλοι τα γνωρίζουμε και δεν τα επαναλαμβάνω, γιατί θα ήμουν κουραστική. Αυτό όμως που πρέπει να τονίσουμε είναι ότι πέραν των οικονομικών πόρων που μας λείπουν για να επιλύσουμε πολλά από αυτά τα κοινωνικά προβλήματα, ουσιαστική λύση θα ήταν ο άνθρωπος να αναζητήσει και να ανακαλύψει την εμπιστοσύνη για τον άλλο άνθρωπο. Έτσι όλοι μαζί θα ενωθούμε και θα αναζητήσουμε λύσεις στα προβλήματα που μας αφορούν.

Πρέπει η κοινωνία να βγει από τον επικίνδυνο λήθαργο στον οποίο έχει πέσει και να αναζητήσει και να απαιτήσει λύσεις, οι οποίες δεν θα αποφασιστούν ερήμην τους, αλλά θα ακουστούν και οι γνώμες μας.

Επειδή, λοιπόν, είμαστε το μέλλον και επειδή μας ανήκει αυτός ο τόπος στον οποίο καλούμαστε να ζήσουμε, θα πρέπει από εδώ που μας δίνεται η ευκαιρία να φωνάξουμε προς τους

αρθόδιους, ότι δεν μας αρέσει η κοινωνία όπως την έφτιαξαν και μας την παραδίδουν και ότι χρεωκόπησαν. Να μη φοβούνται όμως, η χρεωκοπία δεν είναι οικονομική, είναι κοινωνική και ηθική, που είναι χειρότερη.

Η πρότασή μας λοιπόν είναι: Ακούστε μας και λάβετέ μας υπόψη σας, γιατί αν πάσουμε να υπάρχουμε και εμείς και το δικό σας μέλλον κινδυνεύει. Αυτή θα πρέπει να είναι η στάση μας και να μη σταματήσουμε να πιέζουμε, μέχρι τα όνειρά μας να γίνουν εφιάλτες τους και να εξαναγκαστούν να τα πραγματοποιήσουν, βελτιώνοντας την κοινωνία μας.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο τώρα έχει ο Έφηβος Βουλευτής του Νομού Ηλείας, Εισηγητής της Διαρκούς Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης, κ. Νικόλαος Τσιόπελας.

(Χειροκροτήματα)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΙΟΠΕΛΑΣ (Νομός Ηλείας -Λύκειο Ανδραβίδας): Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Αντιπρόεδρε, σεβασμιότατε πάτερ, κυρίες και κύριοι Υπουργοί, αγαπητοί Βουλευτές και Έφηβοι, κυρίες και κύριοι καλημέρα σας.

Αρχικά, πιστεύω πως αξίζει ένα μεγάλο ευχαριστώ, εκ μέρους όλων των Έφηβων Βουλευτών της Επιτροπής μου, σε όλους αυτούς που συνεργάστηκαν για το πρόγραμμα της Βουλής Έφηβων.

Άξιοι συγχαρητηρίων είναι επίσης και όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές και στην προκειμένη περίπτωση της Ε' Επιτροπής, που με φιλότιμες προσπάθειες και πνεύμα συνεργασίας κατόρθωσαν να σας παρουσιάσουν εδώ σήμερα την πλειονότητα των προβλημάτων που απασχολούν την πατρίδα μας, όσον αφορά τα ζητήματα της Δημόσιας Διοίκησης, της Δημόσιας Τάξης και της Δικαιοσύνης.

Πιο συγκεκριμένα η Επιτροπή μας ασχολήθηκε, εκτός από τα ζητήματα της σύνδεσης των κειμένων με την εξέταση και τελική υπερωψήφηση ή απόρριψη μέτρων που θα συμβάλουν στην ομαλή λύση των προβλημάτων που διαπραγματεύεται.

Από τη Επιτροπή μας απορρίφθηκαν κατά πλειοψηφία οι εξής προτάσεις:

Πρώτον, η είσοδος αλλοδαπών στην Ελλάδα με βάση τις ανάγκες της χώρας σε εργατικό δυναμικό.

Δεύτερον, παρουσίαση από τα κρατικά κανάλια των υποψηφίων Βουλευτών όλων των Κομμάτων, προκειμένου να εκθέτους τις απόψεις τους.

Απορρίφθηκε ακόμα από την επιτροπή μας η αύξηση του μισθού των δικαστικών, ώστε να μη χρεματίζονται.

Επίσης, απορρίφθηκε η θέσπιση ειδικού σχολικού μαθήματος, με σκοπό την αποκωδικοποίηση των τηλεοπτικών εκπομπών.

Ένα ακόμα ζήτημα το οποίο οδηγήθηκε σε απόρριψη κατά πλειοψηφία, ήταν η παρεμπόδιση της εισόδου των λαθρο-

μεταναστών στην Ελλάδα, με τοποθέτηση ηλεκτροφόρων καλωδίων στα σύνορα Ελλάδας-Αλβανίας.

Η ποινικοποίηση των προεκλογικών εξαγγελιών που δεν πραγματοποιούνται για τα μέλη της Κυβέρνησης επίσης καταψηφίστηκε.

Το ίδιο συνέβη και για την αξιολόγηση των πολιτικών, βάσει ενός συστήματος απόδοσης θετικών και αρνητικών βαθμών.

Καταψηφίστηκε, επίσης, η ίδρυση παραινετικού εφηβικού συμβουλίου, το οποίο θα συνεργάζεται με το Υπουργικό Συμβούλιο.

Επίσης, η σύσταση και η λειτουργία περιφερειακών παρασκευαστικών επιτροπών της Βουλής των Εφήβων δεν έγινε δεκτή από τη συνεδρίασή μας.

Τέλος...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Με συγχωρείτε, θα σας διακόψω –θα κρατήσω το χρόνο σας– για να διευκρινίσω κάτι το οποίο είναι απαραίτητο και για σας και για τους άλλους εισηγητές που θα ακολουθήσουν.

Ο εισηγητής, σύμφωνα με τον Κανονισμό, έχει ως αποστολή του να μεταφέρει στην Ολομέλεια τις απόψεις που διατυπώθηκαν στην επιτροπή, ώστε να δώσει μία εικόνα της επιτροπής. Μπορεί, βέβαια, να πει στο τέλος και κάποιες δικές του απόψεις. Το λέω αυτό, διότι παρακολούθη –όπως και εσείς– τον συνάδελφό σας, ο οποίος μας λέει τι απεργήθη στην επιτροπή.

Μεταξύ των όσων είπε, άκουσα και αυτό περί ηλεκτροφόρων καλωδιώσεων στα σύνορα. Αυτό το είδα σήμερα ως τίτλο σε μία εφημερίδα. Προφανώς, κάποιο παιδί –και είναι ελεύθερος ο λόγος– διέτυπωσε αυτή την άποψη. Όμως, αυτή η άποψη, που, όπως και κάθε άλλη, είναι σεβαστή, δεν έγινε δεκτή.

Θέλω, όμως, να τονίσω, ότι νομίζω πως, από το σύνολο των απόψεων που διατυπώθηκαν και έγιναν δεκτές, θα πρέπει ο εισηγητής –διότι αυτό είναι το καθήκον του– να μεταφέρει τί πιστεύει η επιτροπή, όχι τί δεν πιστεύει η επιτροπή. Λέγοντας μας, λοιπόν, τί πιστεύει η επιτροπή, εκεί να μας πει και ποιές άλλες απόψεις ετέθησαν υπόψη της επιτροπής. Διότι, αλλιώς, δημιουργούμε μία άλλη εικόνα για το θεσμό αυτό. Και αν θυμάστε, σας το είπα από την πρώτη ημέρα, ο θεσμός αυτός, δυστυχώς, δεν έχει μόνο φίλους, δεν έχει μόνο ανθρώπους που θέλουν να ακούγεται έστω και τρεις ημέρες το χρόνο η φωνή των νέων, αλλά έχει προφανώς και μη φίλους, οι οποίοι απομονώνουν μία άποψη –επαναλαμβάνω σεβαστή κατά πάντα, που δεν εκφράζει όμως, αφού απορρίφθη και στην επιτροπή, την Ελληνική νεολαία– για να την αναγάγουν σε χαρακτηριστικό της Ελληνικής νεολαίας.

Αυτή την παρατήρηση, έκκληση σας κάνω. Δεν θέλω με τίποτα να παρέμβω στο λόγο σας, θέλω να είστε βέβαιοι γι' αυτό! Αλλά νομίζω, ότι δικαιούμαι να σας κάνω μία έκκληση, ώστε με τον τρόπο που θα εκφράζεστε, με αυτά που θα πείτε,

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

να διαφυλάξετε αυτό το θεσμό. Αυτή είναι η παράκλησή μου. Συνέχισε, αγαπητέ φίλε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΙΟΠΕΛΑΣ (Νομός Ηλείας - Λύκειο Ανδραβίδας): Ευχαριστώ.

Τελευταίο ζήτημα το οποίο καταψηφίστηκε από την επιτροπή μας ήταν οι συνεδριάσεις της Βουλής των Εφήβων να μη γίνονται απαραίτητα στην Αθήνα. Πιστεύουμε λοιπόν ότι πρέπει να γίνονται στην Αθήνα καθώς εδώ βρίσκεται το Κοινοβούλιο.

Όσον αφορά τώρα τα σημεία τα οποία υποστηρίζονται από τους Εφήβους Βουλευτές της 5ης Επιτροπής εκτός των θεμάτων σύνδεσης των κειμένων βέβαια έγιναν δεκτά κατ' αρχήν κατά πρόταση και στο σύνολό τους τα εξής:

Προτείνουμε να καταργηθεί η αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες των Ελλήνων ώστε να μη γίνεται θρησκευτικό φακέλλωμα.

Ακολούθως προτείνουμε να απαγορευτεί η ελεύθερη κυκλοφορία πορνοπεριοδικών των οποίων η διάθεση να γίνεται μόνο από ειδικού τύπου καταστήματα έτσι ώστε να μην έχουμε κάποιο τύπο λογοκρισίας.

Επίσης προτείνουμε την άμεση δημιουργία κέντρων ψυχολογικής υποστήριξης των ανύπαντρων μητέρων.

Ένα ακόμη ζήτημα το οποίο διαπραγματευτήκαμε ήταν η θέσπιση ειδικού κρατικού επιδόματος για όσους εργοδότες προσλαμβάνουν στην εργασία τους πρώην κρατούμενους το οποίο όλοι επικροτήσαμε για να γίνει κάποια στιγμή πραγματικότητα η υποδοχή των σωφρονισμένων πρώην εγκληματιών στην ελληνική κοινωνία.

Επίσης, υπερψηφίσαμε κατά πλειοψηφία την αύξηση των κρατικών κονδυλίων για την ενίσχυση των μικρών κομμάτων κατά την προεκλογική τους εκστρατεία ούτως ώστε να αυξηθούν οι πιθανότητες εκπροσώπησής τους στο Κοινοβούλιο ώστε αυτό να είναι πιο πολυμορφικό να έχουμε μεγαλύτερη ποικιλία απόψεων.

Προτείνουμε επίσης την ετήσια αλλαγή των προέδρων των επιτροπών της Βουλής των Εφήβων ώστε να απαντούν στα ερωτήματα με πρωτότυπο τρόπο και όχι με φράσεις κλισέ προηγούμενων ετών.

Ακολούθως προτείνουμε την κατάργηση των διαφημίσεων μέσω των γνωστών τηλεφωνικών γραμμών με το πρόθεμα 090.

Άλλο ένα ζήτημα με το οποίο διαπραγματευτήκαμε ήταν η μεγαλύτερη και ουσιαστικότερη προβολή των εργασιών της Βουλής των Εφήβων από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης την οποία κρίναμε απαραίτητη για την επιβίωση και ενδυνάμωση αυτού του θεσμού.

Απαραίτητη επίσης κρίναμε και τη σύσταση σεμιναρίων για την ενημέρωση των εργοδοτών την απελευθέρωσή τους από προκαταλήψεις όσον αφορά τις εργαζόμενες έγγαμες γυναίκες.

Η προσφορά πιο τεκμηριωμένων διευκρινίσεων από τους

αρμόδιους Υπουργούς για τους λόγους που δεν γίνονται δεκτά τα ψηφίσματα των Εφήβων Βουλευτών μετά την Ολομέλεια πιστεύουμε ότι είναι ένα σημαντικό μέρος του όλου προγράμματος και πρέπει να βελτιωθεί.

Τέλος, δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφέρουμε και κάποιες προτάσεις οι οποίες έτυχαν μεγάλης εκτίμησης από τους Εφήβους Βουλευτές της 5ης Επιτροπής και γι' αυτό έγιναν δεκτές ομόφωνα κατά τη συνεδρίασή μας.

Πρώτα απ' όλα θεωρήθηκε πρώτιστης σημασίας η οργάνωση δημόσιων διαλόγων μεταξύ των μαθητών και πολιτικών γεγονός που δεν μπορεί βεβαίως παρά να συνοδεύεται από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης ώστε έτσι να δοθούν σ' αυτό δημόσιες διαστάσεις. Δηλαδή να μπορούμε να κάνουμε ελεύθερο διάλογο με τους πολιτικούς, με τους Βουλευτές ανταλλάσσοντας απόψεις.

Ακολούθως προτείνουμε όλοι ομόφωνα την αύξηση του οικονομικού ελέγχου στους πολιτικούς με επέκταση του πόθεν έσχες ούτως ώστε να μη γίνονται μερικές φορές προκλητικοί για τον ελληνικό λαό.

Ομόφωνα ακόμα ψηφίστηκε η ιδέα για δημιουργία συμβουλίων στα πλαίσια της Τοπικής Αυτοδιοίκησης με τη συμμετοχή των νέων.

Μια ακόμη πρόταση η οποία έγινε δεκτή ομόφωνα είναι ο αποκλεισμός των πολιτικών ή και ολόκληρων των κομμάτων από το δικαίωμα του εκλέγεσθαι σε περιπτώσεις χρησιμοποίησης υπερβολικής διαφήμισης ή λόγω δυσφήμισης πολιτικών αντιπάλων που είναι άλλο ένα γεγονός που πολλές φορές προκαλεί στο λαό –να το πω έτσι– απέχθεια.

Χωρίς κανένα ενδοιασμό τέλος οι Έφηβοι Βουλευτές της 5ης Επιτροπής έκριναν σκόπιμο να μη συνεδριάζει η Βουλή των Εφήβων κατά τη διάρκεια σχολικών γραπτών εξετάσεων όπως και το να διατίθενται περισσότερες μέρες για συνεδρίαση ούτως ώστε να καλύπτονται σφαιρικά τα θέματα.

Κλείνοντας θεωρώ υποχρέωσή μου εκτός από τους Εφήβους Έλληνες που πήραν μέρος στο πρόγραμμα που αποδεικνύουν κάθε μέρα ότι νοιάζονται για την πατρίδα τους και τους ανθρώπους εκείνους που συνέλαβαν την ιδέα αυτού του θεσμού και κατάφεραν να την πραγματώσουν με κορυφαίους τους κυρίους Κακλαμάνη και Σαμαράκη δίχως βέβαια τα υπόλοιπα μέλη της Επιτροπής να υπολείπονται σε τίποτα των προηγούμενων.

Τέλος εύχομαι οι Έφηβοι να έχουν πάντα καθαρό μυαλό και να παραμείνουν μακριά από πολιτικές ή άλλες σκοπιμότητες για να καταφέρουμε κάποτε να πιάσουμε το όνειρο της ειρηνικής ευνομούμενης και πνευματικά καλλιεργημένης Ελλάδος και ακόμη καλύτερα της γης.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Στη συνεδρίασή μας δεν βρίσκεται επίσης ο Πρόεδρος του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου κ. Κωνσταντόπουλος. Με ειδο-

ποίησαν από το γραφείο του, τώρα ότι βρίσκεται στο εξωτερικό σε προγραμματισμένο ταξίδι.

Επίσης, προγραμματισμένη απασχόληση έχει η Πρόεδρος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κα Παπαρήγα.

Σε κάποιο χρονικό διάστημα θα έρθει ο Υπουργός Παιδείας κ. Αρσένης, ο οποίος βρίσκεται στο νοσοκομείο σε εγχείριση της μητέρας του και θα παρακολουθήσει εν συνεχεία τη συνεδρίασή μας.

Η Ευαγγελία-Σπυριδούλα Κοσμά, έφηβος Βουλευτής του Νομού Μαγνησίας, εισηγήτρια της Επιτροπής Παραγωγής και Εμπορίου έχει το λόγο.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ-ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΚΟΣΜΑ (Νομός Μαγνησίας, Λύκειο Αλυρού): Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κυρίες και κύριοι, συμμαθητές και συμμαθήτριες, θα ήθελα κατ' αρχήν να ευχαριστήσω τον κ. Κακλαμάνη και τα μέλη της επιτροπής του προγράμματος αυτού και ιδιαίτερα τον αιώνιο έφηβο, όπως λέγεται, κ. Σαμαράκη, για την ευκαιρία που μας δίνει να έρθουμε σε επαφή με τους θεσμούς της χώρας μας.

Οι νέοι της γενιάς μου παρακολουθούμε τη φρενίτιδα των αλλαγών του κόσμου που ζούμε με την αίσθηση των παρατηρητών που παρακολουθούν και αγωνιούμε με αυτά που παρακολουθούμε. Αυτό που επιζητούμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής είναι να μπορούμε να παρακολουθούμε και να συμμετέχουμε σ' αυτά που γίνονται στον κόσμο μας, αυτά που θα διαμορφώσουν το πλαίσιο και τους κανόνες μέσα στους οποίους αύριο θα ζήσουμε εμείς. Να παρακολουθούμε και να γνωρίζουμε την παραγωγική βάση της χώρας μας, τις δομές και τις εξελίξεις της, την αγωνιστική της προοπτική στον παγκόσμιο στίβο, για να δίνουμε τον δικό μας στους πολίτες.

Εσείς κύριε Πρόεδρε, μας ανοίξατε ένα παράθυρο και σας ευχαριστώ θερμά από μέρους όλων των νέων. Θέλω όμως να το χρησιμοποιήσω για να φωνάξω: Ανοίξτε τις πόρτες της παιδείας μας στον κόσμο του σήμερα που αλλάζει και διαμορφώνεται. Στις ώρες αυτών των κρίσιμων αλλαγών ας ενισχύσουμε τους μηχανισμούς της αυθυπαρξίας μας και της αυτοπεποίθησής μας με ένα νέο σχολείο που θεμελιώνει σταθερές αξίες του ανθρώπου, που το γένος μας περιέγραψε, που θα προσθέτει τις χρήσιμες σημερινές γνώσεις και θα μας εξοπλίσει με τα εργαλεία της κρίσης, αντλώντας από την απύθμενη δεξαμενή της κληρονομιάς μας. Το νέο σχολείο πρέπει να είναι το όπλο και το μέλλον του γένους μας. Αυτό είναι το κεντρικό μου αίτημα. Αλλά είναι στο χρέος μου να μεταφέρω και τις προσεγγίσεις ευαισθησίας των συναδέλφων μου που συμμετέχουν στη Διαρκή Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου.

Κατά πρώτο και κύριο λόγο αναφερθήκαμε στον τομέα της γεωργίας, ένα τομέα οικονομικό, στον οποίο στηρίζεται άμεσα η Ελλάδα, μας και είναι γεωργική χώρα. Ωστόσο, όμως, είναι σε φθίνουσα κατάσταση. Ποιος ευθύνεται γι' αυτό; Κατ' αρχήν η αδιαφορία και η εγκατάλειψη της υπαίθρου.

Δεν υποστηρίζονται τα συμφέροντα των αγροτών καθώς οι συντάξεις είναι χαμηλές και παρατηρείται έλλειψη συνταξιοδοτήσεων. Οι αγρότες δεν ενημερώνονται σε ότι αφορά τη χρήση των ορμονών και των άλλων χημικών ουσιών.

Ζωτικό πρόβλημα για τη Βοιωτία είναι ο κατακερματισμός καλλιεργήσιμης αγροτικής έκτασης. Προτείνουμε λοιπόν:

Επιμόρφωση και επαγγελματικό προσανατολισμό, κατασκευή δικτύων άρδευσης, οργανωμένη συνεργασία με γεωπόνους, επιστημονικό προσωπικό και ίδρυση κέντρων μελέτης παραγωγής, ενοικίασης συνταξιοδοτήσεων, συνετή διαχείριση και όχι διασπάθιση των δημοσίων χρημάτων και για να αποκτήσουν διαπραγματεύσιμη δύναμη αξιοποίησης μέσω της βιομηχανίας, αναδασμός της γης, αύξηση σύνταξης αγρότη, έτσι ώστε να φθάσει μία σύνταξη του ΙΚΑ στο επίπεδο της σύνταξης του δημοσίου υπαλλήλου, για να μπορούν να αποφεύγουν την οικονομική εξαθλίωση.

Οι συνέπειες της τεχνολογικής έκρηξης, οι νέοι συσχετισμοί δυνάμεις που διαμορφώνουν τις συνενώσεις των παραδοσιακών δυνάμεων της παραγωγής, η ανάδειξη των νέων ενός κόσμου χωρίς σύνορα με τη χρήση των νέων τεχνολογιών μας δίνουν την αίσθηση ενός κόσμου που ο άνθρωπος ως μονάδα αυθύπαρκτη ολοένα και ολοένα απαξιώνεται. Κρίνει ως παράγοντες που ελέγχει το μέλλον του. Έτσι η χώρα μας παρόλο που παρουσιάζει μία αφθονία στην ηλιακή, αιολική και κυματική ενέργεια που θα ελαχιστοποιήσουν το κόστος παραγωγής και θα βελτιώσουν την ποιότητα ζωής. Η χρήση λοιπόν αυτών των ενεργειών είναι επιβεβλημένη, καθώς σήμερα ο άνθρωπος έχει κατακτήσει μηχανικό άτομο της εποχής μας που έχει κλεισθεί στον εαυτόν του και τυποποιηθεί τις σχέσεις του. Αυτές οι ενέργειες εξασφαλίζουν περιβάλλον χωρίς καταστροφή καθώς και εξοικονόμηση χρημάτων. Δυστυχώς όμως δεν αξιοποιούνται όσο θα έπρεπε εφόσον γίνεται μεγάλη σπατάλη ενέργειας με άμεσες και έμμεσες συνέπειες στο περιβάλλον ενώ η Ελλάδα εξαρτάται ενεργειακά από το εξωτερικό.

Η πυρηνική ενέργεια προκαλεί σημαντικούς κινδύνους σε ό,τι αφορά το περιβάλλον και τον ίδιο τον άνθρωπο και ιδιαίτερα η ραδιενέργεια της οποίας η χρησιμοποίηση μπορεί να προκαλέσει γενικές ανωμαλίες ή διαφόρων ειδών παθήσεις. Ο άνθρωπος κατάφερε να ιχνηλατήσει καινούργιους κόσμους, το διάστημα αλλά δεν κατάφερε να ιχνηλατήσει τον ίδιο του τον εαυτό. Επινοήθηκαν νέες μηχανές πιο αποδοτικές σε όλους τους τομείς. Το Internet ανοίγει καινούργιους δρόμους στη γνώση, ο πνευματικός όμως πολιτισμός οπισθοδρομεί καθώς έπεται του τεχνολογικού. Η κλωνοποίηση δημιουργεί νέο τύπο σκλαβιάς που αιχμαλωτίζει την ατομική ελευθερία του ανθρώπου. Πολλοί από τους επιστήμονες ωστόσο δεν διαθέτουν το ήθος και εκτός αυτού προκαλούν και βλάβες στο DNA.

Προτείνεται λοιπόν ευρύτατη χρήση του φυσικού αερίου

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

ώστε να καλυφθούν οι ενεργειακές ανάγκες των περιοχών αυτών, κατασκευή αιολικών ή άλλων και φωτοβολταϊκών συστημάτων στα ελληνικά νησιά ώστε να αποδεσμευτούν ενεργειακά από την ηπειρωτική χώρα.

Αποπυρηνικοποίηση του ατομικού σταθμού στο Κοσλοβτούι.

Να αξιοποιηθεί το πετρέλαιο του Αιγαίου.

Περιορισμός κατασκευής όπλων μαζικής καταστροφής.

Ανακύκλωση.

Προστασία ατομικών ελευθεριών.

Και τέλος απαγόρευση της τεχνολογίας της κλωνοποίησης και της γενετικής στα έμβια όντα όπως ο άνθρωπος.

Μη καταστροφή του περιβάλλοντος για ίδρυση βιομηχανικών μονάδων όπως παραδείγματος χάρη στη νήσο Γαυδοπούλα όπου κατασκευάζεται εργοστάσιο containers με άμεση συνέπεια την ολοκληρωτική καταστροφή του τουρισμού της νότιας Κρήτης όπως και της θαλάσσιας και ηπειρωτικής χλωρίδας και πανίδας.

Το θέμα του τουρισμού μας απασχόλησε αρκετά καθώς αποτελεί τη μεγαλύτερη πηγή συναλλάγματος για την Ελλάδα. Παρά το γεγονός όμως ότι έχει δεχθεί σοβαρά πλήγματα τα τελευταία χρόνια συντηρεί κόσμο στα νησιά και σε ευαίσθητες περιοχές. Το βιοτικό επίπεδο των κατοίκων έχει ανεβεί αλλά παρατηρείται ξενομανία και ξενοφοβία από πλευράς των ανθρώπων, αλλοίωση της φυσιογνωμίας και φθορά της γλώσσας.

Εμείς προτείνουμε έργα υποδομής: Περισσότερα αεροδρόμια, λιμάνια, κέντρα υγείας, διαμόρφωση ακτών και αξιοποίηση οργανισμών. Επίσης αναβάθμιση προσφοράς υπηρεσιών και στήριξη του τουρισμού δωματίου και εστιατορίου, καλύτερευση μέσων μεταφοράς. Επιπλέον, προβολή και διαφήμιση στο εσωτερικό και εξωτερικό, αξιοποίηση αγνώστων περιοχών. Μακροπρόθεσμη αναβάθμιση τουριστικών σχολών και ίδρυσή τους σε ακριτικές περιοχές. Ιδιαίτερα θίχθηκε το πρόβλημα του νησιού Λέρος για την τουριστική ανάπτυξη του οποίου πρέπει πια να σταματήσει αυτή η σύνδεσή του με το ψυχιατρικό ίδρυμα που φιλοξενεί, με προτάσεις τακτικής συγκοινωνίας για μεταφορά ξένων, τοποθέτηση αναμεταδοτών για όλα τα ελληνικά τηλεοπτικά κανάλια, στεγαστικά δάνεια, φορολογικές απαλύσεις με ευνοϊκούς όρους για τους κατοίκους της Λέρου. Επίσης αναστήλωση του ερειπωμένου θεάτρου της Λέρου και την κατασκευή μεγαλύτερου αεροδρομίου το οποίο θα εξυπηρετήσει όλα τα γύρω νησιά στο βόρειο συγκρότημα της Δωδεκανήσου.

Παράλληλα πρέπει να παρακολουθούμε και να γνωρίζουμε πόσο κρατούμε τις περιβαλλοντικές ισορροπίες για να ξέρουμε πόσο σταθερό είναι το έδαφος του κάλους και της αρμονίας της φύσης μας ως θεμελίων της ζωής, της φιλοσοφίας και της ευτυχίας μας.

Η Ελλάδα έχει ανάγκη από ένα σύστημα προστατευόμενων περιοχών και δρυμών και όχι απομονωμένους βιότο-

πους. Η πολιτεία δεν έδωσε προτεραιότητα στο θέμα των προστατευόμενων περιοχών. Μπροστά σε βραχυπρόθεσμους οικονομικούς και κοινωνικούς σκοπούς τα περιβαλλοντολογικά θέματα έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Σοβαρή εμπλοκή στα ζητήματα αυτά αποτελεί για την Ελλάδα το ιδιοκτησιακό ζήτημα και η έλλειψη δασικού και εθνικού κτηματολογίου. Η κατανομή των εθνικών δρυμών στον Ελλαδικό χώρο δεν είναι καν ισομερής. Η προστασία των υφιστάμενων προστατευόμενων περιοχών είναι πλημελής ή μάλλον ανύπαρκτη. Όπως αναφέρεται και σε σχετική έκθεση του Υπουργείου Γεωργίας δεν έχουν διαμορφωθεί ακόμα στη χώρα μας οι κατάλληλες συνθήκες, μηχανισμοί κλπ. για την αξιοποίηση του θεσμού των προστατευόμενων περιοχών ως προς την πλήρη εφαρμογή του και την προστασία και διατήρηση του φυσικού περιβάλλοντος όσο και ως προς την προσφορά στους πολίτες.

Οι αδυναμίες αυτές καθιστούν το θεσμό και τις ίδιες τις προστατευόμενες περιοχές μουσειακό είδος χωρίς καμία ουσιαστική σύνδεσή τους με το κοινωνικό γίνεσθαι. Το σύστημα των προστατευόμενων περιοχών επί της ουσίας δεν λειτουργεί ιδιαίτερα στους εθνικούς δρυμούς. Πρέπει λοιπόν να επιχειρούμε την αναβάθμισή τους αρχίζοντας από την ενίσχυση της δασοπροστασίας με σύγχρονα μέσα, αυστηρότερη νομοθεσία για τους εμπρηστές, άμεση αναδάσωση, ελεγχόμενο κυνήγι, ενεργοποίηση μιας αγάπης για το δάσος από την οικογένεια, το σχολείο και προβολή θεμάτων καθ' όλη τη διάρκεια του δασικού προγραμματισμού.

Ο αείμνηστος Κώστας Καραμανλής είτε το 1979 ότι η Ελλάδα μπήκε στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα με μοναδική προίκα της τη μεγάλη ναυτιλία. Όμως δυστυχώς σήμερα παρατηρούμε ότι η εμπορική ναυτιλία φτάνει σε απειλητικό βαθμό καθώς στο ελληνικό νηολόγιο εγγράφονται και λιγότερα πλοία. Ο μύθος του ναυτικού έχει καταριφθεί τα τελευταία χρόνια. Οι νέοι αποθαρρύνονται να ακολουθήσουν το ναυτικό επάγγελμα με αποτέλεσμα η αναβάθμιση αυτού να αποτελεί επιτακτική ανάγκη στην παραπέουσα οικονομία μας. Πρέπει λοιπόν το κράτος να φροντίσει για την όσο πιο άρτια εκπαίδευση των σπουδαστών των ανώτερων δημοσίων σχολών του εμπορικού ναυτικού από έμπειρους εκπαιδευτές, στο στυλ ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη και αύξηση των συντάξεων των ναυτικών, αύξηση της ναυτικής ασφάλειας τόσο για τα πλοία που βρίσκονται στα λιμάνια όσο και για τα εν πλω. Επίσης μείωση θέσεων λόγω της τεχνολογίας και αντικατάσταση των αλλοδαπών πληρωμάτων από Έλληνες ναυτεργάτες διότι οι Έλληνες είναι θαλασσινοί και οι θαλασσινοί είναι Έλληνες!

Σε ό,τι αφορά την αλιεία η παράνομη εξάσκησή της καταστρέφει το γόνυ. Έτσι η Μεσόγειος κινδυνεύει λόγω εξοντωτικής εκμετάλλευσης. Το κράτος αδιαφορεί για την χρησιμοποίηση δυναμίτη που οδηγεί στην καταστροφή της πανίδας και της χλωρίδας. Κάθε χρόνο σκοτώνονται γύρω στα οκτώ χιλιάδες δελφίνια και πολλές φάλαινες.

Προτείνουμε νέους τρόπους ιχθυοκαλλιέργειας, κίνητρα στις οικογένειες των αλιέων, οριοθέτηση κλειστών περιοχών για αλιεία, δεξαμενές για να μην καταλήγουν στη θάλασσα λιπάσματα με τα νερά των βροχών, να απαγορευθεί η αλιεία με δυναμίτη και να μην αποθαρρύνονται τα παιδιά από τους γονείς γι' αυτό το επάγγελμα.

Προστασία, λοιπόν, του περιβάλλοντος και των ζώων, καθώς ζούμε σε ένα κόσμο που περιορίζεται. Η αγωνία μας είναι μεγάλη. Προσωπικά έχω την αίσθηση ότι είμαι περισσότερο μία αποσκευή στο κοινό μας σκάφος, παρά μία μαθητεύουσα, έστω ναύκληρος.

Έτσι, λοιπόν, καλούμαστε όλοι να παρακολουθούμε τελικά πώς προσδιορίζεται το εθνικό μας χρέος, αλλά και το δικαίωμά μας να ονειρευόμαστε το δικό μας αύριο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Μετά την ολοκλήρωση των ομιλιών των εισηγητών, εισερχόμαστε στον κατάλογο των ομιλητών, που, όπως είπα, έχουν κληρωθεί σε κάθε επιτροπή και στους οποίους έχουν προστεθεί ένας έφηβος βουλευτής από την Κύπρο και πέντε έφηβοι βουλευτές από το εξωτερικό. Συνολικά είναι τριάντα έξι οι ομιλητές. Αυτοί, όπως είπαμε, θα μιλήσουν σε χρόνο τεσσάρων λεπτών.

Όποιος θέλει, μπορεί να μιλάει από τη θέση του και όποιος θέλει από το Βήμα.

Η Ιφιγένεια Αριδίη, έφηβος βουλευτής του Νομού Μαγνησίας, στην επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΑΡΙΔΗ (Νομός Μαγνησίας-Λύκειο Αλμυρού): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, κυρίες και κύριοι έφηβοι βουλευτές, ονομάζομαι Αριδίη Ιφιγένεια και εκπροσωπώ το Γενικό Λύκειο Αλμυρού του Νομού Μαγνησίας.

Θα ήθελα να σας καταθέσω τις απόψεις μου σχετικά με ένα ζήτημα το οποίο προσωπικά με αγγίζει ιδιαίτερα, το ζήτημα του ανθρωπισμού.

Πολλοί υποστηρίζουν ότι η εποχή μας έχει ανάγκη από ένα νέο ανθρωπιστικό κίνημα που να έχει κέντρο του την ευτυχία του ανθρώπου, σύμφωνα με τις σύγχρονες συνθήκες.

Ο αρχαίος σοφός Μένανδρος είπε κάποτε: «Ως χαρίεν εστί άνθρωπος όταν άνθρωπος η». Ευλόγα σήμερα κανείς διερωτάται αν ο σύγχρονος άνθρωπος είναι χαριτωμένος και άνθρωπος με όλη τη σημασία της λέξης.

Κάθε άτομο για να πάει μπροστά χρειάζεται ένα δυναμικό στόχο ώστε να συντονίσει όλες τις δυνάμεις του, ψυχικές και σωματικές, για την κατάκτησή του και να αισθανθεί έτσι ότι αξίζει τον κόπο να ζει.

Σήμερα, όπως δείχνουν οι περιστάσεις αυτός ο στόχος είναι αδιάκριτος και συγκεχυμένος τόσο για το άτομο, όσο και

για την κοινωνία. Το ανθρωπιστικό ιδανικό απουσιάζει από τη σύγχρονη ζωή και επικρατεί ο ατομικισμός και η εγωπάθεια. Η δοξασία δηλαδή ότι κάθε ον υπάρχει μόνο ατομικά. Ο άνθρωπος, λοιπόν, ενδιαφέρεται και φροντίζει για τα προσωπικά του συμφέροντα αδιαφορώντας και ολιγορώντας για την ευημερία του κοινωνικού συνόλου. Έτσι, απομονώνεται, αποξενώνεται με αποτέλεσμα η μοναξιά να δένει πολλές ψυχές και να αποτελεί γνώρισμα ακόμα και της νεανικής ηλικίας.

Επίσης, ανασταλτικό παράγοντα της επικράτησης του ανθρωπισμού αποτελούν η βία και η εγκληματικότητα που αυξάνονται ανησυχητικά, πράγμα που δείχνει ότι η ανθρώπινη υπεραξία έχει υποτιμηθεί σοβαρά και επικίνδυνα. Ο φόβος και η ανασφάλεια επικρατούν στις ψυχές των ανθρώπων. Η αδιαφορία φθείρει τις σχέσεις και οδηγεί στην απομόνωση.

Σαν γενική παρατήρηση μπορούμε να πούμε ότι ο σημερινός άνθρωπος δεν έχει στη ζωή του στόχους χειροπιαστούς, δυναμογόνους, δεν κάνει πολλά όνειρα. Αντίθετα έχει σαν αρχή του το περίφημο «φάγωμεν, πίομεν, αύριο γαρ αποθνήσκωμεν». Είναι φυσικό να μην είναι ευτυχιμένος μέσα σε μία τέτοια κατάσταση όπου όλες οι ενέργειές του αποβλέπουν στην ικανοποίηση της υλικής πλευράς της ύπαρξής του.

Επιπλέον, η πείνα κυριαρχεί στον τρίτο κόσμο και κανείς δεν ενδιαφέρεται υπεύθυνα για τα εκατομμύρια παιδιά, που πεθαίνουν κάθε χρόνο μέσα στην αθλιότητα και τη μιζέρια.

Τέλος, δεν υπάρχει αρμονία μεταξύ των σχέσεων των κρατών, καθώς οι πιο ισχυροί επεμβαίνουν στα εσωτερικά των πιο αδύναμων λαών, με αποτέλεσμα να οδηγούνται σε αιματηρές συγκρούσεις, όπου χάνονται τόσο ανθρώπινες ζωές, όσο και υλικά αγαθά. Έτσι, διαπιστώνουμε ότι τόσο στο ατομικό, όσο και στο ευρύτερο κοινωνικό επίπεδο, οι αρχές του ανθρωπισμού παραβιάζονται.

Πώς θα επιτευχθεί, όμως, ο ανθρωπισμός με τη σωστή του μορφή, με βάση πάντα τα σημερινά δεδομένα; Θα πρέπει ο άνθρωπος, ο σύγχρονος άνθρωπος ατομικά και συλλογικά να κάνει μία αναθεώρηση του τρόπου ζωής του. Θα πρέπει να συνειδητοποιήσει την αξία της ατομικής και κοινωνικής ελευθερίας, που θα τον αφήσει να διευρύνει τους πνευματικούς του ορίζοντες, οπότε θα κρίνει τα γεγονότα και τις διάφορες καταστάσεις αντικειμενικά και σωστά. Θα πρέπει να αγωνισθεί με κάθε θεμιτό μέσο για την επαναφορά στη ζωή των μεγάλων αξιών, όπως ελευθερία, δικαιοσύνη, που άσποχα ο άνθρωπος πάνω στην πλεονεξία του έχει παραμερίσει.

Ακόμη, ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να δοθεί στην παιδεία. Η σωστή διαπαιδαγώγηση θα δημιουργήσει σωστούς αυριανούς πολίτες, που θα ζουν σωστά και ανθρώπινα πάνω στις αρχές του δικαίου και της ισοότητας.

Επιπλέον, προτείνω ενημέρωση του κόσμου μέσα από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης για τα διάφορα διεθνή προβλήματα, καθώς και για τα εθνικά, για να μπορούν οι άνθρωποι –ξέροντας την αλήθεια– με τη σωστή πάντα πληροφόρηση, να

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

παίρνουν μία θέση και ανάλογα να συντονίζουν τον αγώνα τους.

Πρέπει ακόμη να γίνει κοινή προσπάθεια, μέσα από τη δημιουργία διαφόρων αθλητικών, πολιτιστικών και άλλων συλλόγων, που θα αποσκοπεί στη σύσφιξη των ανθρωπίνων σχέσεων, που ομολογουμένως σήμερα έχουν υποβαθμισθεί. Επιπρόσθετα, θεωρώ απαραίτητη τη λαϊκή αντίδραση κάθε φορά που απειλείται η παγκόσμια ειρήνη ή παραβιάζονται απροσημάτιστα τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Αποτελεί κοινή διαπίστωση ότι η ανεργία είναι αιτία για πολλές κοινωνικές ασθένειες. Σύμφωνα με αυτό το απογοητευτικό δεδομένο, προτείνω τη συλλογική προσπάθεια, ώστε να υπάρχει ένας επαγγελματικός προσανατολισμός, ώστε η εργασία κάθε ατόμου να είναι ανάλογη με τις δυνατότητες και τις εσωτερικές κλίσεις του και να αποτελεί πηγή χαράς, ζωτικότητας και δημιουργίας.

Τέλος, οι νέοι άνθρωποι επειδή είναι ζωντανοί, ορμητικοί, επιρρεπείς στις αλλαγές, αδιάφοροι από συμβάσεις και συμβατικότητες, μπορούν να στηρίξουν ανθρωπιστικά κινήματα, να τα κάνουν πιο δυναμικά και πιεστικά προς τα πάνω.

Ο ανθρωπισμός, λοιπόν, είναι αυτός που περιλαμβάνει όλες τις αξίες της ζωής, δίνει περιεχόμενο στη ζωή και προσφέρει τη δυνατότητα στον άνθρωπο να ζει και να δημιουργεί μέσα σε ένα κλίμα μεστό από αγάπη, ζεστασιά και κατανόηση για το συνάνθρωπό τους. Πολύ σωστά, ο Αντρέ Μαρλό είπε κάποτε ότι μόνο η ανθρωπιά και η αλήθεια θα σώσουν τον κόσμο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ για άλλη μια φορά να τηρούμε ακριβώς το χρόνο. Επαναλαμβάνω, επίσης, ότι μπορούμε να μιλήσουμε από τη θέση μας ή από το Βήμα. Επίσης, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε σημειώσεις ή και από στήθους να πούμε τις απόψεις μας.

Ακόμη, υπολογίζω ότι, περίπου στις 12.00', θα κάνουμε μία διακοπή, θα κόψουμε περίπου στη μέση το χρόνο της συνεδρίασεως για αναψυχή, την οποία ασφαλώς χρειάζεσθε και εσείς. Όταν συνεδριάζει η Βουλή, δεν γίνεται διακοπή. Οι Βουλευτές μπορούν να εισέρχονται στο Κοινοβούλιο και να εξέρχονται, όταν νομίζουν ότι έχουν ανάγκη ή όταν ενδιαφέρει περισσότερο ή λιγότερο η συζήτηση, την οποία παρακολουθούν.

Ο κ. Άγγελος Ασιώτης, έφηβος Βουλευτής από τη Λευκωσία της Κύπρου, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΣΣΙΩΤΗΣ (Λευκωσία, Λύκειο Αρχ. Μακαρίου Γ'): Εξοχώτατε κύριε Πρόεδρε της Ελληνικής Δημοκρατίας, εξοχώτατε κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, αξιότιμοι κύριοι Υπουργοί της Ελληνικής Κυβέρνησης και Βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, νουιώθω ιδιαίτερη τιμή, γιατί σήμερα εγώ, ένας έφηβος

από την Κύπρο, έχω την ευκαιρία να μεταφέρω αυτούσια τη φωνή της άλκιμης νεολαίας της Κύπρου στο ναό της δημοκρατίας, τη Βουλή των Ελλήνων.

Κατά τη διάρκεια του εξαιρετικού θεσμού της Βουλής των Εφήβων, είχα τη μοναδική ευκαιρία να συμμετάσχω στην Επιτροπή των Μορφωτικών Υποθέσεων και στο μορφωτικό διάλογο, τα αποτελέσματα του οποίου είναι τα ολοκληρωμένα ψηφίσματα, που σήμερα κατατίθενται μπροστά σας.

Παρ' όλα αυτά στη σημερινή συνεδρίαση της Ολομέλειας δεν θα σας απασχολήσω με αναφορές σε σχολεία, τεχνικές υποδομές, βιβλία και γλωσσικές αναζητήσεις, γιατί πιστεύω ότι οι συνάδελφοί μου –τους οποίους και συγχαίρω– έχουν αναλύσει επαρκώς και σε βάθος τα θέματα αυτά. Θα αναφερθώ, λοιπόν, στην πολιτιστική μας κληρονομιά, αλλά προσέξτε σε μία πολιτιστική κληρονομιά που αργοπεθαίνει και χάνεται.

Είμαι πεπεισμένος πως είσθε όλοι γνώστες του προβλήματος με τα Μάρμαρα του Παρθενώνα και όχι τα Ελγίνεια Μάρμαρα, όπως πολύ λανθασμένα επικράτησε. Η διεκδίκηση των ανεκτίμητων αυτών θησαυρών που άρχισε με προσωπικές προσπάθειες της αείμνηστης Μελίνας και που συνεχίζεται μέχρι σήμερα από αρομόδιους φορείς και άτομα είναι ένα θέμα για το οποίο σίγουρα όλοι κάτι έχουμε ακούσει και γνωρίζει και το οποίο είναι ιδιαίτερα επίκαιρο αυτές τις ημέρες.

Αυτό όμως που μάλλον οι περισσότεροι αγνοούμε είναι ένα παράλληλο αλλά πολύ μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει το νησί μου, η Κύπρος. Όπως γνωρίζετε από την Κύπρο πέρασαν πλήθος κατακτητών και κάθε ένας άφησε τα σημάδια του πολιτισμού του. Η ταυτότητα όμως της Κύπρου προσδιορίζεται πάντα από το κλέος και τα ίχνη του ελληνικού πολιτισμού. Ναούς, αγάλματα, αναθήματα, από κάθε εποχή όλα αυτά μπορεί κανείς εύκολα να τα βρει στην Κύπρο, ή μάλλον μπορούσε κανείς να τα βρει στην Κύπρο. Γιατί όπως ξέρετε και εμείς είχαμε την ατυχία να γνωρίσουμε το ενδιαφέρον των φιλότεχνων πολιτισμένων Άγγλων κατακτητών και την αγάπη τους για την κλασική τέχνη. Οι Άγγλοι αποικιοκράτες εκμεταλλεύομενοι πλήρως την απόλυτη εξουσία που τους παρείχαν τα όπλα τους σήκωσαν κυριολεκτικά οποιοδήποτε αρχαίο μνημείο τους εντυπωσίαζε και το μετέφεραν στην Μεγάλη Βρετανία. Μετά από το 1974 οι Τούρκοι εισβολείς συνέχισαν την καταληγάτηση των αρχαίων κειμηλίων εξυτηρώντας έτσι ένα διπλό σκοπό: Πρώτον την οικονομική τους ενίσχυση γιατί πραγματικά τα αρχαία έργα τέχνης συχνά κοστολογούνται με αστρονομικά ποσά και δεύτερον την ιστορική και αμετάκλητη εξαφάνιση του εμφανούς ελληνοχριστιανικού χαρακτήρα του νησιού. Και εδώ έγκειται κατά την γνώμη μου η σοβαρότητα του θέματος. Γι' αυτούς τους λόγους είναι απαραίτητη η επείγουσα αποτελεσματική και κοινή –τονίζω ιδιαίτερα τη λέξη αυτή– δράση από μέρους του ελληνικού και του κυπριακού κράτους και

των απανταχού Ελλήνων ως αδιάσπαστου συνόλου. Γιατί το χρέος μας είναι βαρύ γιατί μόνο αν διατηρήσουμε τον ελληνικό και χριστιανικό χαρακτήρα του νησιού τότε μόνο θα μπορούσαμε να διεκδικήσουμε ξανά το υπέρτατο αγαθό, το μεγάλο σκοπό, την ελευθερία του τόπου μας, της Κύπρου μας. Και εκεί όλα καταλήγουν.

Αλλά ποιό δρόμο θα ακολουθήσουμε για να πάμε εκεί; Ας αφήσουμε την ιστορία του ελληνικού Έθνους να μας οδηγήσει. Αυτής της ιστορίας ένα ελάχιστο κομμάτι διαδραματίστηκε σε κοινοβούλια, παλάτια και αυλές, σε αντίθεση με πολλά άλλα έθνη, γιατί το ουσιαστικό κομμάτι της διαδραματίστηκε και διαδραματίζεται σε βουνά, σε σύνορα, σε οδοφράγματα, σε συρματοπλέγματα, σε πράσινες γραμμές. Άρα, η ιστορία πράγματι μας δείχνει το δρομο. Αυτό το δρόμο ακολουθούμε και θα ακολουθούμε εμείς, η γενιά που γεννήθηκε μετά το 1974, η γενιά του οδοφράγματος, η γενιά που δεν ξεχνά και πολεμά, η γενιά που η μοίρα της στέρησε το δικαίωμα να αφήσει τα χνάρια της στις αμουδιές της Κερήνειας και της Αμμοχώστου. Η γενιά που έμαθε στα σχολεία να τραγουδά τον Πενταδάκτυλο, αλλά δεν γνώρισε την μυρωδιά των λεμονοανθών της Κερήνειας, διότι ναί έτσι είναι, όπως ακριβώς το είπε ο κύριος Σαμαράκης στην έναρξη της Συνόδου. Ναι, εμείς οι έφηβοι της ελληνικής Κύπρου έχουμε έρωτα για την ελευθερία, έχουμε έρωτα για την πατρίδα.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Ελένη Βαρσάμη έφηβος Βουλευτής από το Βερολίνο έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΕΛΕΝΗ ΒΑΡΣΑΜΗ (Λύκειο Βερολίνου Γερμανίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κυρίες και κύριοι αγαπητοί συμμαθητές και συμμαθήτριες, καταρχάς αισθάνομαι έντονα την ανάγκη να σας εκφράσω ένα μεγάλο ευχαριστώ για την ευκαιρία που μου δώσατε να παρευρίσκομαι σήμερα εδώ στην Βουλή.

Το θέμα πάνω στο οποίο θα προσπαθήσω να διατυπώσω τον προβληματισμό μου είναι η αδυναμία που βιώνουν τα παιδιά Ελλήνων μεταναστών στη Γερμανία όταν εισέρχονται στο Δημοτικό Σχολείο, να συλλάβουν και γενικότερα να μάθουν και να κατακτήσουν τον ελληνικό γλωσσικό πλούτο. Οφείλω εδώ να ομολογήσω ότι επειδή ακριβώς ζω στη Γερμανία και συγκεκριμένα είμαι μαθήτρια της Β' Λυκείου Βερολίνου, το θέμα τούτο με αφορά άμεσα.

Μεγαλώνοντας στην ξενιτειά και ζώντας μέσα σε μια πολυπολιτισμική και πολυεθνική κοινωνία, όπου από τη μία μεριά μου ασκήθηκε έντονη επιρροή από το βασικότατο φορέα κοινωνικοποίησης, που είναι η οικογένεια, ενώ από την άλλη νοιώθοντας βαρύτερη πίεση να παρακολουθήσω και να φοιτήσω σε γερμανικό σχολείο, ώστε να μπορώ να ενσωματωθώ στη γερμανική πραγματικότητα ομαλότατα, αναγκάστηκα όχι μόνο να μάθω δύο γλώσσες, που θα μου επέτρεπαν την επικοινωνία, τόσο με τους πατριώτες, όσο και με τους συναν-

θρώπους μου, αλλά να θεωρήσω ότι έχω αποκτήσει δύο μητρικές γλώσσες.

Θέλω να τονίσω εδώ ιδιαίτερα ότι είμαι μια από τα πολλά μεταναστόπουλα, που αναγκάζονται και αυτά, επειδή ακριβώς επιθυμούν την ομαλή ένταξή τους στο κοινωνικό περιβάλλον, να φοιτούν ταυτοχρόνως σε δύο σχολεία. Τα πρωίνα παρακολουθώντας υποχρεωτικά τα μαθήματα του γερμανικού σχολείου, ενώ τα απογεύματα πηγαίνοντας προαιρετικά στο ελληνικό σχολείο.

Πιστεύω να καταλαβαίνετε ότι πρόκειται για μεγάλη ψυχική πίεση και κόυραση, από τη στιγμή που μιλάμε για την αθώα παιδική ηλικία, για τη βάση που θα δημιουργήσει ένα μελλοντικό, υπεύθυνο και αξιόλογο πολίτη.

Δυστυχώς, το γερμανικό κράτος δεν αναγνωρίζει σχολεία, που διδάσκουν τη μητρική γλώσσα στους μετανάστες, για να αποκαλυφθεί η πιεστική κατάσταση, στην οποία υποβάλλονται οι ομογενείς μαθητές.

Από την άλλη πάλι οι Έλληνες της Γερμανίας δεν θα μπορούσαν σε καμμία περίπτωση να κλείσουν την κυριότερη πύλη, που τους υπόσχεται τη μελλοντική τους ζωή στην πατρίδα τους, την Ελλάδα.

Εδώ ακριβώς ξεκινά η ρίζα του προβλήματος, που θέτω και για το οποίο σας ζητώ θερμά να βρεθεί επιτέλους μια λύση.

Συχνά ακούστηκαν μεγάλα λόγια υπόσχεσης από το ελληνικό κράτος, εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, επιμορφωτικά σεμινάρια δασκάλων για την ειδική κατάρτισή τους και όλα όσα θα χρειάζονταν, για να μας παρέχουν ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση. Μας έταξαν βοήθεια. Μας παραχώρησαν διδακτικά εγχειρίδια, εκπαιδευτικούς από την Ελλάδα, που θα μας διδάσκουν παραγωγικά τη γλώσσα μας.

Ωστόσο, μπορώ να πω ότι όλα αυτά ήταν ένας μύθος. Για ποιες ίσες ευκαιρίες μιλούσαν; Το ίδιο προϊόν που εισάγεται στην Ελλάδα ως κατάλληλο για τα ελληνικά σχολεία, με τους συγκεκριμένους καθηγητές, μαθητές, τα συγκεκριμένα ωράρια, τις συγκεκριμένες κοινωνικές ανάγκες, μπορεί να θεωρηθεί το ίδιο κατάλληλο για όλα τα ελληνικά σχολεία, που υπάρχουν στο εξωτερικό; Οι γλωσσικές ανάγκες και το επίπεδο κατάκτησης της μητρικής γλώσσας είναι ίδιο για έναν μαθητή, που ζει στο εξωτερικό, σε σχέση με κάποιον άλλον, που ζει στην Ελλάδα, που φοιτά σε ένα σχολείο, σε ένα συγκεκριμένο σύνολο ωρών και που εξωσχολικά στο ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον έρχεται σε επαφή με ομόγλωσσούς του, χρησιμοποιώντας ενεργά και αναπτύσσοντας το ήδη αποκτημένο λεξιλόγιο;

Συνοψίζοντας, θα πω ότι μας γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι το ελληνικό κράτος κρατά μια στάση περιφρόνησης και αδιαφορίας απέναντι στους ομογενείς, εφ' όσον η σημασία της φράσεως «ίσες ευκαιρίες» γι' αυτούς δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο, από παροχή διδακτικών εγχειριδίων, σαν αυτά που χρησιμοποιούνται στην Ελλάδα και εκπαιδευτικούς σταλμένους από την Ελλάδα.

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός ότι μερικά σχολεία υπολειπονούν λόγω ελλείψεως προσωπικού.

Κλείνοντας, λοιπόν, θα ήθελα να θέσω κάποια ερωτήματα, που μέχρι στιγμής τουλάχιστον έμειναν αναπάντητα. Γιατί δεν γίνεται κάποια προσπάθεια κατασκευής κατάλληλου διδακτικού υλικού, που θα είναι ειδικά επεξεργασμένο για παιδιά, που μεγάλωσαν δίγλωσσα, που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες και απαιτήσεις αυτών των παιδιών, ενώ συνάμα θα δημιουργεί τον κρικό, για να εσωτερικεύσουμε στην ψυχή μας την ελληνική ταυτότητα και να ενσωματωθούμε αύριο, χωρίς δυσκολίες, στην ελληνική χώρα; Δεν είμαστε Έλληνες εμείς;

Πιστεύω ότι, όπως οι μετανάστες χρόνια τώρα, από γενιά σε γενιά, κρατούν δυνατή και μεταβιβάζουν την ελληνική παράδοση, έτσι θα έπρεπε και το ελληνικό κράτος να κάνει μια τουλάχιστον κίνηση, μια τουλάχιστον προσπάθεια για την εκπαίδευση των ομογενών. Ούτε αυτό αξίζουμε;

Όσο μακριά και αν ζούμε, ξέρουμε ότι η πατρίδα μας είναι μία και μοναδική. Είναι η Ελλάδα. Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Αργυρώ Βενετσάνη, έφηβος βουλευτής του Νομού Φωκίδας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

Παρακαλώ να σεβόμαστε το χρόνο, να σεβόμαστε εκείνους που θα μας ακολουθήσουν στο Βήμα.

ΑΡΓΥΡΩ ΒΕΝΕΤΣΑΝΗ (Νομός Φωκίδας-Λύκειο Άμφισσας): Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αξιότιμη κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, καθώς και της Βουλής των Εφήβων, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί έφηβοι, ονομάζομαι Αργυρώ Βενετσάνη και εκπροσωπώ το Γενικό Λύκειο Άμφισσας του Νομού Φωκίδας.

Είναι μεγάλη μου τιμή να είμαι και εγώ από τους 350 έφηβους βουλευτές που έχουν όνειρα φιλοδοξίες και στόχους για ένα καλύτερο αύριο, για μια καλύτερη Ελλάδα.

Στα παρακάτω λόγια θα σας εκθέσω μια εμπειρία που έζησα φέτος το χειμώνα. Το Δεκέμβριο που μας πέρασε είχα την ευκαιρία και ταυτόχρονα τη μεγάλη τιμή να είμαι μια ανάμεσα στους τριάντα δυο μαθητές της Φωκίδας που εκπροσώπησαν την Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στην πόλη του Στρασβούργου.

Εκεί μου δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά τι σημαίνει φυλετικός εθνικός ρατσισμός και όχι μόνο αυτό βέβαια. Ομολογώ ότι από την πρώτη στιγμή που η ελληνική αποστολή έφθασε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, μόνο καλή αντιμετώπιση δεν είχε από τις υπόλοιπες αποστολές με εξαίρεση βέβαια ορισμένων. Γκριμάτσες, χειρονομίες και πρόσωπα που έδειχναν αδιαφορία, μαρτυρούσαν την απέχθεια και το μίσος τους που έτρεφαν απέναντι στους Έλληνες. Ορισμένοι μάλιστα είχαν και το θράσος να προσποιούνται ότι ταχα δεν γνώριζαν τι είναι η Ελλάδα, τι είναι η Ακρό-

πολη, ο Παρθενώνας μας και γενικότερα ο πολιτισμός μας. Μίσος και φθόνος ή μάλλον η διαπίστωση της πολιτιστικής τους κατωτερότητας τους οδηγούσε σ' αυτή τη στάση;

Όμως, οι Έλληνες δεν κράτησαν τα χέρια σταυρωμένα σε κάθε προκλητική και ενοχλητική τους ερώτηση. Ποτέ δεν θα ξεχάσω την απάντηση μιας συμμαθήτριάς μου, όταν κάποια γαλλίδα μαθήτριά μας ερώτησε τι είναι Ελλάδα. Τότε αυτή της είπε το εξής: «Όταν εμείς κίτσαμε τον Παρθενώνα, εσείς τρώγατε ρίζες δένδρων». Μια απάντηση μικρή και όμως τόσο περιεκτική.

Μέχρι το τέλος της συνεδρίασης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, οι Έλληνες μαθητές με την πολύ καλή συμπεριφορά τους, καθώς επίσης και με τις πολύ καλές εργασίες τους, όχι μόνο απέδειξαν ότι δεν είναι παιδιά ενός κατώτερου Θεού, αλλά ταυτόχρονα προέβησαν προς στα έξω τον ελληνικό πολιτισμό και τα επιτεύγματα των Ελλήνων.

Ποιά είναι όμως η στάση της ελληνικής πολιτείας απέναντι σε όλα αυτά; Μου φαίνεται ότι όλα μένουν σε έναν απλό προβληματισμό, αλλά από κει και πέρα τίποτα.

Εκτός βέβαια από αυτό ταυτόχρονα μας διακρίνει και ένα πνεύμα κατωτερότητας απέναντι στους άλλους λαούς. Γι' αυτό προτείνω:

Προώθηση και υποστήριξη των προγραμμάτων αδελφοποίησης μεταξύ πόλεων του εσωτερικού και του εξωτερικού.

Ενίσχυση των προγραμμάτων eufoholar Σωκράτης και Έρασμος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και προσπάθεια για όσο το δυνατόν καλύτερη ελληνική εκπροσώπηση.

Προβολή της ελληνικής ιστορίας και του ελληνικού πολιτισμού μέσω INTERNET σε όλο τον κόσμο.

Τέλος, θα πρέπει να προσπαθήσουμε όλοι μας για όσο το δυνατόν μεγαλύτερη πρόοδο, τόσο πνευματική όσο και ηθική. Αυτή θα είναι η απάντησή μας σε όλους εκείνους που μας περιφρονούν και μας θεωρούν κατώτερους.

Από την πλευρά μας οι έφηβοι θα πρέπει να αγωνιστούν σήμερα για το αύριο γι' αυτούς που έρχονται, αλλά και γι' αυτούς που θα έρθουν αργότερα. Ταυτόχρονα θα ήθελα να παροτρύνω τους έφηβους να συμμετέχουν στο πρόγραμμα της Βουλής των Εφήβων. Είναι μια μοναδική εμπειρία για όλους, που όμως παρουσιάζει κάποιες ατέλειες και προβλήματα, μιας και δεν είναι αρκετός ο χρόνος, έτσι ώστε ο καθένας μας να μιλήσει, αλλά και γιατί πολλές φορές δεν υφίσταται διάλογος, αλλά μονόλογοι, γιατί σίγουρα ορισμένοι δεν θέλουν να μιλάμε περισσότερο απ' όσο τους συμφέρει.

Εύχομαι η τέταρτη σύνοδος του χρόνου να είναι καλύτερη από τις προηγούμενες. Έφηβοι, θυμηθείτε: Να είμαστε πάντοτε σε ετοιμότητα και εγρήγορη μπροστά στη μίζερια των καιρών μας, γιατί η ελπίδα πεθαίνει τελευταία. Θυμηθείτε να είστε περήφανοι που είστε Έλληνες. Και ευτυχώς που υπάρχει ο θεσμός της Βουλής των Εφήβων, για να βλέπουμε και τα έδρανα της Βουλής των Ελλήνων γεμάτα. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Ιωάννης Γιαρμής, έφηβος βουλευτής του Νομού Ροδόπης έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΡΙΜΗΣ (Νομός Ροδόπης - Λύκειο Ξυλόγανης): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, κύριε Σαμαράκη, κυρίες και κύριοι αγαπητοί συνάδελφοι, όλα όσα ακούστηκαν σ' αυτή την Αίθουσα είναι συγκινητικά και συγκλονιστικά. Αφορούν τη μοίρα του ελληνισμού, τις ευθύνες και τα λάθη των Ελλήνων, αυτών που κατά καιρούς ασκούν την εξουσία.

Ερχόμενος εδώ από την ιδιαίτερη πατρίδα μου τη Θράκη και συγκεκριμένα την πόλη της Κομοτινής, σας μεταφέρω παράλληλα με τους θεσμούς των συμπατριωτών μου και τα δυσβάστακτα υπαρξιακά τους προβλήματα.

Η συρρίκνωση του πληθυσμού αποτελεί το κατ' εξοχήν πρόβλημα. Το δημογραφικό αυτό πρόβλημα ενισχυμένο από την έντονη εξωτερική και εσωτερική μετανάστευση αποτελούν τις αιτίες της αφαιμάξης συμπαγών άλλοτε ελληνικών κοινοτήτων. Η Θράκη μέρα με τη μέρα μαραζώνει, ερημώνει. Αυτή όμως η συνεχής μείωση πληθυσμού κρούει τον κώδωνα του κινδύνου. Θα πρέπει να δοθούν κίνητρα στους ντόπιους Θρακιώτες. Αποκα στεγαστικά δάνεια και μείωση της άδειας ανεγερσης πρώτης κατοικίας, η οποία αυτή τη στιγμή στοιχίζει τόσο όσο και αυτής του Κολωνακίου, της Εκάλης, του Πανοράματος στη Θεσσαλονίκη.

Ανοίξτε τα αυτιά σας και ακούστε τον κώδωνα του κινδύνου για να μη θρηνήσουμε και άλλες χαμένες πατρίδες, για να μη θρηνήσουμε και για τη Θράκη μας. Ταυτόχρονα το μουσουλμανικό στοιχείο γίνεται πόνι και έρμαιο του τουρκικού προξενείου και της τουρκικής προπαγάνδας. Λύση του ολοένα και αυξανόμενου αυτού προβλήματος δεν θα μπορούσε να είναι άλλη από την οικονομική ανάπτυξη της Θράκης. Δώστε επιδοτούμενα δάνεια σε ντόπιους επαγγελματίες και βιοτέχνες και όχι σε επαγγελματίες αλεξιπτωτιστές οι οποίοι μόλις πάρουν την επιδότηση, εξαφανίζονται και αφήνουν δεκάδες οικογένειες στο δρόμο.

Πιστεύω ότι ένα μικρό ελάχιστο κομμάτι του κρατικού προϋπολογισμού είναι ικανό να μετατρέψει τη Θράκη σε ζώνη ανάπτυξης σε ορμητήριο συνεργασίας με τα Βαλκάνια και να θωρακιστεί μέσω της δημογραφικής ένωσης των Ελληνοποντίων. Ένα απόμακρο και ταλαιπωρημένο κομμάτι του έθνους μας, πόλεμοι και ταλαιπωρίες δεκαετιών, δεν στάθηκαν ικανά να αλλοιώσουν την εθνική συνείδηση και την ορθόδοξη φλόγα που επί αιώνες με αγώνες και παρά την απουσία της γλώσσας συντήρησε άσβηστα ο Ποντιακός ελληνισμός. Ένα όνειρο που παρέμεινε όνειρο γι' αυτούς, οι οποίοι πατώντας τη Θρακική γη έσκυβαν και φιλούσαν με δέος το χώμα της πατρίδας, θυμίζοντάς μας κάτι από τη ζωντανή και πληγωμένη Ελλάδα του 1922.

Ένα όνειρο που παρέμεινε όνειρο διότι η πολιτεία ενώ τους έφερε εδώ, τους αντιμετωπίζει με ολιγωρία, αδιαφορία

και σε ορισμένες περιπτώσεις, με έχθρα. Τους εγκατέλειψε στο έλεος του Θεού μη μπορώντας να τους λύσει τα δύο βασικά τους προβλήματα, το στεγαστικό και την εύρεση εργασίας. Επιβεβλημένη είναι η άμεση απομάκρυνση ή κατάργηση του τουρκικού προξενείου της Κομοτινής το οποίο στεγάζει και διευκολύνει πρακτόρους της ΜΙΤ.

Ως νέος άνθρωπος, ως νέος Έλληνας, νοιώθω την ανάγκη προς όλα τα κόμματα, προς όλους τους Έλληνες Βουλευτές να κάνω μια έκκληση. Να ευαισθητοποιηθούν και να ενεργοποιηθούν, ώστε να κάνουν πράξη όλες τις προεκλογικές τους εξαγγελίες και να πάψουν να βλέπουν τους ανθρώπους ως αριθμούς, τους πολίτες ως ψήφους και τους κατοίκους της Θράκης σαν σκουπίδια.

Έτσι μου γεννάται ένα ερώτημα, τί κάνει η πολιτεία για όλα αυτά; Θα σας δώσω μια μονολεπτική και στενάχωρη απάντηση: Τίποτα. Άρα, είναι όλοι τους ένοχοι. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΒΑΣΙΛΑΚΙΔΟΥ (Β' Θεσσαλονίκης - Ιδ. Λύκειο Μαντουλίδη): Λέγομαι Βασιλακίδου και εκπροσωπώ τον Νομό Θεσσαλονίκης. Έχουμε δύο ενστάσεις σαν Επιτροπή Εξωτερικών. Πρώτον, απαγορεύθηκε ο λόγος από την Πίτσκ Γεωργία, η οποία είναι από τη Βόρειο Ήπειρο, με αποτέλεσμα να μην ακούμε μια μαρτυρία της κοπέλας η οποία είναι άκρως προσωπική και φέρνει μέσα στο Κοινοβούλιο μια πραγματικότητα που βιώνει και η ίδια και όλοι οι κάτοικοι εκεί.

Δεύτερον, παρακαλέσαμε αν γίνεται, να βάλουμε στο έδρανο που αγορεύουν τα παιδιά το κερύ της Διεθνούς Αμνηστίας, σαν ένδειξη μιας καινοτομίας, όπως εσείς κάνατε το INTERNET. Έχει να κάνει και η Βουλή των Ελλήνων μια καινοτομία και να παρουσιάσει κάτι διαφορετικό από τις προηγούμενες. Όλοι νοιάζονται για τα κοινωνικά προβλήματα, έστω και αν δεν ανήκουν σ' αυτή την Επιτροπή. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Πρέπει να δώσω απάντηση σ' αυτά που είπε η συνάδελφός σας.

Πρώτον, δεν απαγορεύτηκε σε κανέναν. Μέσα από τις διαδικασίες, που ισχύουν για όλους, είχε δικαίωμα να μιλήσει. Προφανώς θα εννοεί ότι ζήτησαν έξω από τις διαδικασίες αυτές να μιλήσει και η συγκεκριμένη έφηβος, η οποία ασφαλώς θα έλεγε ενδιαφέροντα πράγματα. Αλλά, κατά την ίδια έννοια, θα ζητούσαμε, για κάποιους άλλους λόγους και τότε θα παραβιάζαμε νομιζω ορισμένους κανόνες, τους οποίους έχει θέσει από την αρχή η Επιτροπή του προγράμματος και ισχύουν για όλους εκείνους, τις χιλιάδες των μαθητών που παίρνουν μέρος σ' αυτό το πρόγραμμα.

Δεύτερον, σε ό,τι αφορά απόψεις καθ' όλα σεβαστές, που αφορούν την εικόνα της Αίθουσας, την προσθήκη ή την αφαίρεση διαφόρων αντικειμένων, που συμβολίζουν ίσως και πολύ σημαντικά πράγματα, όπως αυτό που ανέφερε η συνάδελφός

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

σας, αντιλαμβάνεστε ότι αυτό δεν είναι δυνατόν να γίνεται.

Διότι τότε, με την ίδια λογική, σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα, που παραμένει αναλλοίωτη πολλές δεκάδες ετών θα εναπόκειτο στην καλή, κατά κανόνα διάθεση, αλλά ίσως και στη διάθεση λαϊκισμού και δημαγωγίας κάποιων από τους τριακοσίους, που, σε κάθε εκλογική αναμέτρηση, στέλνει εδώ ο ελληνικός λαός, να ικανοποιήσουν την α' ή την β' μερίδα του εκλογικού τους σώματος, προτείνοντας κάθε φορά ό,τι εκείνοι θα πίστευαν πως πρέπει να προστίθεται σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα.

Δίνω, με αυτόν τον τρόπο, εξήγηση γιατί, όπως θα ακούτε κατά καιρούς, ζητούνται, είτε καλοπίστως, είτε με την υστεροβουλία που σας είπα, διάφορες αλλαγές ή διάφορα πράγματα, άλλωστε και από το Βήμα αυτό λέγονται. Αυτή είναι η μεγάλη δύναμη της Δημοκρατίας: ότι λέγει κανείς σ' αυτή την Αίθουσα και απ' αυτό το Βήμα, ό,τι νομίζει, ό,τι πιστεύει και αυτό πρέπει να το κατοχυρώσουμε για πάντα. Έτσι θα λειτουργεί η Δημοκρατία.

Δεν σημαίνει όμως αυτό –και το λέγω για όσους δυσφορούν κατά καιρούς, για ό,τι λέγεται απ' αυτό το Βήμα και απ' αυτή την Αίθουσα– ότι ο ελληνικός λαός ή οι ακροατές σ' αυτή την Αίθουσα, βρίσκονται σε επίπεδο πνευματικής ωριμότητας τέτοιο, ώστε, ό,τι εκφέρει κανείς έστω και ακατανόητο, έστω και παράλογο, έστω και άδικο, έστω και ρατσιστικό, έστω και σωβινιστικό, έστω και εντελώς αδιανόητο για την κοινή λογική, να είναι και αποδεκτό.

Αυτά τα προσέθεσα, διότι δεν είναι σωστό να παρεμβαίνω, αλλά είναι αναγκαίο να θυμίζω πάντοτε με το χρέος που έχω να προστατεύσω αυτό το θεσμό, ότι αν μεταξύ αυτών που ακούγονται εδώ –κατά την άποψη μου πάρα πολύ σημαντικά– και τα οποία πρέπει να γνωρίζει ο ελληνικός λαός, ακούγεται και κάτι το οποίο μας φαίνεται εντελώς αρνητικό, εντελώς παράλογο, δεν σημαίνει ότι αυτός είναι ένας λόγος να το αποχωρήσουμε, να το αναδειξουμε και να χαρακτηρίσουμε με αυτό, ολόκληρη τη σημερινή ελληνική νεολαία.

Αυτό πιστεύω ότι επιβάλλει ένα ηθικό χρέος σε όσους έχουν μια άποψη σεβαστή, το τονίζω για πολλοστή φορά, που αντιλαμβάνονται όμως ότι ο τόνος, η έκταση που δίνουν στην προβολή της άποψής τους, δεν εκφράζει παρά μόνο, ίσως, τον εαυτό τους και ότι ενδεχομένως δίνει τη δυνατότητα, σε όσους θέλουν, να υπονομεύσουν την πορεία του θεσμού, στον οποίο όλοι πιστεύουμε. Και το γεγονός ότι χιλιάδες παιδιών κάθε χρόνο συμμετέχουν, αυτό σημαίνει ότι αποτελεί μια ελπίδα για το μέλλον.

Πρέπει λοιπόν να διαφυλάξουμε το θεσμό αυτό. Και έτσι μόνο μπορούμε να απαντήσουμε, κυρίως σε ό,τι αφορά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης –διότι εκείνα έχουν τη δύναμη– ότι, αντί να σκύψουν με ενδιαφέρον, με κατανόηση για να μάθουμε επιτέλους τι σκέπτονται οι νέοι σήμερα, κοιτάζουν με κάποια συνέντευξη στο ξενοδοχείο ή κάποια συνέντευξη στο διάδρομο της Βουλής, αγνοώντας κείμενα, τόμους ολό-

κληρους με απόψεις, με όλες τις απόψεις που διατυπώνονται, να εμπορευματοποιήσουν, και έτσι να υπονομεύσουν, αυτήν την, πιστεύω όμορφη, υπόθεση που λέγεται «Βουλή των Εφήβων».

Καλείται η έφηβος βουλευτής Χριστίνα Γκεβρέκη από το νομό Πιερίας να λάβει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΚΕΒΡΕΚΗ (Νομός Πιερίας-Λύκειο Αιγινίου): Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, κύριε Σαμαράκη, Σεβασμιώτατε, Πάτερ, αγαπητοί συνάδελφοι, κυρίες και κύριοι, ονομάζομαι Γκεβρέκη Χριστίνα και εκπροσωπώ το Γενικό Επαγγελματικό Λύκειο Αιγινίου του Νομού Πιερίας.

Όταν έμαθα ότι θα είμαι μία από τις πέντε εκλεκτές που θα έχουν την τύχη να ομιλήσουν στην Ολομέλεια κάθισα και σκέφτηκα τί θέμα να παρουσιάσω, το οποίο να σχετίζεται με το τόπο καταγωγής μου, τη Βόρεια Ελλάδα. Αμέσως μου ήρθε στο μυαλό μου ο σάλος που δημιουργήθηκε στη Θεσσαλονίκη, αλλά και σε άλλα μέρη της Βορείου Ελλάδος με την έκδοση του λεξικού του κ. Μπαμπινιώτη.

Τονίζω από την αρχή του λόγου μου, ότι σκοπός της παρουσίας μου δεν είναι να ασκήσω κριτική σε ένα γλωσσολόγο του βελινεκού του κ. Μπαμπινιώτη. Σκοπός μου είναι να διατυπώσω τις παρατηρήσεις μου και να επεκτείνω το θέμα σε άλλους τομείς.

Το εν λόγω λεξικό για όσους δεν θυμούνται στο λήμμα «Βούλγαρος» είχε τη δεύτερη ερμηνεία «καταχρηστικά υβριστικά, οπαδός ή παίκτης ομάδας της Θεσσαλονίκης, ιδίως του ΠΑΟΚ». Το τελευταίο είχε ως συνέπεια να δημιουργηθεί ένας σάλος αντιδράσεων και να ξεκινήσει ένας δικαστικός αγώνας μηνύσεων και καταγγελιών δίχως τέλος. Ιδιαίτερα ξεσηκώθηκαν οι φίλαθλοι, οι παίκτες αλλά και οι διοικούντες της ομάδας του ΠΑΟΚ.

Ακόμη δημιουργήθηκε παρεξήγηση και με τους Πόντιους, λόγω της ερμηνείας που προστέθηκε «ο υπερβολικά αφελής που μπορεί να θεωρηθεί μέχρι και ανόητος». Αλλά και η ερμηνεία «τσιγκούνης» στο λήμμα «Εβραίος» προκάλεσε πολύ δυσάρεσκα.

Όσον αφορά το λήμμα «Βούλγαρος», η εφηβική πάντα άποψη μου είναι ότι ο κ. Μπαμπινιώτης κατέγραψε την πραγματικότητα, όσο άσχημη και αν είναι αυτή για τους κατοίκους της Βόρειας Ελλάδας. Δηλαδή, τότε έγινε πολύς ντόρος για το τίποτε; Όχι, βέβαια. Η αλήθεια είναι ότι η Βόρεια Ελλάδα πάντα βρίσκεται στο στόχαστρο υβριστικών και προσβλητικών συνθημάτων από τους φιλάθλους του Λεκανοπεδίου και αυτή η ερμηνεία ήταν η σταγόνα που έκανε το ποτήρι να ξεχειλήσει. Και εγώ προσωπικά δυσανασχετώ όταν βλέπω τους ποδοσφαιριστές ή καλαθοσφαιριστές της ομάδας που υποστηρίζω να κατεβαίνουν στην Αθήνα για αγώνες και να αποκαλούνται Βούλγαροι. Πιστεύω όμως, ότι τα βάζουν με λάθος άτομο ή με λάθος άτομα.

Στόχος όλων μας, θα πρέπει να είναι η πάταξη τέτοιων υβριστικών συνθημάτων από τους αθλητικούς χώρους και όχι η πάταξη των ατόμων που τα καταγράφουν. Αυτοί που χρησιμοποιούν τέτοια συνθήματα θέλουν να πληγώσουν την υπερφάνεια των Βορειοελλαδικτών και αυτοί είναι που πρέπει να ανιχνευτούν και να αντιμετωπιστούν με τον πλέον αρμόζοντα τρόπο, την απομάκρυνση.

Δεν θέλω ούτε για μια στιγμή να πιστέψω ότι ο κ. Μπαμινιώτης εσκεμμένα πρόδωσε αυτήν την ερμηνεία έχοντας στο νου του άλλους σκοπούς, αλλά πιστεύω, ότι ήθελε να δημιουργήσει και να συντάξει ένα λεξικό πλήρες από όλες τις απόψεις.

Εκείνο λοιπόν που πρέπει να γίνει, όπως και ο ίδιος έχει ανακοινώσει ότι θα κάνει, είναι στη δεύτερη έκδοση του λεξικού να αφαιρεθεί η δεύτερη ερμηνεία του λήμματος ή εν πάση περιπτώσει, να προστεθεί κάποιο σχόλιο το οποίο θα τονίζει την ανάγκη μη χρησιμοποίησης της λέξης με υβριστικό προσβλητικό σκοπό. Το ίδιο ισχύει και για τα λήμματα «Εβραϊός» και «Πόντιος».

Εκείνο που πρέπει να τονιστεί είναι ότι δεν πρέπει να κολλάμε στο άλφα ή βήτα λεξικό, αλλά στο τί γίνεται παραπέρα. Τί γίνεται για να εξαλειφθούν τέτοιου είδους συνθήματα από αθλητικούς χώρους.

Δεν είναι ανάγκη να τονίσω τις συνέπειες αν επικρατήσει αυτό που λένε πολλοί, ότι δηλαδή από τη Λαμία και πάνω είναι όλοι Βούλγαροι. Οι συνέπειες ξεκινούν από ένα απλόμποϊκοτάξ προϊόντων και μπορούν να καταλήξουν μέχρι και στο ξέσπασμα εμφύλιας διαταραχής.

Τελειώνοντας, θέλω να τονίσω ότι πρέπει να γίνει συνείδηση όλων μας ότι ζούμε στην ίδια χώρα και ας μην αφήνουμε κάποια ανόητα συνθήματα ορισμένων επιτήδειων να μας χωρίζουν. Γιατί στο κάτω-κάτω βρε παιδιά, η Ελλάδαρά μας είναι πολύ μικρή. Ας μην τη χωρίσουμε στα δύο και την κάνουμε Ελλάδαίτσα.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Δήμητρα Ζουμπούρογλου, έφηβος Βουλευτής του Νομού Φθιώτιδας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΔΗΜΗΤΡΑ ΖΟΥΜΠΟΥΡΑΟΥ (Νομός Φθιώτιδας-5ο Λύκειο Λαμίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, αξιότιμε κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί συνάδελφοι. Το να λες την αλήθεια μπορεί συχνά να σημαίνει ότι ασκείς κριτική. Όμως, ολόκληρη η αλήθεια περιλαμβάνει τη νέα πρόταση έλεγε ο Μπέροτλ Μπρέχτ. Η φράση αυτή μας δίνει εκείνο το ερεθισμα και την αφορμή για το σχολιασμό των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι ανήλικες. Ένα απο τα πιο σημαντικά θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι η κακοποίησή τους, η οποία και τους προκαλεί ψυχοσωματικές βλάβες και διαβρώνει την ευαίσθητη παιδική ή εφηβική τους ψυχή.

Σε ένα εντελώς συνοπτικό πλαίσιο θα αναφερθώ στις αιτίες που το προκαλούν.

Κατ' αρχάς οι γονείς λόγω των ναρκωτικών και του αλκοολισμού, χάνουν τον έλεγχο και καταφεύγουν σε βίαιες πραξίες σε βάρος των παιδιών τους, κυρίως αφού καταβάλλονται απο ταπεινές αδυναμίες και πάθη.

Επίσης, το χαμηλό πνευματικό επίπεδο σε συνδυασμό με τον αναλφαβητισμό και την έλλειψη παιδείας, ωθούν τους γονείς στη χρήση βίας. Σαν τιμωρία ώστε να εξασφαλισθεί είτε η πειθαρχία, είτε η μάθηση.

Ακόμη, τα οικονομικά κυρίως προβλήματα, η κρίση των ανθρωπίνων σχέσεων και ο εθισμός στην καθημερινή βαρβαρότητα, εντείνουν την αυξημένη επιθετικότητα των γονέων. Και ταυτόχρονα η κοινωνία δείχνει μια περιεργή ανοχή των φαινομένων αυτών και απουσιάζει η άμεση αντίδραση και κατακραυγή.

Με βάση αυτές τις αιτίες, είναι εύκολο να διαπιστώσουμε ότι τα παιδιά δεν κακοποιούνται μόνο, αλλά η γενικότερη θέση τους στη σύγχρονη κοινωνία είναι αρκετά υποτιμημένη. Με τη σειρά τους, τα άτομα αυτά διακατέχονται απο συναισθήματα ανασφάλειας, αβεβαιότητας και τελικά κατωτερότητας.

Μπορούμε να μιλάμε για κοινωνικό κράτος, τη στιγμή που η έκφραση αυτού στα παιδιά δείχνει το πιο απάνθρωπο πρόσωπό της;

Θα μιλάμε επίσης για κακοποίηση των ανηλίκων ή κακοποίηση της ανήλικης κοινωνίας;

Γιορτάζουμε την ημέρα του παιδιού, αλλά μάλλον χωρίς το παιδί και κυρίως χωρίς όλα τα παιδιά να είναι σε φυσιολογική κατάσταση.

Θα μιλάγα, τέλος, για το τέλος της αθωότητας, για τη σιωπή των αμνών, για τον κύκλο των χαμένων παιδιών.

Μετά απο την παραπάνω προσωπική μου θεωρία και ίσως από πολλούς αποδεκτή, έχω τον εξής προβληματισμό. Μερικοί άνθρωποι βλέπουν πράγματα και ρωτούν γιατί. Εγώ όμως ονειρεύομαι πράγματα που δεν υπήρξαν και ερωτώ γιατί όχι. Έτσι και εδώ αναρωτιέμαι γιατί δεν κινητοποιούνται όλοι να εξαλείψουμε την κακοποίηση των ανηλίκων, έχοντας ως γνώμονα το ρητό «είναι καλύτερα να ανάβεις ένα κερί, παρά να διαμαρτύρεσαι για το σκοτάδι».

Πιο συγκεκριμένα οφείλουμε όλοι να αναδεικνύουμε καθημερινά το θεσμό της οικογένειας σε υπεραξία, ο οποίος μέσα απο συνεχείς κλυδωνισμούς συνεχίζει το μετέωρο βήμα του. Πέρα απ' αυτό, ο καθένας απο εμάς, οφείλει να έχει ανοιχτά τα μάτια της καρδιάς του, ώστε να γίνει ο ίδιος δέκτης και πομπός της ευαισθησίας με την κακοποίηση των ανηλίκων που συμβαίνει δίπλα μας, που συμβαίνει γύρω μας, που συμβαίνει τελικά μέσα μας.

Απο τη μεριά μας, η νεολαία οφείλουμε να βοηθήσουμε στην κοινωνικοποίηση των παιδιών αυτών, στη ομαλή δηλαδή κοινωνικοποίησή τους, δίνοντάς τους μία δεύτερη ευκαι-

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

ρία για προσωπική, κοινωνική και πολιτιστική πρόοδο. Αξίζει εδώ να σημειώσουμε ότι η ψυχή του πολιτισμού είναι ο πολιτισμός της ψυχής.

Τέλος, σε αποκεντρική βάση, με τις κατά τόπους μητροπόλεις, πρέπει να αξιοποιηθεί η ισχυρή ψυχοβιοματική σύνδεση του λαού με την εκκλησία και να ενεργοποιηθεί το ανθρώπινο δυναμικό που την περιλαμβάνει, έτσι ώστε να στελεχώσει υπηρεσίες και περίθαλψης και πρόληψης και ευρύτερα μακροχρόνια αντιμετώπισης του φαινομένου.

Σε ένα παρόμοιο κλίμα είναι απαραίτητο να αξιοποιηθούν κατασκηνώσεις και άλλα ιδρύματα, ως τόποι φιλοξενίας των ατόμων αυτών.

Ο λόγος μου για το σήμερα και το όραμά μου για το αύριο είναι αλληλένδετο με το γεγονός ότι όποιος δεν έχει το θάρρος να οραματίζεται, αυτός δεν έχει τη δύναμη να αγωνίζεται. Και είναι γνωστό πως ο ρόλος του οραματιστή και του αγωνιστή είναι συνυφασμένος με τη νεολαία, η οποία αποτελεί το πιο δυναμογόνο τμήμα του κοινωνικού συνόλου.

Για το λόγο αυτό, είναι αναγκαίο να γίνει συνείδηση σε όλους μας η προστασία των νέων και να ενστερνισθούμε την άποψη του Ζαν Ζακ Ρουσό, ότι μια κοινωνία χωρίς μικρά παιδιά, είναι σαν οχυρό χωρίς τα τείχη του.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Γεωργία Ηλιακίδη, έφηβος βουλευτής του Νομού Μεσσηνίας έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΗΛΙΑΚΙΔΗ (Νομός Μεσσηνίας-Λύκειο Πύλου): Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αιώνια έφηβε Αντώνη Σαμαράκη, κύριοι Βουλευτές, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές. Βρισκόμαστε σήμερα εδώ για τρίτη χρονιά, αποδεικνύοντας σε όλους την ευαισθησία μας και την αγωνία μας για τα καινά προβλήματα της εποχής μας, αλλά κυρίως αποδεικνύοντας ότι ξέρουμε να κρίνουμε, να αξιολογούμε και να αποφασίζουμε παρά το νεαρό της ηλικίας μας.

Η δική μου παρέμβαση αφορά την ποιότητα και του τρόπου λειτουργίας του Τύπου και των μέσων μαζικής ενημέρωσης που έχουν αναγορευθεί σε τέταρτη εξουσία. Πιστεύω όμως, ότι λόγω της τεράστιας δύναμης που διαθέτουν, θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν σαν πρώτη και κυρίαρχη εξουσία. Πράγματι, έχουν τη δυνατότητα να ασκούν κυριαρχική επιρροή στην κοινή γνώμη και έχουν μεγάλη απήχηση στις κοινωνικές μάζες. Μπορούν επίσης να ελέγξουν, να κρίνουν, αλλά και να επηρεάσουν τις υπόλοιπες εξουσίες, οι οποίες είναι συνταγματικά κατοχυρωμένες.

Έτσι από τη μία ενισχύεται ο δημοκρατικός θεσμός και από την άλλη τίθενται σε κίνδυνο τα θεμέλια της δημοκρατίας.

Στις μέρες μας, το φαινόμενο της παραπληροφόρησης έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, ενώ παράλληλα απομακρύνει τα μέσα μαζικής ενημέρωσης από την πραγματικότητά τους

αποστολή που είναι η διάδοση της αλήθειας. Στην ουσία δεν εξυπηρετούν την αντικειμενικότητα και το κοινό συμφέρον, αλλά τάσσονται στην υπηρεσία κομματικών και οικονομικών συμφερόντων. Συντελούν στην παραπληροφόρηση και στον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης γιατί διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα και τα γεγονότα, συμβάλλοντας έτσι στην ελλιπή και ψευδή ενημέρωση του πολίτη. Είναι αυτά τα οποία, ενώ πρέπει να μεταδίδουν ορθές και αντικειμενικές πληροφορίες, την ίδια στιγμή προβάλλουν τη βία ως επίλυση των διαφορών, τη γυναίκα ως σεξουαλικό αντικείμενο, το πρότυπο του σύγχρονου άνδρα και της σύγχρονης οικογένειας. Ενώ έπρεπε να διδάσκουν την αγάπη και το ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπο, αυτά καλλιεργούν το ρατσισμό.

Επιπλέον, η έντονη σεξουαλική σκηνογραφία είναι ένα στοιχείο που χαρακτηρίζει την ελληνική τηλεόραση. Προβάλλοντας ανήθικες πράξεις και υπερτονίζοντας σκηνές βίας και εγκληματικότητας, διαστρέφουν το χαρακτήρα του ατόμου, διαβρώνουν την ηθική του συνείδηση και διεγείρουν τα ταπεινά πάθη και τις ορμές του. Επιχειρούν πλύση εγκεφάλου με τη μονόπλευρη ενημέρωση και τη συνεχή μετάδοση συγκεκριμένων μηνυμάτων. Προωθούν ένα μαζικό τρόπο ζωής μέσα στον οποίο οι διαφορές των ατόμων παραγκωνίζονται, ενώ κυριαρχεί η ισοπέδωση και η ομοιομορφία. Προβάλλουν προγράμματα χαμηλής ποιότητας, επιδιώκοντας να αυξήσουν την ακροαματικότητά τους με τρόπο που κατεβάζει την ποιότητα και το επίπεδο των χρηστών τους.

Επίσης, θα πρέπει να τονίσουμε ότι η συνεχιζόμενη παρέμβαση του Τύπου και των μέσων μαζικής ενημέρωσης στην προσωπική ζωή των πολιτών, που προβάλλουν τον πόνο τους μέσα από τα reality shows και που για χάρη των ανεβασμένων τηλεθεάσεων οι υπεύθυνοι φθάνουν στο σημείο να ευτελίζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και προσωπικότητα, ξεφεύγοντας έτσι από τους κανόνες της δημοσιογραφικής δεοντολογίας. Η καπηλεία του ανθρώπινου πόνου με εκμετάλλευση της ανθρώπινης δυστυχίας με μοναδικό σκοπό την προσέλκυση του κοινού, μόνο κέρδη μπορεί να αποφέρει.

Εμείς οι νέοι όμως, δεν μπορούμε να ανεχθούμε τέτοιου είδους θεάματα και απευθυνόμαστε σε σας, με δριμύ κατηγορώ, που το επιτρέπετε, καθώς επίσης κατηγορούμε και τους εαυτούς μας που τα ανεχόμαστε.

Η εκμετάλλευση και η γελοιοποίηση του ανθρώπινου πόνου πρέπει επιτέλους να σταματήσει απ' αυτή τη στιγμή, διότι δεν επιτρέπεται να υποβιβάζεται με αυτόν τον τρόπο η νοημοσύνη όλων μας.

Σκεπτόμενη όλη αυτή την κατάσταση υψώνω τη φωνή μου και παρακαλώ να εισακουσθούν ορισμένες προτάσεις για την εξυγίανση των μέσων μαζικής ενημέρωσης.

Προτείνω, λοιπόν:

Να συγκροτήσετε ένα ηθικό συμβούλιο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης όπου να συμμετέχουν εκπρόσωποι όλων των κομμάτων, άνθρωποι του πνεύματος και ακαδημαϊκοί.

«Εφηβη Βουλευτής» ομιλεί στη Συνεδρίαση της Ολομέλειας της «Βουλής των Εφήβων».

«Εφηβοι Βουλευτές» ξεναγούνται στην Έκθεση Ιστορικών Αντικειμένων της Νεώτερης Ελλάδας στην Αίθουσα Ελευθερίου Βενιζέλου του Μεγάρου του Κοινοβουλίου.

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

Χρέος σας είναι να θεσπίσετε έναν αυστηρό κώδικα δημοσιογραφικής δεοντολογίας, του οποίου η παραβίαση θα επισύρει αυστηρές ποινές, όπου τα μέσα μαζικής ενημέρωσης δεν θα είναι αναμειγμένα, παραβιάζοντας την ανθρωπινή ζωή και προσωπικότητα.

Καλό θα ήταν να στηρίζεται το δημοκρατικό πολίτευμα, αφήνοντας τον Τύπο να λειτουργεί πέρα από οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα.

Να θεσπίσετε ηθικό νόμο για τον περιορισμό των ποσοστών διαφήμισεων. Χρειάζεται ένα μέτρο στη σημερινή διαφήμιση, έτσι ώστε να κρατηθεί στα όρια που υπηρετεί το κοινωνικό σύνολο. Δεν πρέπει να ταυτισθεί με την προπαγάνδα, όσο δυνατά και αν είναι τα συμφέροντα που υπηρετεί. Ίσως ένας κρατικός έλεγχος να επανέφερε τη διαφήμιση και κατ'επέκταση τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, στα σωστά πλαίσια δράσης τους.

Πρώτωση της εκπαιδευτικής τηλεόρασης, με εκπομπές επιμορφωτικού χαρακτήρα, που θα προσφέρουν την ανάλογη μόρφωση στους νέους, ενώ ταυτόχρονα η τηλεόραση θα πάρει τη μορφή που της αρμόζει.

Αναβάθμιση των τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων. Αυτά πρέπει να έχουν μορφωτικό, ψυχαγωγικό και πολιτιστικό περιεχόμενο.

Απεξάρτηση των μέσων μαζικής ενημέρωσης από κύκλους συμφερόντων.

Επαναπροσδιορισμός του ρόλου του Εθνικού Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου. Αυστηρές ποινές σε όσους παραβιάζουν τους κανόνες.

Να καθορίσετε θεσμικό πλαίσιο για τη λειτουργία της ιδιωτικής τηλεόρασης. Τέλος ο περιορισμός των reality shows, όπου οι άνθρωποι θα βοηθούνται πραγματικά στα προβλήματα τους και ο πόνος δεν θα γίνει θέαμα προς κατανάλωση.

Εμείς, οι έφηβοι βουλευτές σήμερα, από αυτά εδώ τα έδρανα, βγάζουμε κραυγή αγωνίας και απόγνωσης, πριν σιωπάσουμε για πάντα και θέλουμε να εισακουστούμε. Σας κοιτάζουμε με ειλικρίνεια και θέλουμε και εσείς να μας κοιτάξετε κατάματα με ενδιαφέρον και να σκύψετε επάνω μας με προσοχή. Φροντίζουμε για το κοινό μας συμφέρον. Και θέλουμε το ίδιο να κάνετε και εσείς, για το οποίο ευελπιστούμε.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Σε αυτό το σημείο –και είναι νομίζω ένα καλό σημείο– μπορούμε να κάνουμε τη διακοπή μας για μισή ώρα. Έτσι, θα δώσουμε τη δυνατότητα και σε εκείνους, στους οποίους κυρίως απευθύνονται αυτά που είπε η Γεωργία, η οποία ασφαλώς δεν εποφθαλμιά τη θέση μου, να τα μελετήσουν και να τα εμπεδώσουν.

(ΔΙΑΚΟΠΗ)

(ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Επαναλαμβάνεται η διακοπείσα συνεδρίαση.

Η κυρία Φωτεινή Θεοδοσοπούλου, έφηβος βουλευτής από το Νομό Χίου, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα στην Αίθουσα)

ΦΩΤΕΙΝΗ ΘΕΟΔΟΣΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Χίου - 2ο Γενικό Λύκειο Χίου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, αγαπητοί έφηβοι βουλευτές, ονομάζομαι Θεοδοσοπούλου Φωτεινή...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Αγαπητή Φωτεινή, συγγνώμη.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν θα επανέλθει γιατί έχει υποχρέωση, μία δημόσια εκδήλωση, στην οποία και θα πρέπει να βρίσκεται στις 12.45', όπως μου είπε. Επομένως, δεν θα έχει χρόνο να επιστρέψει.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΘΕΟΔΟΣΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Χίου - 2ο Γενικό Λύκειο Χίου): Ονομάζομαι Θεοδοσοπούλου Φωτεινή, εκπροσωπώ το 2ο Γενικό Λύκειο Χίου και θα μιλήσω για το φαινόμενο του ρατσισμού.

Ο λόγος που αποφάσισα να ασχοληθώ με το θέμα αυτό είναι η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί το τελευταίο καιρό στη χώρα μας. Εκατοντάδες χιλιάδες οικονομικοί μετανάστες έχουν κατακλύσει κάθε γωνιά της Ελλάδας. Εξαιτίας αυτού του γεγονότος δημιουργήθηκαν κάποια προβλήματα, άλλοτε μικρότερης και άλλοτε μεγαλύτερης έκτασης. Αυτό ήταν φυσικό, αφού οι Έλληνες που πάντοτε έπαιζαν τον ρόλο του μετανάστη, βρέθηκαν στην αντίθετη θέση.

Από πολλές πλευρές διατυπώθηκε η άποψη ότι υπάρχει ρατσισμός και ξενοφοβία. Άλλοι υποστήριξαν το αντίθετο, θεωρώντας τις αντιδράσεις κατά των ξένων φυσιολογικές.

Τα όσα, λοιπόν, έγραφα είναι μια προσπάθεια να διερευνησω από όλες τις πλευρές το φαινόμενο του ρατσισμού.

Σε παλαιότερες εποχές, όταν η μόρφωση και η καλλιέργεια των ανθρώπων ήταν ελειπής, θα μπορούσε ως ένα βαθμό να εξηγηθεί η ύπαρξη ρατσιστικών φαινομένων. Σήμερα όμως, στην κοινωνία της γνώσης, της επικοινωνίας και της ανάπτυξης, κάτι τέτοιο προκαλεί έντονη ανησυχία.

Ο ρατσισμός εκδηλώνεται με πολλές μορφές. Μπορεί να αφορά το χρώμα του ανθρώπου, τη φυλή, τη θρησκεία, τη γλώσσα, αλλά και την οικονομική δυνατότητα και την κοινωνική θέση. Η χειρότερη μορφή ρατσισμού είναι αυτή που δεν εκδηλώνεται καθημερινά αλλά υποβόσκει στην καθημερινή μας ζωή.

Αν θελήσουμε να διερευνήσουμε τα αίτια που οδηγούν στον ρατσισμό θα βρεθούμε μπροστά σε ένα πλήθος παραγόντων. Κατά τη γνώμη μου το πιο σημαντικό είναι οι λαθεμένες αντιλήψεις που καλλιεργούνται σε κάθε νέο από το οικογενειακό και το ευρύτερο περιβάλλον του.

Πολλές φορές επίσης το σχολείο δεν βοηθάει στην εξάλειψή της όσο θα έπρεπε. Έτσι ο καθένας από μικρή ηλικία

άμεσα ή έμμεσα διαμορφώνει έναν λανθασμένο τρόπο σκέψης και συμπεριφοράς.

Ένας άλλος παράγοντας διαμόρφωσης ρατσιστικών αντιλήψεων είναι τα οικονομικά συμφέροντα που εκμεταλλεύονται αυτήν την κατάσταση. Ταυτόχρονα η ανεργία και τα κοινωνικά προβλήματα οδηγούν σε ακραίες τοποθετήσεις. Πολλές ευθύνες για την έξαρση του φαινομένου έχουν τα Μ.Μ.Ε. που καλλιεργούν στερεότυπα και προκαταλήψεις επιδιώκοντας υψηλή ακροαματικότητα ή τηλεθέαση.

Η πολιτεία από την πλευρά της δεν έλαβε εγκαίρως εκείνα τα μέτρα που θα απέτρεπαν παρόμοιες καταστάσεις. Τέλος, η απουσία ανθρωπιστικής παιδείας διαλόγου αξιών και ιδανικών που διακρίνουν τη σύγχρονη κοινωνία συντελεί στην εμφάνιση παρόμοιων καταστάσεων. Είναι γενικά αποδεκτό ότι καμιά κοινωνία δεν μπορεί να επιβιώσει και να αναπτυχθεί έχοντας την αρρώστια του ρατσισμού. Αυτό αποδεικνύεται και από πρόσφατα παραδείγματα, όπως της Νότιας Αφρικής και είναι φυσικό, αφού ο ρατσισμός είναι ταυτόσημος με την αδικία την καταπίεση τη βία και την περιφρόνηση της ανθρώπινης προσωπικότητας. Πολλές φορές μάλιστα οδηγεί σε πολέμους και εθνικές εκκαθαρίσεις.

Το ερώτημα που προβάλλει μέσα από όλα αυτά είναι πως μπορούμε, ειδικά εμείς νέοι να συμβάλουμε στην εξάλειψη του ρατσισμού. Πρώτα απ' όλα, χρειάζεται στην καθημερινή μας ζωή να έχουμε μια ορθή συμπεριφορά. Ακόμα, μέσα από το διάλογο να διαφωτίζουμε τους άλλους για το πρόβλημα. Η πολιτεία είναι αναγκαίο να καθιερώσει αντιρατσιστικούς νόμους και να βοηθήσει ταυτόχρονα εκείνους που βρίσκονται σε δυσμενή οικονομική και κοινωνική θέση.

Η παροχή πολύπλευρης ανθρωπιστικής παιδείας είναι αυτή που θα συντελέσει στη διαμόρφωση ανθρώπων με ανοικτό πνεύμα και πρόθυμων να δεχθούν το διαφορετικό.

Κλείνοντας την τοποθέτησή μου, θα ήθελα να καλέσω όλους εσάς, αλλά και όποιον άλλον μπορεί, να βοηθήσει σε έναν αγώνα κατά του ρατσισμού, με όποια μορφή και αν εμφανίζεται, ώστε να ζήσουμε σε μια καλύτερη και πιο ανεκτική κοινωνία στο μέλλον.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Μαρία Κάντζιαρη, έφηβος βουλευτής της Β' Περιφέρειας Αθηνών, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΜΑΡΙΑ ΚΑΝΤΖΙΑΡΗ (Β' Αθήνας - 7ο Λύκειο Περιστερίου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, κυρίες και κύριοι, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές ονομάζομαι Μαρία Καντζιάρη και εκπροσωπώ το 7ο Λύκειο Περιστερίου. Θα ήθελα να αναφερθώ με τη σειρά σε ένα θέμα που παρουσιάζεται και γενικότερα συζητείται πολύ σπάνια από όλους μας. Θα μιλήσω για τους Πομάκους. Για όσους δεν τους γνωρίζετε –πιστέψτε με είναι αρκετοί– είναι οι

Έλληνες Μουσουλμάνοι της Θράκης μας απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Στους Πομάκους έχει δημιουργηθεί σύγχυση γιατί δεν μπορούν να καταλάβουν πως στο θρησκειομα είναι Μωαμεθανοί χωρίς να είναι Τούρκοι και πως είναι αυτόχθονες της Ροδόπης ενώ η θρησκεία και η γλώσσα τους χωρίζει από τους Έλληνες.

Όταν ρώτησα κάποιον Πομάκο τι αισθάνεται με ρώτησε τι αισθάνομαι εγώ. Του είπα «Ελληνίδα». «Το ίδιο αισθάνομαστε και εμείς» μου είπε. Εγώ όμως αδυνατώ να το πιστέψω γιατί όταν μιλά και διδάσκει την τουρκική και έχεις την ίδια θρησκεία με τους Τούρκους πως να αισθάνεται Έλληνας; Σύν τοις άλλοις η Τουρκία σκόπιμα τους στηρίζει πολύ περισσότερο από την Ελλάδα. Πείτε μου πως αυτοί οι άνθρωποι να αισθάνονται γνήσιοι Έλληνες; Τί έκαναν οι ελληνικές κυβερνήσεις που κατά καιρούς πέρασαν γι' αυτούς; Πρόσθεσαν τα ελληνικά στο πρόγραμμα διδασκαλίας της τουρκικής γλώσσας και αυτό ήταν όλο; Δεν έχουν καμιά άλλη υποχρέωση απέναντί τους; Πείτε μου γιατί να διδάσκονται τουρκικά αφού είναι μια γλώσσα ξένη γι' αυτούς;

Το ελληνικό κράτος όμως έχοντας άγνοια για την καταγωγή των Πομάκων επέτρεψε στους Τούρκους πράκτορες του Γενικού Προξενείου Κομοτηνής να βοηθήσουν οικονομικά για την αποκατάσταση των Πομάκων ανοίγοντας ένα δρόμο για περαιτέρω επαφές. Επιπλέον δεν έκανε διάκριση μειονωτικών σχολείων αν και οι Πομάκοι δεν έχουν καμιά σχέση με τους Τούρκους τους έστειλε στα τουρκικά μειονοτικά σχολεία όπου διδάσκονται την τουρκική.

Ποιός είναι αυτός που δεν θα διαμαρτυρηθεί για το ελληνικό κράτος το οποίο προσπάθησε να εκτουρκίσει τους Ελληνοθράκες μας; Ακόμα επέτρεψε να έρχονται από την Τουρκία σαν δάσκαλοι στα σχολεία της μουσουλμανικής μειονότητας Τούρκοι πράκτορες και αξιωματικοί των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων που έχουν μοναδικό σκοπό τους να κάνουν ανθελληνική προπαγάνδα κατασκοπεία να εκτουρκίσουν τους Πομάκους και ακόμα να οργανώσουν τη μουσουλμανική μειονότητα την οποία επιθυμούν να χρησιμοποιήσουν έτσι ώστε να δημιουργήσουν σοβαρά προβλήματα στην ελληνική Θράκη.

Για να μη δημιουργηθεί σύγχυση θα αναφερθώ και στο οθωμανικό μουσουλμανικό μειονωτικό στοιχείο της Θράκης που έχει τουρκική συνείδηση και κάθε τόσο δημιουργεί προβλήματα και ανωμαλίες στην περιοχή.

Η σημερινή παρουσία αυτών στην ελληνική Θράκη οφείλεται στη Συνθήκη της Λωζάνης το 1923 περί ανταλλαγής πληθυσμών. Οι ενενήντα οκτώ χιλιάδες μουσουλμάνοι της δυτικής Θράκης έναντι διακοσίων πενήντα χιλιάδων περίπου Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης που εξαιρέθηκαν επίσης από την ανταλλαγή. Η Τουρκία, όμως, δεν τήρησε αυτή τη Συνθήκη και πολλά εξοντωτικά μέτρα που έλαβε αφάνισαν τον ελληνισμό της Κωνσταντινούπολης, της Ίμβρου και της Τενέ-

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

δου. Δυστυχώς η Τουρκία έδειξε το βάρβαρο πρόσωπό της με το να μην τηρήσει τη Συνθήκη, πράγμα που εμείς κάναμε.

Να επανέλθω στους Πομάκους και στην ελληνική Κυβέρνηση. Πιστεύω πως η ελληνική Κυβέρνηση μέχρι στιγμής δεν έχει σταθεί στο πλευρό τους όσο θα έπρεπε. Γι' αυτό ας κάνει κάτι όσο είναι ακόμα καιρός, πριν η Τουρκία τους πάρει με το μέρος της και τους στρέψει εναντίον μας.

Ας δημιουργήσει εργοστάσια να εργάζονται οι Πομάκες, ώστε να έχουν ένα σταθερό εισόδημα. Ας βοηθήσει να καλυτερεύσουν οι συνθήκες διαβίωσης στα χωριά τους, έτσι ώστε να ανέβει το βιοτικό τους επίπεδο. Γιατί αν το βιοτικό τους επίπεδο ανέβει, είναι σίγουρο πως θα νοιαστούν ουσιαστικά για μόρφωση και θα θελήσουν να μάθουν για την καταγωγή τους. Θα καταλάβουν έτσι ότι είναι αληθινοί Έλληνες και ότι η Τουρκία τους χρησιμοποιεί μόνο και μόνο για να πραγματοποιήσει τα δικά της συμφέροντα. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Νικόλαος Κόκκοτας, έφηβος βουλευτής του Νομού Ευρυτανίας έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΚΚΟΤΑΣ (Νομός Ευρυτανίας - Λύκειο Καρπενησίου): Κυρίες και κύριοι, συμμαθητές και συμμαθήτριες, η ομιλία μου αποτελεί μία κραυγή διαμαρτυρίας για τον ελεύθερο χρόνο που δεν έχουμε, το χρόνο που για μας τους μαθητές είναι ο άγνωστος χ.

Η ζωή μας όλο και προσεγγίζει τους ρυθμούς ενός εργαζόμενου. Η σκληρή πειθαρχία, η αυστηρή τήρηση του ωραρίου είναι οι κυρίαρχοι της ζωής μας. Τα ωράρια είναι εξαντλητικά, αλλά και τυπικά. Η διαδρομή από το φροντιστήριο στο σπίτι ακολουθείτε από εξαντλητικό διάβασμα. Οι έξאלλοι ρυθμοί, η εντατικοποίηση, έχουν εισβάλει για τα καλά στην καθημερινότητά μας. Ο εξουθενωτικός ρυθμός της ζωής και το συνεχές τρέξιμο έχει σαν τίμημα το άγχος, τη διαρκή αναστάτωση, τον περιορισμό του ύπνου σε λίγες ώρες.

Η αίσθηση ότι κάνουμε κάτι δημιουργικό σε μία ηλικία που διαμορφώνουμε στάση ζωής, αξίες και ιδανικά, είναι απύσχα. Από το άλλο μέρος ο καθηγητής μέσα στην αίθουσα μιλάει σαράντα πέντε λεπτά μόνος του, κάνει ερωτήσεις και τις απαντάει μόνος του. Χρόνος για ερωτήσεις και απορίες δεν περισσεύει. Φυσικά η σκηνή στις αίθουσες διδασκαλίας δεν είναι γενικευμένη, αλλά συχνά τυπική. Υπάρχουν καθηγητές με διάθεση και μεράκι, που θέλουν να οργανώσουν με ένα διαφορετικό τρόπο τη διδασκαλία. Όμως, συνθλίβονται στις συμπληγάδες των ωρολογίων προγραμμάτων και τις ρητές εντολές των διαφόρων παιδαγωγικών ινστιτούτων.

Έχουμε ταχθεί από την Α' γυμνασίου κιόλας στο σύστημα της απόκτησης όσο το δυνατόν περισσότερων γνώσεων και πιστοποιητικών που θα τις αποδεικνύουν, ώστε να είμαστε από καλύτερη θέση στην εκκίνηση του αγώνα διεκδίκησης μιας πετυχημένης καριέρας. Παρ' όλο που ερχόμαστε σε

επαφή με διάφορους κλάδους επιστημών, τεχνών και γραμμάτων, δεν εμβαθύνουμε, δεν καλλιεργούμε την προσωπικότητά μας, δεν κατακτούμε πολλοί την επιμόρφωση και γνώση, αφού η ζωή μας φτιάχνετε από άλλους και για άλλους και όχι για μας. Όλα στο μυαλό μας φαντάζουν άγονες, στείρες εγκυκλοπαιδικές γνώσεις, που οφείλουμε να τις απομνημονεύουμε με αντάλλαγμα μια κερδοφόρα απασχόληση, ίσως και μία κοινωνική καταξίωση. Το αποτέλεσμα είναι να επικρατεί συχνά η βαθμοθηρία, η αποστήθιση και οι ανταγωνιστικές σχέσεις ανάμεσά μας.

Δεν είμαστε ελεύθεροι να σκεφτούμε, να προβληματιστούμε και στο τέλος, γιατί όχι, να αμφισβητήσουμε. Δεν είμαστε ελεύθεροι να βιώσουμε τις χαρές και τις λύπες που κάθε νέος άνθρωπος αυτής της ηλικίας πρέπει να βιώνει. Πολλοί από μας επιθυμούμε για παράδειγμα, να βαδίσουμε στα μαγευτικά μονοπάτια της ποίησης, της λογοτεχνίας, να βρεθούμε έστω και με τη σκέψη μας κοντά στους γιατρούς χωρίς σύνορα, στους συνανθρώπους μας που αγωνίζονται και υποφέρουν για τα ανθρώπινα δικαιώματα, στους λαούς που αγωνίζονται για την ανεξαρτησία τους, να γίνουμε μέλη σε κάποια οργάνωση που στηρίζει τα πεναισμένα παιδιά του τρίτου κόσμου. Επιθυμούμε να παρακολουθήσουμε το πέταγμα μιας πεταλούδας την άνοιξη, να αφουγκραστούμε τη φύση ξένοιαστοι για πολύ ώρα. Επιθυμούμε να ζήσουμε, να κοιμηθούμε, να ονειρευτούμε. Όμως θλιβερή μνηστή η ώρα βαδίζει πλάι μας φωνάζοντας «δεν θα σας αφήσω». Ασφυκτιούμε. Έλεος! Απαιτούμε λίγο ελεύθερο χρόνο, μία ανάσα ζωής.

Καταργείστε τα φροντιστήρια, καταργείστε τις άγονες και στείρες γνώσεις. Να τις αντικαταστήσετε με δημιουργικές γνώσεις, με γνώσεις που πλουτίζουν τον ψυχικό μας κόσμο και έχουν πανανθρώπινο υπόβαθρο.

Καταργείστε το στείρο μονόλογο και παραχωρήστε τη θέση του στο δημιουργικό διάλογο. Φτιάξτε βιβλία κατανοητά, λιτά και προσιτά σε όλους μας. Βιβλία που μέσα από τις σελίδες τους να διδασκόμαστε πρώτα απ' όλα τον τρόπο του να είσαι άνθρωπος, την ομορφιά της επιστήμης και τις αξίες της ζωής.

Αφήστε στους άξιους δασκάλους πρωτοβουλίες, δώστε τους κίνητρα. Έτσι είναι βέβαιο ότι θα μας οδηγήσουν από ασφαλή και σωστά μονοπάτια στο τέρμα του δρόμου μας χωρίς να μας κλέβουν τον ελεύθερο χρόνο που δικαιούμαστε. Όλοι εσείς που κλέψατε το χρόνο μας, αναλάβετε τις ευθύνες σας, σηκώστε την άγκυρα που έχετε ρίξει στα λιμνασμένα νερά του όποιου ασφαλισμένου λιμανιού σας. Οι άνεμοι μιας καλύτερης, σύγχρονης και δικαιότερης παιδείας σφυρίζουν μακριά. Σας καλούν. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΣΟΦΙΑ ΛΑΤΣΟΥ (Α' Αθηνών - 18ο Λύκειο): Κύριε Πρόεδρε, θέλω να εκφράσω μία απορία τόσο δική μου όσο και των συναδέλφων μου της 5ης Επιτροπής: Μήπως οι κύριοι Υ-

πουργοί θεώρησαν τη διακοπή της συνεδρίασης ως λήξη; Μα, επιτέλους ακούστε μας.

(Όρθιοι οι έφηβοι βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Θέλω να επαινέσω τη συνάδελφο και συμμαθήτριά σας για το θάρρος της γνώμης σας. Θέλω, όμως, να σας πω τα εξής: Εδώ είστε συγκεντρωμένοι για να συζητήσετε. Δεν έχετε ένα υποχρεωτικό ακροατήριο. Δεν υπάρχει κάποιος κανόνας, κάποιος νόμος, κάτι που να υποχρεώνει κάποιους να καθίσουν απέναντί σας και να σας ακούσουν. Αυτό που έχει σημασία, και στο οποίο και ο ίδιος προσδοκώ και εσείς πρέπει να προσδοκείτε, είναι αυτά που θα πείτε. Αυτά καταγράφονται και εκδίδονται σε έναν τόμο κάθε χρόνο. Έχετε υπόψη σας ότι πέρυσι και πρόπερσι, πέραν από τους έφηβους βουλευτές, οι οποίοι διατύπωσαν τις δικές τους απόψεις, περίπου άλλοι 15.000 συμμαθητές σας διατύπωσαν και αυτοί τις δικές τους απόψεις. Ήταν, λοιπόν, πολύ εγωιστικό –σας μιλώ με απόλυτη ειλικρίνεια– να αξιόνουμε εμείς, γι' αυτό που θα πούμε εδώ, να έχουμε οπωσδήποτε απέναντί μας κάποιο υποχρεωτικό ακροατήριο. Μήπως, επαναλαμβάνω, είναι πολύ εγωιστικό να θέλει κανείς...

(Διαμαρτυρίες)

Παρακαλώ. Μήπως είναι πολύ εγωιστικό να θέλει κανείς, ειδικώς η δική σας άποψη, να ακούγεται κατευθείαν απ' αυτούς, που ασφαλώς έχουν ηθικό και πολιτικό χρέος να τις μελετήσουν; Σήμερα ειδικά θα έπρεπε να μη λειτουργεί η Κυβέρνηση, να μη λειτουργεί το κράτος; Μήπως είμαστε κάπως υπερβολικοί; Για μένα σημασία δεν έχει ποιος μπορεί ή ποιος έχει, αντικειμενικά ή υποκειμενικά, τη δυνατότητα να με ακούει, αλλά ποιος πράγματι θα εγκύψει σ' αυτά που έχω πει, σ' αυτά που έχω καταγράψει, όχι μόνο εγώ, αλλά οι 15.000 μαθητές που πήραν μέρος σ' αυτό το πρόγραμμα. Πρέπει να σας πω, ότι όλα όσα έχουν καταγραφεί, όλα όσα ειπώθηκαν και θα ειπωθούν εδώ, πηγαίνουν στους πάντες, όχι μόνο στην Κυβέρνηση. Αυτό το λέω για να δώσω μία απάντηση.

Και είμαι βέβαιος ότι εσείς θα το καταλάβετε αυτό πολύ καλύτερα. Ορισμένα μέσα ενημέρωσης, χωρίς να κάνουν τον κόπο να δουν καν ποιοι είσθε, τι λέτε, τι γράψατε στα κείμενά σας, ποιες είναι οι θέσεις σας, αλλά ακούγοντας μόνο μία φράση σας, σε κάποια επιτροπή ή μια απάντησή σας, μια σκέψη σας σε κάτι που σας ρώτησαν στο διάδρομο ή στο ξενοδοχείο, αυτά τα έβγαλαν σε τίτλο, ένα τίτλο που θέλει να παρουσιάσει την ελληνική νεολαία να βρίσκεται αντιμέτωπη με κάποιους. Ποιους άραγε;

Πιστεύω, ότι η ελληνική νεολαία δεν είναι αντιμετώπιη με κανένα. Έρχεται, ως ένα γνήσιο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, που εκφράζει άδολα τις σκέψεις του, χωρίς υποβολές, χωρίς προστάτες και, ασφαλώς, με την αξίωση να μην υπονομεύεται ο λόγος του, για προβλήματα που, όχι μόνο

έχουν να κάνουν με την αρμοδιότητα ενός Υπουργού, αλλά με προβλήματα που απασχολούν και πρέπει να μας απασχολούν όλους, ολόκληρη την ελληνική κοινωνία σήμερα. Είναι προβλήματα του τόπου μας, προβλήματα της ευρύτερης περιοχής στην οποία ζούμε, προβλήματα του κόσμου, της Ευρώπης.

Είμαι σε θέση να γνωρίζω –και νομίζω ότι αυτό μου το αναγνωρίζετε– πως και από πόσες πλευρές και με ποιους τρόπους γίνεται προσπάθεια, αυτό το λουλούδι που άνθισε και λέγεται Βουλή των Εφήβων να πάψει να αναπτύσσεται. Ασφαλώς, όσοι το επιθυμούν αυτό, θα αξιοποιήσουν και κάποιες σκέψεις που μπορεί να εκφράζουν κάποιον εδώ ή άλλους εκτός αυτού του χώρου. Για μένα, και αυτές οι απόψεις είναι σεβαστές.

Δε νομίζω ότι αυτή τη στιγμή εσείς εκφράζετε αυτό το οποίο μπορεί κάποιος αύριο να γράψουν για σας, την αυθάδεια. Δεν υπάρχει αυθάδεια. Αν και προτιμώ να είναι αυθάδης ο νέος από το να είναι σιωπηλός και να υποτάσσεται στην όποια μοίρα δεν επιθυμεί να ακολουθήσει. Σας θεωρώ πολύ πιο ώριμους από όσο σας θεωρούν κάποιος, οι οποίοι θα μπορούσαν να διαθέσουν κάποιες στήλες –πενήντα έως εκατό σελίδες έχει κάθε εφημερίδα για πλείστα όσα– για να βάλουν σε αυτές κάποιες απόψεις σας, έστω και αν δεν τους αρέσουν. Ας το κρίνουν αυτό οι αναγνώστες. Αυτό ισχύει και για κάποια κανάλια που έχουν προγράμματα δέκα και δώδεκα ωρών. Δεν βρήκαν κάποιο χρόνο για να βάλουν εκεί αυτά που λέτε εσείς. Λένε αυτό που θα ήθελαν να σας βάλουν στο στόμα να λέτε. Παρακαλώ πολύ μην τους διευκολύνετε. Στηρίξτε αυτόν τον θεσμό, με τον τρόπο που εσείς τον ξέρετε πολύ καλά, γιατί είσθε πολύ πιο ώριμοι από εκείνους που νομίζουν ότι, κλεισμένοι μέσα στην αντάρχεια και τη δύναμή τους, τη δύναμη παραπληροφόρησης και αποπληροφόρησης του ελληνικού λαού, με δημαγωγία και λαϊκισμό, μπορούν να συνεχίσουν να έχουν και στο μέλλον, χωρίς κανένα πρόβλημα, αυτήν τη θεωρούμενη –την υποτιθέμενη για μένα– απρόσβλητη δύναμή τους. Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

Θα ακούσουμε τώρα τη φωνή ενός έφηβου βουλευτή ο οποίος δεν έρχεται από νομό. Για ορισμένες ομάδες του μαθητικού δυναμικού, για την εκπροσώπησή τους στη Βουλή των Εφήβων, κατατάξαμε τους εκπροσώπους τους που επελέγησαν από αυτές, στο οιονεί ψηφοδέλτιο Επικρατείας.

Είναι ο Δημήτριος Κορακάκης από το Ειδικό Λύκειο Κωφών και Βαρηκόων.

(Όρθιοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΑΚΑΚΗΣ (Ειδικό Λύκειο Κωφών και Βαρηκόων Αθηνών): Καλημέρα σας. Ονομάζομαι Δημήτριος Κορακάκης και είμαι μαθητής της Β' Λυκείου στο Ειδικό Λύκειο Κωφών και Βαρηκόων Αργυρούπολης. Ναι, είμαι ένα από αυτά που λένε άτομα με ειδικές ανάγκες. Είμαι ένα

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

κωφό άτομο και δεν ντρέπομαι ούτε φοβάμαι να το πω. Ντρέπομαι όμως όταν οι άλλοι ντρέπονται για μένα και κάνουν καθετί για να με κρύψουν ή να με απομακρύνουν. Ντρέπομαι όταν οι περαστικοί με κοιτούν περιέργα όταν μιλώ με τους φίλους μου στη νοηματική, τη γλώσσα των χειριών, της έκφρασης και του σώματος, τη γλώσσα μου.

Πέρασαν πάρα πολλά χρόνια για να μπορέσουν οι δάσκαλοί μας, οι καθηγητές μας και οι γονείς μας να αποδεχθούν και να αναγνωρίσουν τη νοηματική γλώσσα σαν τον καλύτερο τρόπο επικοινωνίας μεταξύ μας. Οι μεγαλύτεροι από μένα μου έχουν πει ότι παλαιότερα απαγορευόταν η νοηματική γλώσσα όχι μόνο στα σχολεία αλλά και στα σπίτια των κωφών. Κανένας δεν ήθελε να χρησιμοποιεί τη νοηματική, το θεωρούσε ντροπή. Τα παιδιά στα σχολεία κρύβονταν πίσω από τις πόρτες για να μιλήσουν με τα χέρια, να εκφραστούν ελεύθερα. Ντρέπομαι γιατί μόλις οι άλλοι συνειδητοποιήσουν ότι είμαι κωφός φοβούνται να με πλησιάσουν, απομακρύνονται. Πολλοί είναι εκείνοι που πιστεύουν ότι η κώφωση συνοδεύεται από διανοητική καθυστέρηση. Πόσο ανημέρωτος είναι τελικά ο κόσμος; Μέχρι πριν λίγα χρόνια όλοι μας αποκαλούσαν κωφάλαλους, δηλαδή κωφοί και άλαλοι, δίχως λόγο. Δεν είχατε καταλάβει ότι εξαιτίας της έλλειψης ακοής δεν μπορούσαμε εύκολα να αναπτύξουμε το λόγο. Ακούγοντάς μας όμως να αρθρώνουμε λέξεις και προτάσεις και να επικοινωνούμε προφορικά με τους άλλους κατάλαβαν το λάθος τους και έτσι οι ταμπέλες στα ειδικά σχολεία έπεσαν που έγγραφαν «κωφάλαλοι» και τώρα γράφουν «κωφοί». Ντρέπομαι ακόμη και όταν οι άλλοι με αντιμετωπίζουν με οίκτο, χαμογελούν υποκριτικά ενώ από μέσα τους λένε: Το καμμένο το παιδάκι, τι κρίμα. Επιτέλους κάποια στιγμή πρέπει να σταματήσουν όλα αυτά και πρέπει όλοι να καταλάβουν ότι δεν είμαστε κωφοί και κατά τύχη νέοι αλλά νέοι και κατά τύχη κωφοί.

Η κώφωση δεν είναι αναπηρία είναι ατέλεια είναι έλλειψη σε μια από τις αισθήσεις. Το κωφό άτομο έχει ικανότητες, προσωπικότητα και είναι έτοιμο να αναπτύξει δραστηριότητες. Αντιλαμβάνεται τα πάντα με την όραση που έχει αντικαταστήσει την έλλειψη ακοής. Κάθε κίνηση είναι μήνυμα που παίρνει το κωφό άτομο και το βοηθάει να καταλάβει. Το κωφό άτομο χρειάζεται υποχρεωτικά ενημέρωση. Κάτι τόσο απλό για όλους εσάς που ακούτε και κάτι τόσο δύσκολο και απόμακρο για μας. Εσείς κάνοντας το λεγόμενο ζάπινγκ στην τηλεόραση μπορείτε να ενημερωθείτε κάποια στιγμή για τα πάντα. Ποιος όμως ενδιαφέρεται να ενημερώσει και εμάς; Το δελτίο ειδήσεων για σας διαρκεί περίπου μία ώρα, ενώ το δελτίο ειδήσεων των κωφών διαρκεί μόνο δύο λεπτά. Έτσι μένουμε πάντα με την απορία, δεν χρειάζεται να μας ενημερώσετε για τίποτε άλλο; Αυτά είναι τα πιο σημαντικά; Ελλειπής λοιπόν η ενημέρωσή μας. Αν όμως υπήρχαν υπότιτλοι θα μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε τα πάντα και δεν θα είμασταν έξω από τα πράγματα.

Δεν θα μπορούσα βέβαια να μην θίξω και το θέμα της εκπαίδευσής μας. Χρειαζόμαστε ένα πρόγραμμα προσαρμοσμένο στις δυνατότητές μας και τις ανάγκες μας. Έτσι θα μας βοηθούσε πάρα πολύ αν τα περισσότερα μαθήματα συνοδεύονταν από οπτικά μέσα. Χάνουμε πάρα πολλές ώρες προσπαθώντας να μάθουμε τους τύπους αρχαίων ρημάτων και μετοχών ενώ θα μπορούσαμε να μάθουμε κάποια πράγματα πιο πρακτικά για μας. Σίγουρα θαυμάζουμε τους αρχαίους Έλληνες ποιητές όμως αυτό που θέλουμε και έχουμε ανάγκη είναι να μάθουμε να μιλάμε σωστά και καλά Νέα Ελληνικά. Πάρα πολλά παιδιά θέλουν να σπουδάσουν όμως δεν μπορούν γιατί δεν υπάρχουν τα απαραίτητα μέσα για να παρακολουθήσουν τις παραδόσεις των μαθημάτων. Και αν ακόμα καταφέρουν μερικά και σπουδάσουν ποια τελικά μπορούν να βρουν από αυτά δουλειά; Ποιοι τα εμπιστεύονται; Κανένας. Όλοι κλείνουν τις πόρτες και τους θεωρούν ανίκανους να κάνουν οτιδήποτε. Λάθος, μεγάλο λάθος, γιατί είμαστε ικανοί να κάνουμε τα πάντα και μπορούμε να αποδώσουμε αν όχι καλύτερα αλλά ισάξια με αυτούς που ασχολούνται με διάφορα επαγγέλματα όπως καλλιτεχνικά, ζωγραφική κ.λπ. Διψάμε για δουλειά και θέλουμε να δημιουργήσουμε. Το μόνο που ζητάμε είναι εμπιστοσύνη και επαγγελματική εξειδίκευση.

Τόση ώρα σας μιλώ για μας τους κωφούς και τα προβλήματα μας και είμαι σίγουρος ότι πολλοί από σας με κοιτάτε περιέργα, γιατί άλλοι από σας δεν έχετε δει από κοντά κωφό και άλλοι το έχετε προσπεράσει αδιάφορα. Να ξέρετε, όμως, ότι η μικρή κοινωνία των κωφών δεν ζει μακριά από εσάς. Ζει απομονωμένη μέσα στη δική σας μεγάλη κοινωνία. Αυτό που θέλουμε, είναι να σας πλησιάσουμε, να γίνουμε φίλοι με σας, να μας βοηθήσετε να γνωρίσουμε το δικό σας κόσμο, όπως και σεις μπορείτε να μάθετε το δικό μας κόσμο.

Αποδοχή, αναγνώριση, εμπιστοσύνη, ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση, επαγγελματική αποκατάσταση, είναι αυτά που ζητάμε ή και απαιτούμε, αν θέλετε, εφόδια σημαντικά με τα οποία θα μπορούσαμε να αποκτήσουμε την αναγκαία αξιοπρέπεια για να συνεχίσουμε μια ζωή όπως μας ταιριάζει και μας πρέπει και όχι μια ζωή συνεχώς εξαρτημένη από έναν οίκτο και μία φιλανθρωπία που σκοτώνει.

(Όρθιοι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωντά και παρατεταμένα).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Είναι ίσως το πιο όμορφο και το πιο ουσιαστικό μήνυμα που έστειλε σήμερα ο Δημήτρης, μέσα από τη Βουλή των Εφήβων, σε μία κοινωνία που, πρώτα απ' όλα τα προβλήματά της, πρέπει να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της ανθρωπιάς.

Η Ελένη Κουτσανδριά, έφηβος βουλευτής του Νομού Αρκαδίας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΤΣΑΝΔΡΙΑ (Νομός Αρκαδίας, Γ' Λύκειο Τρίπολης):

*Νησί πικρό, νησί γλυκό, νησί τυραννισμένο,
κάνω τον πόνο σου να πω και προσκυνώ και μένω.
Εσύ της θάλασσας ρυθμός, ολάνθιστο κλωνάρι,
πόσο μαδήσαν τ' άνθιά σου, διπλοί, τριπλοί βαρβάροι,
τραγουδά ο ποιητής για την Κύπρο.*

Θα αναρωτιέστε, κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη και Έφηβοι Βουλευτές, μία Ελληνίδα της Ηπειρωτικής Ελλάδας, ενόνοντας τα λόγια μου με το πάθος του ποιητή μας, γιατί θέλω να σας μιλήσω για μια ιδέα φιλική, τόσο δυσκολονόητη μα και ελκυστική!

Η Κύπρος είναι ένα κομμάτι της ελληνικής ιστορίας γραμμένο με αίμα, το αίμα χιλιάδων ανθρώπων που θυσιάστηκαν στο βωμό της ελευθερίας και της πατρίδας, το αίμα των ανθρώπων που είχαν κλεισμένη στην καρδιά τους ολόκληρη την πατρίδα τους, χωρίς πράσινες γραμμές, μικρές ζώνες και συρματοπλέγματα. Αυτός είναι ο μοναδικός τόπος όπου η ιστορία πατά τόσο καταθλιπτικά στο στήθος του.

Η Κύπρος προσπάθησε να κρατήσει το δάκρυ ορθό, ορθό και το αίμα, όταν το νησί χωρίστηκε στα δύο για να κατοικηθεί το μισό από τον πόνο και τη δυστυχία και το άλλο μισό από την ευημερία και την ελευθερία ως επικάλυψη της θλίψης των ψυχών, όταν το νησί διχοτομήθηκε για να κατοικηθεί το μισό από την βαρβαρότητα και την ερήμωση και το άλλο μισό από ανθρώπους που ονειρεύονται την επιστροφή στο σπίτι τους.

Στην θαλασσοφίλητη Κύπρο σήμερα μπορεί κανείς εύκολα να καταλάβει το μέγεθος της προόδου της κοινωνίας μας και το επίπεδο της πολιτιστικής ανάπτυξης. Ακούγοντας τον τρόπο με τον οποίο οι Ελληνοκύπριοι επισκέπτονται τα κατεχόμενα, αναρωτιέμαι και θα ήθελα να αναρωτηθείτε και όλοι εσείς, αν είναι έντιμο να πληρώνει κάποιος την ελευθερία του στο κατώφλι του 21ου αιώνα.

Η Κύπρος, όπως και κάθε άλλη περιοχή την οποία επισκέφθηκε ο πόλεμος, αποτελεί καθρέφτη της πολιτισμένης κοινωνίας μας. Εκεί ο κόσμος όλος είναι ξεχειλισμένος από ασχήμιες που τις έκαναν οι άνθρωποι σε στιγμές που ξέχασαν το θάνατο. Μα πάνω απ' αυτή τη στιβαγμένη αθλιότητα λάμπουν και μερικές ομορφιές, οι λιγοστές ομορφιές που έκαναν κάποιοι, οι μόνοι άνθρωποι που το ήξεραν πως θα πεθάνουν.

Στον κάθε ένα που αγαπά την πατρίδα του μακριά από σύνορα και περιορισμούς θα προκαλούσε οργή όταν ένα τόσο όμορφο και γεωγραφικά σημαντικό νησί, όπως η Κύπρος, έχει περισσότερα φυλάκια παρά σχολεία, όταν τα μνημεία όχι μόνο δεν συντηρούνται, αλλά και βεβηλώνονται και κατοικούνται από τους ανθρώπους αυτούς οι οποίοι βάλθηκαν να αποκαλούν τα ξένα χώματα τόπο τους.

Δεν είναι μόνο αυτό. Δεν αρκούν τα μισογρεμισμένα σπίτια και τα εγκαταλελειμένα χωριά, οι τοίχοι γεμάτοι από τις σφαίρες που θυμίζουν τη βαρβαρότητα, η οποία καταπάτησε εκείνα τα μέρη. Υπάρχει η πράσινη γραμμή, τα συμπα-

τοπλέγματα, τα όπλα τα αμέτρητα να θυμίζουν σε όλους, ακόμα και στους επισκέπτες πως η κτηνωδία και ο τρόμος εδράζουν εκεί μόνιμα.

Επιπλέον, διαπιστώνω, ότι τα μνημεία τα ιστορικά της Κύπρου έχουν μετατραπεί εδώ και χρόνια σε πύργους, πύργοι βαρειοί και πένθιμοι, που κοιτάζουν τα κύματα και τα μετρούν και περιμένουν να αγναντεύσουν στο φουρτονιασμένο πέλαγος τα τουρκικά πλοία να φεύγουν.

Τα κυπριακά μνημεία σήμερα έχουν γίνει βιγλάτορες που φροντίζουν το νησί και νοιάζονται για την τύχη των κατοίκων του. Ίσως και να είναι οι μοναδικοί που το κάνουν χωρίς να στοχεύουν στο προσωπικό τους συμφέρον.

Χθες, πριν δύο χρόνια η κυπριακή γη ένοιωσε για άλλη μια φορά το αδικοχαμένο αίμα των παιδιών της. Η Ελλάδα του νότου έκλεισε στην αγκαλιά της δυο ακόμα παλλικάρια γιατί οι καλοντυμένοι κύριοι που αποφασίζουν για την τύχη του πλανήτη αρκούνται μόνο στο να απευθύνουν μηνύματα από μία απόσταση τέτοια ώστε να μην κινδυνεύουν.

Πόσοι νεκροί, πόσοι αποδιωγμένοι; Διερωτάται ο ποιητής. Πόσους άραγε ακόμη θα αντέξει το άγιο χώμα της Κύπρου; Οι πάντες μιλούν για επίλυση του κυπριακού αλλά κανείς δεν κάνει το πρώτο βήμα. Πιστεύω ότι οι Τουρκοκύπριοι ίσως να θέλουν λύση επειδή βλέπουν ότι η μοίρα τους είναι κοινή με τους Ελληνοκύπριους. Και αυτό φαίνεται από τα λόγια του Τουρκοκύπριου ηγέτη Κιουτσούκ ο οποίος είχε πει: Να σταλούν πίσω στην Τουρκία οι εντελώς αμόρφωτοι νεόφερτοι Τούρκοι πριν μετατρέψουν την Κύπρο σε τάφο.

Ο Ντενκτάς όμως σίγουρα δεν θέλει. Θεωρεί ότι μόνος του έπλασε ένα κράτος του οποίου είναι πρόεδρος και δεν έχει καμμία διάθεση να έρθει δεύτερος σε μία πολιτεία, σε μία ομόσπονδη κυπριακή πολιτεία.

Στο πείσμα λοιπόν του χρόνου και των αιώνων η γη αυτή έμεινε και θα μείνει ελληνική. Τούτες τις δύσκολες στιγμές με το σφρίγος και τη ζωντάνια της νιότης θυμώνω και σας καλώ να υπερασπισθούμε τη πάγκαλη νύμφη της Μεσογείου. Και όσο για τους μεγάλους αυτής της γης, τους προτείνω να επισκεφθούν την ιερή και πανέμορφη γη της Κύπρου και ίσως ατενίζοντας τον Πενταδάκτυλο ξυπνήσουν και προβληματισθούν. Ίσως το ελληνικό θαύμα τους θαμπώσει. Ίσως το ελληνικό πνεύμα τους ταράξει. Άλλωστε, όπως λέει και ο ποιητής «στο μαρτυρικό νησί δεν φυτρώνουν εύκολα δάφνες. Τις χάιδεψε η δόξα. Τις φύσηξε και τις θρόισε το αγέρι της λευτεριάς και της τιμής. Αυτές λοιπόν οι δάφνες ποτέ δεν θα στολίσουν το μέτωπο των βαρβάρων και των αδικών».

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Ευφροσύνη Κουτρολού, έφηβος βουλευτής του νομού Πιερίας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΚΟΥΤΡΟΥΛΟΥ (Νομός Πιερίας-Λύκειο Κονταριώτισσας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπη-

τέ μας κύριε Σαμαράκη, κύριοι Βουλευτές, συνάδελφοι έφηβοι βουλευτές, θα ήθελα πρώτα να εκφράσω την ευχαρίστησή μου που βρίσκεται εδώ πέρα ο κ. Τσοβόλας και είναι ο μόνος αρχηγός ενός κόμματος, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν σεβόμαστε τις δικαιολογίες των υπολοίπων αρχηγών των κομμάτων και του Πρωθυπουργού.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ζητώ συγγνώμη που θα σας διακόψω, στο πνεύμα των όσων είπα και πιο πριν.

Ακούσατε νομίζω ότι ο Πρωθυπουργός βρίσκεται στη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, όπως επίσης και ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως. Ακούσατε, επίσης, ότι και ο άλλος Αρχηγός Κόμματος, ο κ. Κωνσταντόπουλος, είναι στο εξωτερικό. Είναι δικαιολογίες αυτές;

Παρακαλώ πάρα πολύ, σας παρακαλώ θερμότατα, με αγάπη αλλά και ειλικρίνεια. Πρέπει κανείς να σας λέει ευθέως τη γνώμη του. Να είμεθα υπεύθυνοι, ευπρεπείς, να σεβόμαστε εκείνους στους οποίους απευθυνόμαστε. Να μην υποτιμούμε τη νοημοσύνη κανενός. Να μην αντιγράφουμε τα ελαττώματα των μεγάλων. Ο τόπος αυτός έχει ανάγκη από ειλικρίνεια, όχι από δημαγωγίες, λαϊκισμούς και εντυπωσιασμούς. Με όλη μου την αγάπη, σας το λέω αυτό.

Συνεχίστε, παρακαλώ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΚΟΥΤΡΟΥΛΟΥ (Νομός Πιερίας-Λύκειο Κονταριώτισσας): Βρισκόμαστε σήμερα εδώ για τρίτη συνεχή φορά στο πλαίσιο του θεσμού της Βουλής των Εφήβων για να αποδείξουμε έμπρακτα με την παρουσία μας και τα λεγόμενά μας ότι η σημερινή νεολαία, οι Βουλευτές των δεκαεπτά χρόνων ξέρουν να κρίνουν, να αξιολογούν, να αποφασίζουν αλλά και να απαιτούν.

Θα ήθελα και εγώ να αναφερθώ στο θέμα της αστυφιλίας και της αποκέντρωσης μια που με αφορά άμεσα. Γεννήθηκα και κατοικώ σε χωριό και δεν αντέχω άλλο πια να βλέπω το χωριό μου να ερημώνεται, τους νέους να φεύγουν στα μεγάλα αστικά κέντρα ψάχνοντας απεγνωσμένα για εργασία τον τουρισμό να μειώνεται απελπιστικά αφού καταπληκτικές ορεινές τοποθεσίες ερημώνονται από πληθυσμό. Η παραγωγή σε όλους τους τομείς μειώνεται στην επαρχία και μεταφέρεται στα μεγάλα αστικά κέντρα ιδιαίτερος στην Αθήνα.

Γιατί πρέπει αναγκαστικά όλοι οι Έλληνες να ζουν στην Αθήνα, στο περίφημο μεγάλο χωριό; Ελλάδα δεν είναι μόνο η Αθήνα. Ή μήπως είναι; Δεν είναι όπως εγώ θέλω να πιστεύω τουλάχιστον. Ελλάδα είναι και ο Έβρος, η Σάμος, τα Ίμια, το Καστελόριζο, ακόμη η Ίμβρος και η Τένεδος και ας μην είναι δικές μας. Ελλάδα είναι η Κέρκυρα, η Ιθάκη, η Φλώρινα και η Βόρειος Ήπειρος και ας ανήκει στην Αλβανία. Γιατί το κράτος αδιαφορεί για μας που δεν ζούμε στην Αθήνα; Γιατί δεν δίνει ισοτίμες ευκαιρίες εργασίας πνευματικής και σωματικής προόδου και εγκαταλείπει την ύπαιθρο;

Η Κυβέρνηση οφείλει να κατανοήσει τη σπουδαιότητα της επαρχίας. Πάνω σε αυτή στηρίζονται τα οικονομικά και η διοίκηση της χώρας. Πως θα το πετύχει αυτό; Πρέπει να

υπάρξει βιομηχανική ανάπτυξη της υπαίθρου. Δηλαδή αντί να κλείνουν εργοστάσια και μάλιστα ακόμα περισσότερα. Πρέπει οι λαθρομετανάστες να φύγουν ολοκληρωτικά από την Ελλάδα και να παραμείνουν έξω, ώστε οι Έλληνες πολίτες να μην έχουν το φόβο εγκατάστασης στις ορεινές περιοχές. Πρέπει να γίνει ορθολογική αξιοποίηση των ευκαιριών που έρχονται από το εξωτερικό ώστε να επενδύσουν στην Ελλάδα και να φέρουν οικονομικά κέρδη ώστε να μειωθεί το αυξημένο ποσοστό ανεργίας που έχουμε.

Η αγροτιά μπορεί να αποφέρει στην Κυβέρνηση οικονομικά κέρδη εξαγωγώντας τα προϊόντά της ή τοποθετώντας τα στην δική μας αγορά. Η Κυβέρνηση παραμελεί την αγροτιά προσπαθώντας όσο μπορεί να την συρρικνώσει και να διώξει τους αγρότες από την επαρχία. Γιατί δεν θέλει οικονομικούς πορους από τους αγρότες; Είναι ανεξήγητο.

Συνέχεια ακούμε ότι η οικονομία βρίσκεται σε σταθερή κατάσταση αλλά πρέπει να πάρει και άλλους φόρους, να μειώσει και άλλους μισθούς για να μπει στο οικονομικό πρόγραμμα της Ευρώπης.

Οι νέοι πρέπει να υποδέχονται μεγαλύτερων ευκαιριών εργασίας και παιδείας. Πρέπει να δημιουργηθούν περισσότερα πανεπιστήμια στις περιφέρειες για να μην αναγκάζονται να μετακινηθούν προς τα μεγάλα αστικά κέντρα. Η Ελλάδα πρέπει να πάει μπροστά όπως τις αξίζει. Δεν σας μιλώ για την Ελλάδα του κέντρου, την Ελλάδα της αστικοποίησης και της αποπνευματικοποίησης, δεν σας μιλώ για την Ελλάδα του τσιμέντου και της αποξένωσης, σας μιλώ για την Ελλάδα του περιθωρίου, μία Ελλάδα ανθρώπινη ονειρική σας μιλώ για τη δική μου Ελλάδα, τη δική μας Ελλάδα!

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Αναστάσιος Λαζαρίδης, έφηβος βουλευτής της Β' Περιφέρειας της Αθήνας, έχει το λόγο.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥΡΑΙΔΟΥ (Νομός Έβρου): Μία παρέμβαση, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ορίστε έχετε το λόγο.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥΡΑΙΔΟΥ (Νομός Έβρου): Κατάγομαι από το Νομό Έβρου στον οποίο έχουμε τα ίδια προβλήματα με αυτά που εξέθεσε μόλις τώρα η συνάδελφος. Ξέρουμε όλοι πόσο υποβαθμισμένος είναι ο Έβρος για αυτό θα σας παρακαλούσα αν πραγματικά ενδιαφέρεστε για αυτή την περιοχή να δώσετε το λόγο σε μία νεανική φωνή η οποία αγωνιά για τα συμφέροντά του τόπου της. Σας παρακαλώ, αν είναι θεμιτό, να μου δώσετε το λόγο έστω και στο τέλος της συνεδρίασεως.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Σας βεβαιώ ότι –επειδή το θέσατε έτσι που οφείλω να το πω– αγωνιό πράγματι. Το ότι δεν θα δώσω το λόγο, δεν σημαίνει ότι δεν αγωνιό όπως μου είπατε!

ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥΡΑΙΔΟΥ (Νομός Έβρου): Είναι ανάγκη όμως να αναβαθμιστεί ο Έβρος...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Σας παρακαλώ!

Σεβαστείτε κάποιους κανόνες. Καθήστε αν θέλετε. Έχω τη γνώμη ότι πρέπει, και χρειάζεται, αυτός ο τόπος αυτούς τους κανόνες. Πρέπει να σεβόμαστε τους κανόνες και το πλαίσιο λειτουργίας ενός συλλογικού οργάνου, όπως είναι η Βουλή των Εφήβων. Λυπάμαι, αλλά θα πρέπει να σκεφθείτε και εσείς, αν δώσω σε εσάς το λόγο, τι θα πρέπει να απαντήσω σε όποιον ή όποια συνάδελφό σας, που, για κάποιον άλλο λόγο –θέτότάς μου μάλιστα και αυτό το ηθικό δίλημμα, ότι, αν δεν ανταποκριθώ, σημαίνει ότι δεν αγωνιώ για αυτό που αγωνιά εκείνος ή εκείνη– μου ζητήσει να μιλήσει και αρνηθώ. Λοιπόν, σας παρακαλώ πάρα πολύ!

Άλλωστε νομίζω –και είναι πολύ χαρακτηριστικό αυτό– ότι ακούσαμε την Έφηβο Βουλευτή από την Αρκαδία που μας μίλησε για την Κύπρο... Δηλαδή οι σκέψεις, η αγωνία, τα συναισθήματα της ελληνικής νεολαίας δεν νομίζω ότι εκφράζονται με βάση κάποιους τοπικισμούς, κάποιες ιδιαιτερότητες. Ίσως αργότερα να συμβαίνουν αυτά. Αργότερα εντασσομάστε και σε συντεχνίες και σε κόμματα, όπου φανατιζόμαστε ο ένας απέναντι στον άλλον κ.λπ.

Τώρα, η σύλληψη αυτού του προγράμματος είναι να έρχεστε εδώ αυθόρμητα, μέσα από μία διαδικασία, όπου δεν υπάρχει η δυνατότητα να γίνει η οποιαδήποτε μορφή διάκριση στην επιλογή και να εκφράζεστε ελεύθερα, διατυπώνοντας, όπως σας έγραφα στο πρώτο μου γράμμα, τις πιο επαναστατικές μέχρι τις πιο συντηρητικές απόψεις, τις πιο ανατρεπτικές μέχρι τις πιο αντιδραστικές.

Όλα αυτά τα θέτω και εντός και εκτός εισαγωγικών. Αυτή είναι η ουσία και το πνεύμα αυτού του προγράμματος. Σας παρακαλώ και πάλι, βοηθήστε το. Πείτε αυτά που πιστεύετε, να ακούσουν αυτοί που μπορούν να ακούσουν. Δεν απευθύνεστε μόνο στη Βουλή, δεν απευθύνεστε μόνο στην Κυβέρνηση, απευθύνεστε στον πιο απλό Έλληνα του πιο μικρού χωριού ή νησιού αυτού του τόπου.

Με την ευκαιρία, πρέπει να σας πω ότι η Κυβέρνηση εκπροσωπείται. Δεν είναι απαραίτητο να είναι εδώ οι Υπουργοί, αρκεί να είναι κάπου στα Υπουργεία τους, εκεί είναι η δουλειά τους, εκεί πρέπει να είναι. Όλα όσα θα πείτε, θα πάνε παντού. Και στην Κυβέρνηση, στους Βουλευτές, στην Εκκλησία, στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, στους κοινωνικούς φορείς, θα πάνε δε και σε κάθε πολίτη, που θέλει να λάβει γνώση αυτών που λέτε.

Ορίστε, κύριε Λαζαρίδη.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ (Β' Αθήνας-Ιο Λύκειο Αλίμου): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Σαμαράκη, έφηβοι βουλευτές, η αναφορά αυτή αγγίζει ένα χώρο ευαίσθητο, ένα χώρο που μας ενδιαφέρει όλους και αυτό είναι ιστορική συνείδηση, συνείδηση ατομική, αλλά πάνω απ' όλα συλλογική. Μπορούμε όμως σήμερα να μιλάμε για ιστορική συνείδηση

του Έλληνα; Νομίζω πως όχι. Και πώς θα μπορούσαμε, άλλωστε, αφού η ιστορία έχει κατακτήσει μάθημα συμπλήρωμα. Συμπληρωματικός και δευτερεύων, επομένως, ο συνεκτικός μας δεσμός. Το στοιχείο συνοχής που μας διέδωσε μέσα στο διηνεκές του χρόνου, εκμηδενίζεται. Τα τρωτά πολλά.

Ξεκινώντας από τα σχολικά εγχειρίδια, για να καταλήξουμε στον τρόπο διδασκαλίας, τα βιβλία αρκούνται στην παρουσίαση της Ελληνικής Επανάστασης και στον Καποδίστρια. Η σύγχρονη όμως ιστορία απουσιάζει παντελώς. Χούντα, Πολυτεχνείο, Μεταπολίτευση, ξένος παράγοντας, όλα αυτά είναι γεγονότα, που κάποιος θέλουν να τα παρουσιάζουν σαν να μην έχουν γίνει. Παρ' όλα αυτά, έχουν γίνει και κάποια μέρα πρέπει οι νέοι να τα διδαχθούν.

Δυστυχώς, το πρόβλημα δεν περιορίζεται εκεί. Με αυτό το σύστημα της στείρας απομνημόνευσης, που μας αναγκάζει να τρέμουμε μήπως και ξεχάσουμε κάποιο «και», δεν μπορώ να καταλάβω πού στοχεύει και ποια λειτουργία επιτελεί. Ιστορικά γεγονότα, που έπρεπε να μας ενώνουν, παπαγαλίζονται και ύστερα από λίγο ξεχνιούνται. Πώς μπορούμε να γνωρίζουμε το παρελθόν μας κατά τέτοιον τρόπο; Όχι, δεν μπορούμε. Γιατί αλλιώς θα μπορούσαμε να απαντήσουμε στις κατά καιρούς σφυγμομετρήσεις, που δείχνουν δυστυχώς πως δεν γνωρίζουμε το νόημα των εθνικών μας εορτών. Και αν μη τι άλλο, θα μπορούσαμε να απαντήσουμε σε όλους εκείνους, που προτείνουν το διαχωρισμό Εκκλησίας και Κράτους. Γιατί η Εκκλησία απετέλεσε πάντα ένα κοινό σημείο αναφοράς για όλους τους Έλληνες και πολύ περισσότερο έναν εθνοδιαφωτιστικό και σωτήριο παράγοντα. Ωστόσο, δεν φταίμε εμείς.

Φταίει η έλλειψη κριτικής σκέψης, που καλλιεργείται με την αποσπλήση. Φταίει η έλλειψη οπτικοακουστικών μέσων και οι σπάνιες εκπαιδευτικές εκδρομές σε αρχαιολογικούς και ιστορικούς χώρους.

Φταίει επίσης η απουσία ιστορικού υλικού και ιδιαίτερα στις παραμεθόριες περιοχές και την ύπαιθρο και πολύ περισσότερο στον απόδημο ελληνισμό.

Φταίει, τέλος, η αντίληψη πως η ιστορία είναι απλώς ένα ακόμα μάθημα και όχι πολύτιμη γνώση του παρελθόντος. Και γιατί πολύτιμη; Μα, μόνο πατώντας γερά πίσω, θα μπορέσουμε να ωθήσουμε την Ελλάδα μπροστά, μαθαίνοντας από τα λάθη και όχι βαδίζοντας στα τυφλά. Αυτό προσφέρει η ιστορία. Χωρίς την πυξίδα του παρελθόντος, οι άνθρωποι μοιάζουν με τους ναύτες του Κολόμβου, που δεν ήξεραν ούτε πού πήγαιναν και όταν έφτασαν πάλι δεν ήξεραν πού βρίσκονταν.

Όλα αυτά απαιτούν χάραξη ενιαίας πολιτικής για την παιδεία. Νομοσχέδια που αλλάζουν ταυτόχρονα με την αλλαγή Υπουργών Παιδείας, είναι σίγουρο πως δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν αυτό το χώρο.

Απαιτούν τον επαναπροσδιορισμό των σκοπών της παιδείας. Θέλουμε μία παιδεία τεχνολογική ή ανθρωπιστική;

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

Απαιτούν νοηματική προσέγγιση των ιστορικών κειμένων και πηγών.

Απαιτούν επίσης νέα βιβλία με τα σύγχρονα γεγονότα, που μέχρι τώρα μόνο από τα αφιερώματα των Μέσων Μαζικών Ενημέρωσης μπορούμε να τα προσεγγίσουμε.

Απαιτούν, τέλος, η ιστορία να διδάσκεται από ιστορικούς και όχι από οποιοδήποτε φιλόλογο.

Αυτά απαιτούμε και εμείς σαν νέοι γιατί σήμερα, εδώ, δεν μιλάω εγώ, μιλούν όλοι οι νέοι και τα όνειρά τους.

Ευτυχισμένος όποιος έχει γνώση της ιστορίας, είπαν οι αρχαίοι Έλληνες. Εμείς οι νεοέλληνες, τι θα τους απαντήσουμε;

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Ανδρέας Μακαβός, από την Α' περιφέρεια της Θεσσαλονίκης, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΚΑΒΟΣ (Α' Θεσσαλονίκης - 8ο Λύκειο Θεσσαλονίκης): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, σεβασμιότατε πάτερ, αγαπητέ κ. Σαμαράκη, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συνάδελφοι έφηβοι βουλευτές, ευχαριστώ που μου δίνεται η ευκαιρία να θίξω ένα αρκετά διαφορετικό θέμα, που είναι οι σχέσεις των δύο φύλων.

Πολλοί υποστηρίζουν ότι οι νέοι σήμερα αποτελούν μια περιθωριακή ομάδα με δικές της ιδέες, πεποιθήσεις και προπαντός με εγωκεντρικές σχέσεις μεταξύ των μελών της. Αυτό το τελευταίο, το πολύ σημαντικό για την διαμόρφωση της προσωπικότητας των νεολαίων, εναπόκειται κυρίως στις σχέσεις των δυο φύλων. Ο εγωκεντρισμός σ' αυτές τις σχέσεις είναι χαρακτηριστικός. Οι διαπροσωπικές σχέσεις μεταξύ ατόμων διαφορετικού φύλου διαμορφώνονται με βάση το συμφέρον.

Ενώ θα έπρεπε να κυριαρχεί το τελειότερο ιδανικό, η αγάπη και ο αλληλοσεβασμός, υπάρχει μια γενική ηθική κατάπτωση, διότι δεν δίνεται έμφαση στις ηθικές αξίες του καθενός. Άμεση συνέπεια αυτής της πραγματικότητας είναι ο θάνατος της αληθινής αγάπης. Σε σχέσεις που περισσότερο θυμίζουν διπλωματική διαπραγμάτευση και λιγότερο πραγματικό αλληλοσεβασμό, δεν κυριαρχούν τα αισθήματα, αλλά η ψυχρή λογική. Τα συναισθήματα περνούν σε δεύτερη μοίρα και γίνεται προσπάθεια απόκρυψής τους από τους νέους που δομούν τις σχέσεις τους πάνω σε εγωκεντρική βάση.

Όποιος όμως προσπαθεί να αποκρύψει τι αισθάνεται αληθινά, σε τελική ανάλυση φθάνει στο σημείο να μην αισθάνεται. Άρα, στην εποχή μας δεν μιλούμε μόνο για εγωκεντρισμό, αλλά και για απουσία συναισθηματικών εκδηλώσεων. Παρατηρεί δηλαδή κανείς ότι αυθορμητισμός και αγάπη, είναι δυο άρρηκτα συνδεδεμένες έννοιες.

Ας επανέλθουμε όμως στον ισχυρισμό περί έλλειψης ενδιαφέροντος για ηθικές αξίες. Αφού λοιπόν στις διαπροσωπικές σχέσεις των νέων και κυρίως μεταξύ των δύο φύλων κυ-

ριαρχεί το συμφέρον και δεδομένου ότι ελάχιστοι δίνουν προτεραιότητα στο πνεύμα και την ηθική είναι εύκολο να συμπεράνει κανείς ότι υπάρχει ενδιαφέρον μόνο για το υλικό μέρος, τα εξωτερικά δηλαδή γνωρίσματα του ατόμου, που θεωρητικά αποτελούν το ήμισυ της προσωπικότητας του ανθρώπου, αλλά ουσιαστικά κάτι πολύ λιγότερο.

Αν θελήσουμε να αναζητήσουμε ευθύνες ξεχωριστά σε κάθε φύλο, δεν έχουμε παρά να μελετήσουμε τις θλιβερές συνέπειες της ύπαρξης αλλοτριωμένης συναισθηματικής συνείδησης στους νέους.

Το ισχυρό φύλο είναι αυτό που κάνει συνήθως το πρώτο βήμα για τη σύναψη σχέσης και το πραγματοποιεί είτε με λανθασμένο τρόπο, είτε με λανθασμένο προσανατολισμό. Από την άλλη το λεγόμενο ασθενές φύλο, αντιδρά επίσης με λανθασμένο τρόπο δίνοντας δικαίωμα και προτεραιότητα σε φιληδόνους και επιπόλαιους αποκλείοντας παντελώς αυτούς που πραγματικά έχουν αγνές προθέσεις και που στη συνείδησή τους έχουν ιεραρχήσει με ωριμη σκέψη τα υψηλότερα ιδανικά. Αυτή είναι η κύρια αιτία της ανισορροπίας στις διαπροσωπικές σχέσεις των νέων όσον αφορά τα δύο φύλα.

Το λάθος δεν διορθώνεται με λάθος. Τα δύο φύλα βρίσκονται σε πληρη αλληλεξάρτηση και η σωστή και πραγματικά ώριμη συμπεριφορά κάποιου από τα δυο φύλα είναι σε θέση να εξισορροπήσει την κατάσταση ενώ λαμβάνει το ερέθισμα που παραπλανεί.

Δεδομένου ότι το ασθενές φύλο έχει το δεύτερο συνήθως λόγο όσον αφορά τη σύναψη σχέσεων, είναι αυτό που τελικά ρυθμίζει τις σχέσεις. Σ' αυτή την περίπτωση μόνο ασθενές δεν μπορεί να θεωρηθεί το γυναικείο φύλο, που όπως φαίνεται κρατά τα ηνία των διαπροσωπικών σχέσεων της εποχής μας.

Βλέπουμε πόσο αναγκαία είναι η κατανομή των ρόλων στα δύο φύλα για την εξισορρόπηση των διαπροσωπικών σχέσεων. Διαβλέπουμε όλοι το ηθικό αδιέξοδο της νεολαίας μας. Είναι δύσκολο διαπιστώνοντας το πρόβλημα να προτείνουμε αμέσως λύσεις. Πάντως έχουμε να κάνουμε μια σημαντικότερη παρατήρηση:

Διαπιστώνοντας την ψυχρότητα στις σχέσεις καθώς και τον καταλυτικό ρόλο του συμφέροντος αποδίδουμε το πρόβλημα, όχι μόνο στις προαναφερόμενες απούσες ηθικές αξίες, αλλά κυρίως στην έλλειψη του ονειρίου και του ρομαντικού στοιχείου. Δύο αρκετά αφηρημένες έννοιες. Φθάνει όμως να σκεφθούμε πόσο χαρακτηριστικές είναι για την νεανική ηλικία.

Οι νέοι έχουν όνειρα και οράματα παντού, ακόμα και στις σχέσεις τους. Ο δυναμισμός τους κυρίως μέσω του ερωτισμού τους μετατρέπεται σε έναν αστείρευτο ρομαντισμό που τους είναι απαραίτητος για να γευτούν τη γλυκιά γεύση της ζωής.

Αυτό που έχει να προτείνει κανείς, όσον αφορά τα δύο αυτά στοιχεία, προκειμένου να βελτιωθούν οι διαπροσωπι-

κές σχέσεις των νέων, δεν μπορεί παρά να είναι το εξής: Νέοι ονειρευθείτε, νέοι οραματιστείτε, μετατρέψτε το δυναμισμό σας σε ρομαντισμό και απολαύστε τη ζωή.

Μια άλλη απαραίτητη προϋπόθεση για την τελείωση των νέων, μέσα από τις διαπροσωπικές τους σχέσεις, είναι ο συνδυασμός αυθορμητισμού, ειλικρίνειας και απλότητας. Όσο και αν αυτά μας φαίνονται περιέργως σαφή και αυτονόητα, είναι απαραίτητα στους νέους.

Ο αυθορμητισμός, ως αυτόματη εκδήλωση συναισθημάτων, εφόσον συνοδεύεται από ειλικρίνεια, απαλλάσσει το νέο από τα δεσμά του ψεύδους. Η απλότητα τον προφυλάσσει από την αλλοτρίωση της προσωπικότητάς του. Μπορεί να του μάθει να μην είναι πλεονέκτης, ούτε υλιστής, αλλά να εκτιμά τις ηθικές αξίες. Η απλότητα της νοοτροπίας μπορεί να επιλύσει τον γρίφο της ζωής, μπροστά στον οποίο βρίσκεται ο σημερινός νέος.

Συνοψίζοντας, θα μπορούσαμε, ερμηνεύοντας τόσο το ρόλο του ρομαντισμού, του ονείρου, της απλότητας, όσο και του ειλικρινή αυθορμητισμού στη διαμόρφωση υγιούς προσωπικότητας από τους νέους, να πούμε ότι αυτά τα στοιχεία μπορεί να αποτελούν τις διόδους, μέσα από τις οποίες ο νέος θα αναρριχηθεί μέχρι τα υψηλότερα ιδανικά. Θα βελτιώσει τις διαπροσωπικές σχέσεις, τις σχέσεις με το άλλο φύλο και θα αποτελέσει το υγιές παράδειγμα μιας ολάκερης κοινωνίας.

Μπορεί να φτάσει μέχρι την αγάπη, την αιώνια αγάπη, φτάνει να γνωρίζει ένα μόνο, ότι το σώμα είναι θνητό, ενώ η ψυχή αθάνατη. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Σας παρακαλώ πολύ να σέβεστε το χρόνο, που έχετε στη διάθεσή σας. Η συνεδρίαση αυτή καλύπτεται τηλεοπτικά, όπως σας είπα από την αρχή. Δεν είναι σωστό, σε κάποιο σημείο του προγραμματισμένου χρόνου της τηλεόρασης, να διακοπεί η μετάδοσή της, διότι ορισμένοι από μας θέλουν να μην σεβαστούν ή δεν μπορούν –πρέπει να προσπαθήσουν, αν το θέλουν– να σεβαστούν αυτό το όριο που έχουν. Ξαναθυμήθηκα το ρόλο μου με τους συναδέλφους μου. Δεν θέλω να κάνω συστάσεις και παρατηρήσεις, βοηθήστε με σ' αυτό.

Η έφηβος Βουλευτής Γιαννίτσα Μαραγγούλα, από την Β' Περιφέρεια της Αθήνας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ ΜΑΡΑΓΓΟΥΛΑ (Β' Αθήνας, 4ο Λύκειο Ηλιούπολης): Δεν θα αναλώσω τον χρόνο σας με τυπικότητες. Η ψυχή μου βρίσκεται κοντά σας και χαιρετώ όλους τους επίσημους και μη.

Βρισκόμαστε σήμερα εδώ για να αποδείξουμε ότι η σημερινή νεολαία μπορεί, όταν της δίνεται η δυνατότητα, να κρίνει, να αποφασίζει, αλλά και να απαιτεί. Στην ολιγόλεπτη ομιλία μου θα ασχοληθώ με ένα θέμα, που απασχολεί τη χώρα μας, αλλά και τον κόσμο όλο από τις αρχές του περασμένου αιώνα.

Αναφέρομαι φυσικά στα μάρμαρα του Παρθενώνα, που λαθεμένα αποκαλούνται Ελγίνεια μάρμαρα. Από το 1801 και επί δέκα χρόνια, ο λόρδος Έλγιν, ως πρεσβευτής της Μεγάλης Βρετανίας, εκμεταλλευόμενος τη θέση του, ακρωτηρίαζε τον Παρθενώνα και απομάκρυνε από το κορυφαίο μνημείο της ελληνικής αρχαιότητας τα ωραιότερα γλυπτά του.

Επί δέκα χρόνια, οι υπόδουλοι Έλληνες έβλεπαν να εκτυλίσσεται μπροστά στα μάτια τους το μεγαλύτερο έγκλημα σε βάρος της πολιτισμικής κληρονομιάς της Ελλάδας. Στην Αγγλία όπου έφτασαν τα μάρμαρα, μετά από μια Οδύσσεια, έγιναν αντικείμενο εμπορικής συναλλαγής μεταξύ του λόρδου Έλγιν και της βρετανικής κυβέρνησης.

Η ιστορία όμως αυτή της ντροπής, πιστεύω ότι είναι λίγο-πολύ γνωστή σε όλους. Όμως, οι λόγοι που ζητάει η Ελλάδα, μάλλον απαιτεί, την επιστροφή των μαρμάρων, σε λίγους ανθρώπους είναι γνωστή. Επί δύο αιώνες, που διαρκεί ο ξενιτεμός των μαρμάρων στο βρετανικό μουσείο, διανοούμενοι και προσωπικότητες στιγμάτισαν και στιγματίζουν την πράξη του Έλγιν ως ιεροσυλία.

Επί δύο αιώνες, το ελληνικό έθνος απαιτεί την επιστροφή των μαρμάρων του Παρθενώνα. Τα μάρμαρα αυτά, αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του μνημείου. Αν εκτίθεντο κοντά στον Παρθενώνα, εκεί όπου εξάλλου ανήκουν, ο επισκέπτης θα μπορούσε να σχηματίσει μια πλήρη εικόνα του συνόλου του μνημείου, που ήταν άλλωστε και ο πρωταρχικός σκοπός του εμπνευστή του έργου Φειδία.

Επιπλέον, σε αντιδιαστολή με το επιχείρημα της Αγγλίας, ότι οι Έλληνες αδιαφόρησαν στις βιαιοπραγίες του Έλγιν, η Ελλάδα υπενθυμίζει ότι το τότε υπόδουλο έθνος δεν ήταν σε θέση να αντισταθεί, γιατί και η παραμικρή διαμαρτυρία θα τιμωρούνταν σκληρά από τον δυνάστη.

Τη θλίψη ωστόσο των Ελλήνων για τη ληλασία των αρχαίων τους, βεβαιώνει κατά τον πιό παραστατικό τρόπο η παράδοση εκείνη των Αθηναίων, σύμφωνα με την οποία οι Καρυάτιδες θρηνούσαν την νύχτα της αρπαγής της αδελφής τους και ότι αυτή αποκρινόταν από τη φυλακή της πόλης.

Μάλιστα οι Έλληνες έφθασαν στο σημείο να προμηθεύσουν τους Τούρκους με πυρομαχικά, όταν τους πολιορκούσαν, ώστε οι τελευταίοι να μην αφαιρέσουν το μολύβδο από το εσωτερικό των κίωνων.

Μην ξεχνάμε εξάλλου και τις βιοπραγίες που έγιναν από την αγγλική πλευρά σε βάρος των Μαρμάρων και αποκαλύφθηκαν μόλις πριν λίγες μέρες. Όταν τα Μάρμαρα του Παρθενώνα πήραν το δρόμο της ξενιτιάς, βρήκαν τον ουρανό του Λονδίνου να νοσεί ήδη από μία εξαιρετικά διαβρωτική καρβονική μόλυνση. Ο ίδιος ο Έλγιν ομολογεί ότι τα Μάρμαρα του Παρθενώνα είχαν ήδη υποστεί σημαντική φθορά από την ομίχλη και την υγρασία του Λονδίνου.

Μία από τις κορυφαίες προσπάθειες όλων των Ελλήνων για την επιστροφή των Μαρμάρων στην πατρίδα τους αποτελεί η οικοδόμηση του νέου Μουσείου της Ακρόπολης με

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις φύλαξης και συντήρησης. Στο νέο Μουσείο της Ακρόπολης θα υπάρχει ειδική αίθουσα που θα περιμένει τα γλυπτά του Παρθενώνα.

Μία ακόμα προσπάθεια, για την επιστροφή των Μαρμάρων, ήταν και η επίσκεψη με το σχολείο μου, το 4ο Λύκειο Ηλιούπολης, στην Αγγλία. Στα πλαίσια ενός εκπαιδευτικού προγράμματος μας δόθηκε η ευκαιρία να παρουσιάσουμε σ' ένα ελληνικό κολέγιο στο Λονδίνο τα επιχειρήματά μας για την επιστροφή των Μαρμάρων. Φυσικά δεν χρειαζόντουσαν μακροσκελείς λόγοι για να πείσουμε τους μαθητές του απόδημου ελληνισμού για την επιστροφή των Μαρμάρων. Οι Έλληνες εκεί, αλλά και οι Έλληνες σε κάθε γωνιά του κόσμου αγωνίζονται για την επιστροφή τους και νοιώθουν βαθιά συγκίνηση, αλλά συνάμα και θλίψη γιατί οι ίδιοι, όπως ακριβώς και τα Μάρμαρα του Παρθενώνα, έχουν πάρει το δρόμο της ξενιτιάς και βρίσκονται μακριά από τον τόπο που ανήκουν, μακριά από τον τόπο που γεννήθηκαν.

Μεγάλη ήταν και η συγκίνησή μου, αλλά και όλων των συμμαθητών μου, όταν επισκεφθήκαμε το Βρετανικό Μουσείο. Κανείς από εμάς δε μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του, αλλά και το θυμό του, γιατί όλοι ξέραμε ότι, αν δεν μας είχε δοθεί η ευκαιρία γι' αυτό το ταξίδι, ίσως να μην βλέπαμε ποτέ το μεγαλείο αυτών των μνημείων της Ακρόπολης.

Ας εργαστούμε όλοι μαζί, πολίτες και πολιτικοί, προκειμένου τα Μάρμαρα του Παρθενώνα να δουν πάλι το γαλάζιο ουρανό της Αττικής, τον ήλιο της Ελλάδας. Ας κρατήσουμε όλοι στο μυαλό και την καρδιά μας τη στάση ζωής της Μελίνας Μερκούρη. Πίστευε, όταν έλεγε: «Ελπίζω να δω τα Μάρμαρα του Παρθενώνα πίσω στην Αθήνα, πριν πεθάνω. Αλλά, αν γυρίσουν αργότερα, θα ξαναγεννηθώ». Ευχαριστώ.

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Ισαβέλλα-Αικατερίνη Μαργάρα, έφηβος βουλευτής της Β' Περιφέρειας της Αθήνας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΙΣΑΒΕΛΛΑ-ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΡΓΑΡΑ (Β' Αθήνας, 1ο Λύκειο Νέου Ψυχικού): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, Έφηβοι Βουλευτές, καλημέρα σε όλους.

Εάν, επιτέλους, κάποιος από μας μπορούσε τον κόσμο να αλλάξει, δεν θα καταδεχόταν να το κάνει; Αν αφήνουμε τα πράγματα, όπως είναι, είμαστε χαμένοι. Φίλος μας είναι η αλλαγή. Η αντίφαση είναι σύμμαχός μας και «νέος» σημαίνει αγώνας, αγώνας για ψηλά στον ουρανό. Νέος σημαίνει να ακούς τις επιταγές, τις ανιδιοτελείς και τις αγνές, τα φλογερά πιστεύω της συνειδήσής σου.

Το ποίημα, λοιπόν, του Μπέρτολντ Μπρέχτ που ακολουθεί, είναι για τους νέους στην καρδιά πάντα, που θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο:

*Χρειάζονται πολλά τον κόσμο για ν' αλλάξεις
Οργή και επιμονή, γνώση και αγανάκτηση,
γρήγορη απόφαση, στόχωση βαθιά,*

*ψυχρή υπομονή και ατέλειωτη καρτεριά,
κατανόηση της λεπτομέρειας και κατανόηση του συνόλου.
Μονάχα η πραγματικότητα μπορεί να μας μάθει
πως την πραγματικότητα να αλλάζουμε.*

Αλλάζτε τον κόσμο, το έχει ανάγκη! Ευχαριστώ.

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Ευαγγελία Μοσχολιού, επίσης, από την Β' Περιφέρεια της Αθήνας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ (Β' Αθήνας, Μουσικό Λύκειο Ιλίου): Βουλή των Εφήβων, καθώς το Κοινοβούλιο αποτελεί τη βάση της δημοκρατίας, τα οράματα των εφήβων πρέπει να εισέλθουν στο Κοινοβούλιο, όχι σαν αντίδραση στους μεγάλους, που φταίνε για όλα, αλλά σαν πρόταση. Πρόταση ζωής για το μέλλον, που ούτως ή άλλως ανήκει στους νέους, αλλά και για το παρόν, γιατί η λήψη αποφάσεων δεν καθορίζεται μόνο από την πείρα, αλλά και τον ενθουσιασμό. Ενθουσιασμό που χαρακτηρίζει τη νεολαία, μια νεολαία που σκοπό έχει όχι την αντίδραση για την αντίδραση, αλλά αντίδραση για τη δράση.

Η Ελλάδα είναι μια χώρα που γέννησε τη δημοκρατία και θέλω να ελπίζω πως εξακολουθεί να προβάλλει τους δημοκρατικούς της θεσμούς. Ως χώρα που σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα, αναγνωρίζει την ελευθερία του λόγου.

Ένα λοιπόν από τα πιο βασικά στοιχεία που συνθέτουν τη δημοκρατία μιας χώρας, καθώς και την εικόνα και ταυτότητά της είναι ο πολιτισμός, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του που τον καθιστούν ξεχωριστό, μοναδικό για κάθε έθνος, για κάθε λαό.

Τέτοιος είναι και ο ελληνικός πολιτισμός που αναπτύχθηκε από τα χρόνια της αρχαιότητας και γαλούχησε πλήθος χωρών του εξωτερικού στην ιστορική πορεία της ανθρωπότητας.

Πραγματικά, θλίβομαι γιατί η κληρονομιά που μας έχουν αφήσει οι προγενέστεροι στις τέχνες και τα γράμματα είναι τόσο βαρεία, που είναι αδιανόητο να μην αξιοποιούμε τίποτα, να τα αφήνουμε όλα εκτεθειμένα στη φθορά του χρόνου και να μην προοδεύουμε στο δρόμο που μας χάραξαν οι πρόγονοί μας. Και θλίβομαι ακόμα περισσότερο, γιατί νιώθω ότι οι Έλληνες στον πολιτισμό και στην τέχνη είναι αναντικατάστατοι και αξεπέραστοι.

Έχουμε παραμελήσει τελείως τη μουσική. Εγώ παραδείγματος χάρη πηγαίνω σε ένα ειδικό σχολείο, το Μουσικό Λύκειο Ιλίου. Κάνουμε παραπάνω δουλειά και δεν έχουμε ούτε κτίριο, ούτε καθηγητές.

Έχουμε αμελήσει εντελώς τη ζωγραφική και τον πολιτισμό μας. Μας έχουν πάρει τα αγάλματά μας οι ξένες χώρες και δυστυχώς, πιστεύω ότι η αντίδρασή μας δεν είναι αυτή που αρμόζει σε αυτό το θέμα. Πήραν τον πολιτισμό μέσα από το φυσικό του περιβάλλον, μεταφέροντάς τον κάπου χωρίς

προσωπικότητα. Είμαι σίγουρη πως καθετί δείχνει και αρμόζει μόνο στον τόπο του. Οπουδήποτε αλλού η αξία του αλλοιώνεται.

Αυτό, λοιπόν, για το οποίο θα πρέπει όλοι να μεριμνήσουμε είναι η διατήρηση της πολιτιστικής μας κληρονομιάς και παράδοσης που αποτελεί την ανάμνηση της χώρας μας, που αποτελεί το παρόν και το μέλλον.

Για να επιτευχθεί όμως κάτι τέτοιο, θα πρέπει να προηγηθεί κάτι εξίσου σημαντικό. Είναι απαραίτητη η πολιτιστική παιδεία των νέων ανθρώπων για την προστασία της παράδοσης αυτής και ασφαλώς για την ανάπτυξή της.

Γιατί μην ξεχνάμε ότι μια χώρα που θέλει να έχει μέλλον, πρέπει πρώτα από όλα, να φροντίζει ώστε να μην ξεχνιέται το παρελθόν και να εκμεταλλεύεται εποικοδομητικά το παρόν.

Έτσι, λοιπόν, το χθες, το τώρα και το αύριο συγκεντρωμένα στη νεολαία μπορούν να αποτελούν το ισχυρότερο όπλο διατήρησης και ανάπτυξης του μοναδικού αυτού παγκοσμίου φαινομένου, που λέγεται ελληνικός πολιτισμός, που λέγεται Ελλάδα.

Θέλω να πιστεύω πως η χώρα μας έχει τη διάθεση να αναγεννηθεί, γιατί κατέχουμε και το πνεύμα και τις ικανότητες, ώστε να καταλάβει τη θέση που της αρμόζει στο διεθνές προσκήνιο. Χρειάζεται δουλειά, καλή θέληση και υπομονή, ώστε να μπορέσουμε να γίνουμε ακόμα πιο περήφανοι για την Ελλάδα μας. Αξίζουμε πολύ και πρέπει κάποια στιγμή να μας πάρετε στα σοβαρά πιστεύω.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Γεωργία Μπελέση από τη Νέα Υόρκη.

(Χειροκροτήματα)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΠΕΛΕΣΗ (Η.Π.Α. - Σχολείο Αγίου Δημητρίου Αστόριας): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συνάδελφοι, έφηβοι Βουλευτές, σήμερα στην Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων θέλω να σας παρουσιάσω μερικά από τα προβλήματα των νέων της Ομογένειας και να κάνω μερικές, αλλά βασικές προτάσεις.

Ζω στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στην Αστόρια, που οι περισσότεροι θα έχετε ακούσει ή θα έχετε επισκεφθεί. Τα Ελληνόπουλα εκεί ζούμε μέσα στην αμερικάνικη νοοτροπία, προσπαθώντας με μεγάλη δυσκολία να κρατήσουμε την εθνική μας ταυτότητα, τη γλώσσα μας, τη θρησκεία μας, τα ήθη, τα έθιμα και τον πολιτισμό μας και να μην αφομοιωθούμε από το σύστημα που υπάρχει εκεί.

Ο κίνδυνος όμως είναι πολύ μεγάλος. Πρέπει να εμποδίσουμε να γίνει αυτό, τόσο εμείς όσο και εσείς σαν πολιτεία.

Είναι απαραίτητο στον αγώνα μας αυτό να έχουμε την ηθική, αλλά και την οικονομική υποστήριξη της ελληνικής Κυβέρνησης. Γνωρίζουμε ότι όλοι οι Έλληνες της Διασποράς ζητούν συνεχώς τη βοήθεια της μάνας Ελλάδας. Αλλά εάν είναι σωστό να μιλούν και να μαθαίνουν την ελληνική γλώσσα τα Ελληνόπουλα της Ευρώπης, γιατί να μην τη

μαθαίνουν και τα Ελληνόπουλα της Αμερικής, όπου ζουν περίπου τρία εκατομμύρια Έλληνες;

Όλοι γνωρίζουμε ότι σε αυτήν τη χώρα παίρνονται σπουδαίες αποφάσεις για όλο τον κόσμο. Πώς, λοιπόν, οι νέοι Ελληνοαμερικανοί αυριανοί επιστήμονες και πολιτικοί θα μπορούν να επηρεάζουν κάποιους σπουδαιούς για πολλά και κυρίως για τα εθνικά θέματα της Ελλάδας, αν δεν διατηρήσουν την εθνική τους ταυτότητα, την ελληνική γλώσσα, αν δεν καταλάβουν τη σοφία του αρχαίου ελληνικού πνεύματος που φώτιζε και εξακολουθεί να φωτίζει όλη την ανθρωπότητα;

Προτείνω, λοιπόν, τη δημιουργία ενός πρότυπου ελληνοαμερικανικού σχολείου Γυμνάσιο-Λύκειο, όπου τα Ελληνόπουλα θα έχουν μια καλύτερη και ανώτερη μόρφωση που θα είναι ίση με τη μόρφωση των παιδιών στην Ελλάδα.

Οι δάσκαλοι και οι καθηγητές θα πρέπει να σπουδάζουν σε ελληνικά πανεπιστήμια και να δουλεύουν με καλύτερες συνθήκες, να έχουν ασφάλεια και σύνταξη και να προσφέρουν περισσότερο στα σχολεία και στα παιδιά.

Επίσης, μια άλλη πρόταση, για να συγκεντρώνονται τα ελληνόπουλα είναι η δημιουργία ενός ελληνικού πνευματικού κέντρου με βιβλιοθήκη, κομπιούτερ, για να παίρνουν πληροφορίες για τις εργασίες τους, βιβλία για τις ελεύθερες ώρες τους, αίθουσες για θεατρικές παραστάσεις ελληνικών χορών, αθλήματα και γυμναστική, έτσι ώστε περνώντας αρκετό χρόνο μέσα σε ένα καθαρά ελληνικό περιβάλλον και διατηρώντας έτσι τον ελληνικό πολιτισμό, τα ήθη και τα έθιμα, ώστε να τον μεταφέρουν στις επόμενες γενιές των Ελληνοαμερικάνων ζωντανό και σωστό. Για όλα αυτά γίνονται προσπάθειες. Όμως πιστεύω ότι όταν η ελληνική πολιτεία θα σκύψει πάνω σ' αυτό το πρόβλημα με περισσότερη σκέψη και αγάπη, τότε πραγματικά θα έχουμε ένα σπουδαίο αποτέλεσμα. Διότι χρειαζόμαστε μεγάλη δύναμη να συνεχίσουμε να ζούμε σ' αυτή τη χώρα που είναι φιλόξενη μαζί όμως και πολύ σκληρή και να διατηρήσουμε όλα εκείνα που οι παππούδες μας και οι γονείς κουβάλησαν ως εκεί κρυμμένα βαθειά στην καρδιά τους και προσπαθούν με θυσίες να τα κληρονομήσουν σε μας. Όλα αυτά που με μία λέξη, ηχούν Ελλάδα.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Σωτήρης Νιάβουρας, έφηβος βουλευτής από την Αίγυπτο, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΑΝΙΟΥΡΑΣ (Αίγυπτος - Αβερόφειο Λύκειο Αλεξάνδρειας): Κατοικό στην Αλεξάνδρεια, αλλά είμαι Έλληνας και δεν μπορώ να μη δω τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο ελληνισμός ολόγυρα στον κόσμο.

Στα χιλιάδες χρόνια της ιστορίας το να αντιμετωπίζει μύριους εχθρούς, έχει σκοπό να τον εξαθλιώσει. Αραβες σταυροφόροι, Μογγόλοι, Βενετοί, Γερμανοί, Ιταλοί και τόσοι άλλοι πολλοί, κανείς τους δεν κατάφερε να εξαλείψει το ελληνικό στοιχείο.

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

Τα τελευταία επτακόσια χρόνια, ο ελληνισμός αντιμετωπίζει συνέχεια έναν εχθρό πιο βάρβαρο και αναλοϊώτο από οποιοδήποτε άλλον, τους Τούρκους. Άνοιξαν πληγές στον ελληνισμό, όπως η Σμύρνη και η Κύπρος. Η μόνη λύση στο πρόβλημα της Κύπρου είναι η απελευθέρωση. Μια κατάσταση που έχει δημιουργηθεί με πόλεμο, αλλάζει μόνο με πόλεμο.

Εγώ πάντως περιμένω την ημέρα που θα κηρυχθεί ο πόλεμος ενάντια στον εχθρό για να πάρω εκδίκηση για τα παιδιά που πέθαναν, τις γυναίκες που βιάστηκαν και τα παλικάρια που εκτελέστηκαν. Θα ησυχάσω μόνο όταν δω την Κύπρο ελεύθερη, όταν υψωθεί η ελληνική σημαία στη Σμύρνη και στην Κηρύνεια και όταν δω τους πρόσφυγες να επιστρέφουν στα σπίτια τους.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Βασιλική Νικολοδήμου, έφηβος Βουλευτής από το Νομό Φθιώτιδας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΝΙΚΟΛΟΔΗΜΟΥ (Νομός Φθιώτιδας - 1ο Λύκειο Λαμίας): Και γιατί να πάω παρακαλώ στο σχολείο, μου το εξηγείτε;

(Χειροκροτήματα)

Πρόκειται για ένα ερώτημα που πολλά παιδιά θέτουν στους γονείς τους από την πρώτη κιόλας μέρα που γίνονται μαθητές στο Δημοτικό Σχολείο και αιωρείται ακόμα και στα χρόνια της εφηβείας. Ίσως τότε μάλιστα να μην έχει μορφή ερώτησης, αλλά να αποτελεί κατηγορηματική δήλωσή.

Εγώ δεν ξαναπάω στο σχολείο, κατάλαβες; Μία ερώτηση που βγαίνει από το στόμα ενός οργισμένου εφήβου, αποφασισμένου καθώς πιστεύει πως έχει όλο το δίκιο με το μέρος του. Γιατί; Μα, γιατί το σχολείο μοιάζει σαν τον μεγαλύτερο δυνάστη που του στερεί την ελευθερία, την ανεξαρτησία και την αυτονομία του.

Είναι γνωστό πως ο ρόλος της σχολικής εκπαίδευσης δεν είναι μόνο η μεταλαμπάδευση γνώσης σε διαφόρους τομείς και μαθήματα, αλλά κυρίως είναι η μετάβαση των ερεθισμάτων, των κατευθύνσεων, η θεμελίωση των βάσεων εκείνων που θα λειτουργήσουν ως έρμα για την ανοικοδόμηση μιάς υγιούς προσωπικότητας και ενός σωστού πολίτη. Κάτι τέτοιο όμως και πάλι δεν θα φαινόταν ιδιαίτερα ελκυστικό σε ένα νέο παιδί δεκαέξι ετών που έχει στηλώσει τα πόδια του και μοιάζει ανυποχώρητο. Είναι, όμως, για μένα τουλάχιστον πιστευτό ότι αν του εξηγούσαμε πως η σχολική εκπαίδευση μέσω της ευκαιρίας που του δίνει για την εκπλήρωση της μαθητικής του θητείας, του δίνει παράλληλα την ευκαιρία να αλλάξει, να μετατρέψει, να μεταμορφώσει, να βελτιώσει, να ομορφύνει ίσως και να ασχημύνει –γιατί όχι– τον κόσμο μας, τότε σίγουρα θα εξασφαλίσαμε έστω και τη διάθεση για ένα εκτενέστερο διάλογο μαζί του.

Αυτή μου την άποψη μπορώ να την τεκμηριώσω, γιατί αν κάτι γνωρίζω και έχω καταλάβει από τις σημερινές μου συναναστροφές, είναι ότι όλοι ανεξαιρέτως έχουν όνειρα, οράματα, ουτοπικά ή χειροπιαστά, τρελλά ή προσγειωμένα, επαναστατικά ή συντηρητικά, που θεωρούν όχι μόνο τους ίδιους ως προσωπικότητες, αλλά τον κόσμο και της κοινωνίας γενικότερα και αυτό γιατί, κάθε ώρα που περνά, βρίσκουν ακόμα σημαντικό γι' αυτούς και ίσως ασήμαντο για κάποιον άλλον, ψεγάδι της κοινωνίας μας, που τους αποθαρρύνει, τους κόβει, τους τσακίζει τα φτερά, τους προσγειώνει απότομα, διαλύει το συννεφάκι του ονείρου και τους δείχνει για μια ακόμα φορά πως σε λίγο πρόκειται να κληρονομήσουν ένα κόσμο που δεν τους αρέσει, δεν τους ταιριάζει.

Μιλώντας για τους δικούς μου οραματισμούς, θέλω να τονίσω πως ονειρεύομαι και θέλω να βλέπω το σχολείο να λειτουργεί ως όργανο και μέσο άρσης του κοινωνικού κατεστημένου, των συνθηκών και των καταστάσεων εκείνων, που με κάνουν να θέλω να επιμηκύνω την παιδική και εφηβική μου ηλικία και να απαρηθώ την ένταξή μου στο κοινωνικό σύνολο. Διότι ξέρω πως, όταν θα γίνει αυτό, χωρίς να επαναστατήσω και όταν συνειδητά ή ασυνείδητα θα έχω συμβιβαστεί με όλα εκείνα που με ενοχλούν.

Εξ άλλου είναι μία πραγματικότητα το γεγονός ότι σήμερα ο δάσκαλος, ο καθηγητής και ο παιδαγωγός δεν παίζουν τόσο το ρόλο του πομπού γνώσεων, μια και αντικαθίστανται επιτυχώς από άλλους πομπούς, όπως τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, την τηλεόραση κυρίως, τον ηλεκτρονικό υπολογιστή, που προσφέρουν τη γνώση με έναν τρόπο πιο δελεαστικό και πιο μοντέρνο για τον σύγχρονο νέο.

Ο καθηγητής λοιπόν ας παίζει το ρόλο του καθοδηγητή, του επόπτη, του συντονιστή των γνώσεων και οι μαθητές του αποδέκτη, του ανυπότακτου, σε δεκτά πάντα πλαίσια κριτικού και μαχόμενου που θα έχει το φορτίο όχι μόνο της γνώσης, αλλά και της μελλοντικής μας κοινωνίας.

Άλλωστε, γιατί κατά καιρούς οι μεγάλοι, εκείνοι οι πολιτικοί άνδρες, οι αρχηγοί, όπως τους λένε και που σήμερα εμείς οι νέοι δεν ντρεπόμαστε να αμφισβητήσουμε και να απορρίψουμε, προβάλλουν και σχεδιάζουν εκπαιδευτικά διαφορετικά μοντέλα; Μα, γιατί οραματίζονται διαφορετικά κοινωνικά μοντέλα.

Σ' αυτό το σημείο είμαστε σε θέση να υποβάλουμε το ερώτημα: Νεαρέ μου, δεσποινίς μου, σας αρέσει η σημερινή κοινωνία, τη βρίσκετε ιδανική; Ή πιο απλά –και να με συγχωρήσετε για τη χρησιμοποίηση της νεοελληνικής αργκό– καλά, ρε φιλαράκι, εσένα τίποτα δε σε ενοχλεί στον κόσμο των γερόντων σου, τίποτα δε σε χαλάει πια; Και επειδή στοιχηματίζω ότι δεν θα βρεθεί ούτε ένας να απαντήσει με ένα τρόπο, όπως «δε βαριέσαι, καλή είναι κι έτσι», θα προσπαθήσω να δείξω τι κατευθύνσεις παίρνουμε εγώ και οι συμμαθητές μου στα σχολεία όλης της χώρας και να προτείνουμε λύσεις, για να διαδραματίσει το σχολείο το ρόλο του αρσιβα-

ρίστα, με μπάρα βαρεία και ασήκωτη, την ηθικά συντετριμμένη κοινωνία μας, με την προϋπόθεση ότι στην πορεία η μπάρα θα τους φαίνεται πιο ελαφριά και με ευκολία θα την κρατάει ψηλά, τόσο ψηλά, όσο φτάνουν τα όνειρα τα δικά μου, τα δικά σου και των συμμαθητών μας.

Λένε και το διαπιστώνω κι εγώ καθημερινά, πως το σχολείο αποτελεί μία μικρογραφία της κοινωνίας και αφού η κοινωνία δεν μας πολυαρέσει, τότε τι πρέπει να γίνει; Να αλλάξουμε την εκπαίδευση, την κοινωνία; Για να αλλάξουμε ουσιαστικά και ριζικά την κοινωνική δομή, πρέπει να αλλάξουμε ριζικά και ουσιαστικά την εκπαίδευση και αντίστροφα. Στόχος, λοιπόν, του σχολείου θα πρέπει να είναι η δημιουργία κινητήρων τέτοιων, που θα είναι αποδεκτά για κάθε τύπο μαθητού. Η προσφορά στείων γνώσεων και η προσπάθεια των εκπαιδευτικών να καλύψουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος του επιστητού, προοπτική που σήμερα μοιάζει αδύνατη, εξ αιτίας της κορύφωσης του γνωστικού επιπέδου, δεν θα πρέπει να είναι το κύριο μέλημα του σχολείου. Το καλοφτιαγμένο μυαλό, διαμορφώνεται μόνο με την ενεργητική ανακάλυψη, με την κατάκτηση της γνώσης, με την οικείωση μιας μεθόδου δουλειάς, με την εμπάθυση στα ουσιώδη, με την κριτική στάση και με την αξιοποίηση όλων των δημιουργικών δυνάμεων του μαθητή.

Λέμε όχι στο σχολείο που περνάει τη γνωστική, μνημονική και συγγλίνουσα σκέψη, γιατί εμποδίζει την εκδήλωση της δημιουργικότητας μας. Θέλουμε ένα σχολείο δυναμικό, δραστήριο, εκσυγχρονιστικό, με την κυριολεξία του όρου, όπου μπορούμε να προβληματιζόμαστε, να αμφισβητούμε ελεύθερα και γόνιμα να κρίνουμε και πάνω απ' όλα να έχουμε όλοι την ευκαιρία να διαλεγόμαστε με όλους για τα διαφορετικά γνωστικά ερεθίσματα, που καθημερινά λαμβάνουμε. Μόνο έτσι θα διατηρήσουμε ακμαίο αγωνιστικό πνεύμα και μέσα στο κοινωνικό σύνολο, όπου η αμφισβήτησή μας και η κρίση της θα παίρνει διαστάσεις ανοικτής διαμαρτυρίας και τοποθετεί το πρώτο βήμα για την ανόρθωση της κοινωνίας.

Επειδή αρνούμαι να δεχθώ ότι οι άλλοι εξέφρασαν καλύτερα τη σημασία της ποιοτικής και όχι ποσοτικής, της οραματιζόμενης το σωστό πολίτη - άνθρωπο, και όχι τον «ξερόλα», είναι ανάγκη να χρησιμοποιήσουμε και να εφαρμόσουμε τις μεθόδους εκείνες, που θα δημιουργήσουν την έξυπνη συνείδηση έτσι όπως την οραματίστηκε ο δικός μας εθνικός ποιητής, ο Σολωμός, στους «Ελεύθερους Πολιορκημένους», την ελευθερία εκφράζει η χαρακτήρας του νεανικού απόρθητου πνεύματος και ο πολιορκητής θα είναι τα τρωά της κοινωνίας, που οι νέοι καλούνται να ανεχθούν, ενώ όπλο τους είναι μόνο η διαδικασία της εκπαίδευσης, της αφύπνησης, της δραστηριοποίησης, μέσο για τη ριζική αποτίναξη του δικού μας ζυγού, που δεν ταιριάζει στην αξία του ανθρώπου. Είναι ανάγκη να αναβαθμιστεί η αξία άνθρωπος, είναι ανάγκη να γίνουν όλοι κάτοχοι παιδείας, είναι ανάγκη να υλοποιήσουμε τα όνειρά μας, μέσα από τα γρανάζια της εκπαίδευσης,

τώρα, γιατί όλοι έχουμε όνειρα, παιδεία, για να είμαστε άνθρωποι και όχι υπάνθρωποι.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η έφηβος βουλευτής Κωνσταντίνα Πανούση του Νομού Βοιωτίας έχει το λόγο.

ΖΩΗ ΠΑΠΑ (Α' Θεσσαλονίκης - 6ο Λύκειο): Αγαπητοί συνάδελφοι, θέλω να σας πω...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ. Να απευθύνεστε στο Προεδρείο για κάποιο θέμα που θέλετε να θέσετε.

ΖΩΗ ΠΑΠΑ (Α' Θεσσαλονίκης - 6ο Λύκειο): Ναι. Πως τα παιδιά να πάνε σχολείο, όταν το σχολείο τους είναι στάβλοι της αντιβασιλείας...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Σας παρακαλώ θερμά, έχετε κάποιο θέμα σχετικό με τη διαδικασία; Ή θέλετε να πείτε την άποψή σας;

ΖΩΗ ΠΑΠΑ (Α' Θεσσαλονίκης - 6ο Λύκειο): Ναι, γιατί το σχολείο μας είναι στάβλοι της αντιβασιλείας...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Έχω δώσει όμως το λόγο στην Κωνσταντίνα Πανούση.

ΖΩΗ ΠΑΠΑ (Α' Θεσσαλονίκης - 6ο Λύκειο): Έχει σχέση με το θέμα που συζητούσαμε πριν από λίγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Εδώ δεν μπορείτε να κάνετε αυτή τη συζήτηση. Αυτή τη συζήτηση την κάνετε στις διαρκείς επιτροπές. Διότι, αν έπειτα από κάθε ομιλήτη στο Βήμα, θα ακολουθεί συζήτηση πάνω στο θέμα που αναπτύσσει, δεν θα τελειώσουμε ποτέ.

Αυτό υποθέτω ότι έγινε στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, όπου εκεί θα είπατε, ή θα έπρεπε να πείτε, την άποψή σας.

Ορίστε και Πανούση έχετε το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΠΑΝΟΥΣΗ (Νομός Βοιωτίας - Λυκειακές Τάξεις Ασωπίας): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, αγαπητοί έφηβοι βουλευτές, ο σχετικά νέος θεσμός της Βουλής των Εφήβων, δίνει στα παιδιά των δεκαεπτά χρονών την ευκαιρία να μιλήσουν για θέματα φλέγοντα, για θέματα που αγγίζουν τις ευαισθησίες τους.

Όμως κάποια άλλα παιδιά, που η ζωή δεν φάνηκε τόσο απλόχερη, η τύχη τους γύρισε την πλάτη, είναι τα παιδιά των αναμορφωτηρίων. Έτσι αποφάσισα εγώ να γίνω η δική τους φωνή, να πω ότι θα ήθελαν εκείνα να πουν.

Θα ήταν παράλογο να λέγαμε όχι στην τιμωρία. Είναι και αυτή ένα μέτρο προστασίας των πολιτών. Μα, λέμε όχι στην τιμωρία που είναι άδικη. Ξέρουν άραγε οι δικαστές που στέλνουν τα παιδιά, όταν τα καταδικάζουν; Σε μια αποθήκη ανθρώπων τα στέλνουν.

Η φυλακή των ανηλίκων ονομάζεται εδώ και χρόνια, αναμορφωτήριο. Αναμορφωτήριο σημαίνει εθνικό ίδρυμα που βελτιώνει τους τροφίμους του. Πόσο όμως αυτό ισχύει σήμε-

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

ρα; Κάποια στιγμή, κάποιο παιδί παραστράτησε από το σωστό δρόμο. Ο συνήγορος υπεράσπισής του είτε το γιατί. Πόσο όμως τον άκουσαν;

Η πόρτα του ιδρύματος άνοιξε και το μεγάλο ταξίδι του παραλόγου ξεκίνησε. Δεν είναι παράλογο βέβαια οι τροφίμοι να κάνουν έργα από πύλο, ούτε να δανειζονται βιβλία από τη φτωχή βιβλιοθήκη. Το παράλογο ξεκινάει όταν τα ναρκωτικά κυκλοφορούν από κελί σε κελί, όταν οι φύλακες είναι κράτος και εξουσία, προσβάλλοντας και το τελευταίο ίχνος αξιοπρέπειας αυτών των παιδιών, όταν θέλουν δεν θέλουν τα παιδιά γίνονται θύματα συμμοριών μέσα στο ίδιο το ίδρυμα. Ξύλο και προσβολή, αβεβαιότητα για το αύριο. Πόσο η κοινωνία επιθυμεί να γιαιτρέψει τα άρρωστα μέλη της, όταν τα κόβει με μίσος και τα πετά στην άκρη;

Αν ένας άνθρωπος συλληφθεί για διακίνηση ναρκωτικών, αν είναι ήδη χρήστης και μπει στο αναμορφωτήριο, όπου διακινούνται ναρκωτικά, το μόνο που του μένει είναι να πεθάνει από την υπερβολική δόση ή τη στέρηση. Δηλαδή να αναμορφωθεί.

Αν συλληφθεί, ενώ έχει σταματήσει τη χρήση ναρκωτικών, το άδικο τότε γίνεται ακόμα πιο βαρύ. Ο δρόμος προς τη ζωή κόβεται με μιας, καθώς και το πιθανότερο είναι –η κακιά συνήθεια– να ξαναρχίσει στο όνομα μιας καταδίκης προς παραδειγματισμό των άλλων.

Δεν βαρέθηκαν άραγε οι αρμόδιοι να μετρούν αδύναμους ανθρώπους; Δεν σκέφθηκαν ποτέ να δώσουν σε αυτούς μία δεύτερη ευκαιρία; Γιατί τα αναμορφωτήρια λειτουργούν ανθρωποκεντρικά, με σκοπό τη σωτηρία των τροφίμων και όχι την ηθική και κοινωνική τους εξόντωση;

Πώς μπορούν άραγε να φυλακίζουν το αύριο, τους νέους ανθρώπους; Στο όνομα ποιας σιγουριάς μπορούν να τους στερούν τις ελπίδες; Ποιο είναι το αύριο των μικρών αυτών κρατούμενων; Πως θα μπορούσαν να ζουν, αφού στα χέρια τους θα έχουν πλέον γραμμένη με ανεξίτηλη μελάνη τη φράση «πρώην κρατούμενος»;

Παιδιά που μεγάλωσαν σε τσαντήρια, παιδιά τσιγγάνων, που ούτε νερό δεν είχαν να πλυθούν, που οι συμμαθητές τους δεν τους μιλούσαν γιατί ήταν γύφτοι, βαδίζουν σε τενωμένα σχοινιά και αν πέσουν δεν θα πέσουν στα μαλακά, αλλά στην παρανομία. Από αυτά έχουμε όλη την απαίτηση να μην πέσουν. Τους λέμε «αλήτες» αν πέσουν.

Ποιος θυμάται ότι στην περιοχή που ζούσαν δεν υπήρχε δίκτυο με πόσιμο νερό; Ποιος θυμάται πως οι «λευκοί γονείς» διαμαρτύρονται και απειλούν να πάρουν τα παιδιά τους, όταν το «γυφτάκι» δεν φύγει από την τάξη;

Δεν θα είναι παράξενο αν το παιδί το δούμε μετά από λίγα χρόνια σε κάποιο κελί, αφού το έδιωξαν από την τάξη, όπως δεν θα είναι παράξενο να δούμε σε κάποιο κελί το παιδί της διαλυμένης οικογένειάς, το παιδί που είχε τους γονείς του χρήστες ναρκωτικών, κλέφτες, προαγωγούς, δολοφόνους.

Θα πρέπει όμως αυτά τα παιδιά όταν αποφυλακιστούν να έχουν δύναμη να σταθούν, να αντέξουν την ελευθερία τους. Θα πρέπει να έχουν σωφρονιστεί, να έχουν αναμορφωθεί και όχι να είναι έτοιμοι για την επόμενη παρανομία.

Όταν βγούν θα πρέπει να βρουν ένα χώρο κατάλληλο που να μην θεωρούνται βρώμικα και προπαντός δεν θα πρέπει να βγουν χρήστες ναρκωτικών αυτά τα παιδιά που εσυλλήφθησαν για κλοπή. Όταν βγούν δεν θα πρέπει να τους έχει απομείνει μονάχα η οργή. Πως μπορεί να λέγεται αναμορφωτήριο αυτό το ίδρυμα που απλά στιβάζει ανθρώπους και στην ουσία τους στερεί το οξυγόνο που εδώ είναι η ίδια η ελπίδα.

Παίρνει τα παιδιά μαζί με την πληγωμένη ψυχή τους μαζί με τα τσαλακωμένα όνειρά τους μαζί με το βιασμένο αύριό τους και τα κλείνει σ' αυτή την αποθήκη ανθρώπων. Δεν τους δίνει παρά να κάνουν χειροτεχνίες ενώ σιγά-σιγά η κινούμενη άμμος τα ρουφάει.

Τα παιδιά που καταλήγουν στην παρανομία δεν είναι άρρωστα. Είναι φυσιολογικά παιδιά που η τύχη θέλησε να μην γεννηθούν σε αγκαλιές σιγουριάς. Προέρχονται συνήθως από οικογένειες φτωχές και κυρίως από διαλυμένες οικογένειες. Είναι περισσότερο διαλυμένη μία οικογένεια όταν οι γονείς ενώ διαφωνούν δεν χωρίζουν. Το πρόβλημα όμως είναι πού καταλήγει το παιδί μετά την καταδίκη του; Ποιός άραγε έχει την απαίτηση από τα παιδιά των αναμορφωτηρίων να βγούν στη κοινωνία άγγελοι; Η απάντηση δεν είναι και τόσο δύσκολη. Είναι θέμα σωστής οργάνωσης αυτών των ιδρυμάτων που αν λειτουργούσαν κάποια στιγμή πιο ανθρωπιστικά μπορούν να κάνουν την κοινωνία καλύτερη. Αυτά τα παιδιά όταν βγούν ξανά στον ελεύθερο κόσμο, θα είναι άραγε ισότιμα μέλη της όμορφης κοινωνίας μας μαζί με τους άλλους; Το χαρτί που θα κρατούν στα χέρια τους θα ανοίγει ή θα κλείνει πόρτες;

Κάνω έκκληση λοιπόν σε όσους έχουν τη δύναμη, να πάψουν να φυλακίζουν, να εγκλωβίζουν το αύριο τούτου του τόπου. Να μην το καταδικάζουν, αλλά να το λυτρώνουν. Τα παιδιά θέλουν αγάπη και κατανόηση. Όλα τα παιδιά έχουν τις ίδιες ανάγκες από όπου και αν προέρχονται. Θέλουν όλα τις ίδιες ευκαιρίες. Μόνο έτσι θα ξημερώσει κάποια μέρα που δεν θα υπάρχει στη γη ούτε μια φυλακή. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η δεσποινίδα Πάντου, έφηβος βουλευτής του Νομού Θεσπρωτίας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΤΟΥ (Νομός Θεσπρωτίας - Ε.Π.Α. Ηγουμένη-τσας): Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Υπουργοί, κύριοι Βουλευτές, αγαπητοί μαθητές θα αναφερθώ σε ένα θέμα που αναφέρθηκε και πιο πριν και αφορά την ιδιωτική τηλεόραση.

Πανηγύρισε η ελληνική κοινωνία όταν το κράτος, ακολουθώντας τα πρότυπα των προηγμένων χωρών της Ευρώ-

της, επέτρεψε την δημιουργία ιδιωτικής τηλεόρασης. Πίστεψαν οι έλληνες πως τα αιτήματά τους για πολυφωνία, για πλουραλισμό για έγκυρη και έγκαιρη ενημέρωση θα γινόταν επιτέλους πραγματικότητα. Μέσα όμως από αυτή τη πραγματικότητα και στα πλαίσια του οξύτατου ανταγωνισμού τα ιδιωτικά κανάλια στη προσπάθειά τους να ανεβάσουν την τηλεθέαση χρησιμοποιούν και τις πιο ευτελείς μεθόδους, εκπομπές χειρίστου είδους οι οποίες καταρακώνουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια καταργώντας και αυτό το ίδιο το Σύνταγμα που με τις βασικές του διατάξεις την προστατεύει. Τέτοιες εκπομπές είναι και τα reality show που δεσπόζουν στην ιδιωτική τηλεόραση εκπομπές που υποτίθεται ότι έχουν κοινωνικό χαρακτήρα αλλά ουσιαστικά αποκάλυπτουν πόσο έχει παρερμηνευθεί η ερευνητική αποστολή των δημοσιογράφων.

Το υλικό δεν είναι δύσκολο να βρεθεί. Αρκεί ένα τηλεφώνημα ή κάποιες άλλες επιτηδευμένες τακτικές όπως μικρές αμοιβές και τα απεγνωσμένα θύματά τους είναι έτοιμα να δημοσιοποιήσουν το πρόβλημά τους.

Τα reality show θα μπορούσαμε να πούμε ότι αποτελούν μια ιδιότυπη μορφή κοινωνικού ρατσισμού. Όλοι αυτοί οι αυτόκλητοι δικαστές και ψυχαναλυτές διαπομπεύουν με κυνικό τρόπο την ανθρώπινη οντότητα. Γελοιοποιούν την προσωπικότητα προσβάλλουν τα ανθρώπινα δικαιώματα και μετά προσπαθούν να δώσουν ανθρώπινη διάσταση δικαιώματα που κατακροεργούν θέλουν να τα προστατεύσουν. Διατείνονται πως ότι κάνουν πηγάζει και αποκαλύπτει κοινωνική ευαισθησία. Επιμένουν σ' αυτό. Είναι ικανοί και να κλάψουν δίνοντας και θεωρητική κάλυψη στο έργο τους, επικαλούμενοι τις αρχές του ανθρωπισμού. Πρόκειται για μια υποκριτική στάση και διαστρέβλωσης της έννοιας του ανθρωπισμού, αξία που με τους χειρισμούς αυτούς καταλήγει να φαίνεται αγοραία και εμπορεύσιμη. Βέβαια κάθε φορά έχουν τα επιχειρήματά τους έτοιμα για να απαντήσουν στις αιτιάσεις που δέχονται. Λένε πως υπάρχουν πάντα ενδιαφερόμενοι, εκείνοι που προστρέχουν στις εκπομπές τους για βοήθεια και θέλουν να εξομολογηθούν. Και ίσως σ' αυτό συμφωνούν αρκετοί πιστεύοντας πως αφού υπάρχουν άνθρωποι διαθέσιμοι να αυτοεξευφτελιστούν δεν έχουν καμία ευθύνη οι υπεύθυνοι των reality show.

Όσο όμως και αν υπάρχει προσφορά από ανθρώπους που είναι βουτηγμένοι στην κακουργία του μυαλού τους και τη σύγχυση δεν θα καταντούσαν σε τέτοιο σημείο ευτέλειαν αν δεν υπήρχε αυτό το βήμα στη τηλεόραση.

Θεατές που απολαμβάνουμε διαστροφικά τον ανθρώπινο πόνο και την τραγωδία για να παρηγορηθούμε και να πούμε «τι καλά που είμαστε». Γέλιο, πόνος, διαστροφή και οργή συνθέτουν το σκηνοικό μιας κοινωνίας. Υπάρχει άραγε αυτή η κοινωνία ή τη σκηνοθετούμε; Ο κόσμος έχει εισπράξει πολύ παραμύθι και ψέμα. Ίσως θεωρεί ότι την αλήθεια θα τη βρει μέσα από τέτοιες εκπομπές όπου ο καθένας παρουσιάζει τη δική του πραγματικότητα. Ποιό είναι, όμως, το διά ταύτα αυ-

τών των εκπομπών; Το αποτέλεσμα είναι η προσωρινή εκτόνωση των συναισθημάτων και πολλοί πιστεύουν ότι εξαγνίζονται.

Με αυτές τις εκπομπές ενθαρρύνεται η επαιτεία που είναι εξευτελιστική και αναιρεί την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Καλλιεργείται επίσης η αντίληψη ότι τα κοινωνικά προβλήματα λύνονται μέσα από την ιδιωτική πρωτοβουλία και τις εκδηλώσεις φιλανθρωπίας. Απομακρύνουν το σύγχρονο άνθρωπο από το πνεύμα διεκδίκησης των δικαιωμάτων του, τον αποπροσανατολίζουν, υποβαθμίζουν και αποκαθιστούν τους θεσμούς.

Δυστυχώς, όμως, στη χώρα μας οι υπεύθυνοι της τηλεόρασης αρνούνται να αναλάβουν τις ευθύνες που τους αναλογούν. Η πολιτεία δεν τολμά να επιβάλει τους κανόνες και τους νόμους που η ίδια έχει θεσπίσει.

Επιβάλλεται, λοιπόν, να σπάσει ο θλιβερός και φαύλος κύκλος της ανευθυνότητας και της αδράνειας, έτσι ώστε να μπει τέρμα στην εμπορευματοποίηση της ανθρώπινης ψυχής.

Στην κατεύθυνση αυτή μπορούν να συμβάλουν οι δημοσιογράφοι εάν αγνοήσουν τις μετρήσεις, τα συμβόλαια, κάνοντας τη θυσία έστω να πληρωθούν και λιγότερο. Όσο για την καταξίωσή τους ας ποντάρουν καλύτερα στην καλογουσία και το σεβασμό της νοημοσύνης του κοινού.

Την αντιμετώπιση, όμως, του προβλήματος δεν μπορούμε να την εμπιστευθούμε στην καλή θέληση μεμονωμένων δημοσιογράφων. Γι' αυτό είναι αναγκαία η λήψη θεσμικών μέτρων. Η πολιτεία είναι εκείνη που μπορεί και πρέπει να θεσμοθετήσει κώδικα δημοσιογραφικής δεοντολογίας που θα διέπει τη λειτουργία των μέσων μαζικής ενημέρωσης και θα εξυγιάνει από την τηλεοπτική ρύπανση που έχει υπερβεί τα όρια ασφάλειας.

Επίσης σημαντική μπορεί να αποδειχθεί η συμβολή του πνευματικού κόσμου και των πολιτιστικών φορέων. Όταν οι αξίες εκφυλίζονται ο αναχωρητισμός και η λιποταξία δεν δικαιώνονται.

Τέλος, ας γίνει συνείδηση στον καθένα μας πως εάν διαβάσει τα μέσα μαζικής ενημέρωσης με αρκετό κυνισμό καταλαβαίνει τι συμβαίνει. Και αν καταλάβει ότι γίνεται μία έντονη προσπάθεια να τον κάνουν να δει τα πράγματα με ένα συγκεκριμένο τρόπο, τότε μπορεί να αντισταθεί.

Ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειρογραφήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η κα Αικατερίνη Παπαθεοδώρου, έφηβος βουλευτής του Νομού Έβρου, έχει το λόγο.

(Χειρογραφήματα)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ (Νομός Έβρου - Κλασικό Λύκειο Αλεξανδρούπολης): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, φίλτατε κύριε Αντώνη Σαμαράκη, κυρίες και κύριοι, έφηβοι βουλευτές, φθάσαμε αισίως στην τέταρτη ημέρα των εργασιών μας και τα πορίσματα των διεργασιών μας κατέλη-

ξαν σε αποφάσεις, οι οποίες δεν διατυπώνονται για πρώτη φορά, αλλά ελπίζουμε πως θα είναι η τελευταία και πως οι επόμενοι έφηβοι βουλευτές θα χαράξουν την πορεία τους πάνω σε νέα και καλύτερα δεδομένα.

Όλα αυτά δεν είναι αβάσιμα, καθώς για ακόμα μία φορά οι επισημάνσεις γύρω από ένα φλέγον θέμα είναι πολλές. Και μάλιστα τις περισσότερες φορές είναι οδυνηρές, καθώς η διαιώνιση των προβλημάτων των ακριτικών περιοχών μας οδηγούν σε ένα ερώτημα: Κανονικά, μετά τις ηχηρές υποσχέσεις, δεν θα έπρεπε να ακολουθούν μεθοδευμένες πράξεις;

Τα δεδομένα της περιοχής μας έχουν ως εξής: Εμείς, οι κάτοικοι της Θράκης, δεν έχουμε ιδιαίτερα προβλήματα διαβίωσης σε κοινωνικό επίπεδο με το μουσουλμανικό στοιχείο. Γιατί όμως, η ένταση μεταξύ των σχέσεων Ελλάδας και Τουρκίας να μεταφέρεται σκόπιμα από διακρατική διαμάχη, με προσπάθειες της Άγκυρας, σε διαμάχη κατοίκων της περιοχής μας; Γιατί τα ποσοστά εσωτερικής μετανάστευσης αυξάνουν από τον Έβρο προς τα αστικά κέντρα, ενώ αντίστοιχα στην απέναντι όχθη του ποταμού Έβρου, δίπλα στα τελευταία χωριά της πατρίδας μας η Τουρκία να κάνει επίδειξη δύναμης δημιουργώντας πανεπιστήμια, χιτζοντας ολόενα και περισσότερα τζαμιά, δημιουργώντας οικισμούς και έχοντας κάνει τη μικρή μέχρι πριν λίγα χρόνια Αδριανούπολη μία μεγαλειόβουλη πόλη; Μήπως η αύξηση των ποσοστών εσωτερικής μετανάστευσης συσχετίζεται άμεσα με την ολόενα φθίνουσα πολιτική βιομηχανικής ανάπτυξης, η οποία μας τρέφει με ελπίδες για δημιουργία νέων θέσεων εργασίας και το μόνο που μας προσφέρει είναι κτίρια-φαντάσματα, που δεσπόζουν στη λεγόμενη βιομηχανική περιοχή Αλεξανδρουπόλεως;

Τέλος, θα ήθελα να αναφερθώ σε κάτι που λέχθηκε χθες από μία συνάδελφο και μου έκανε εντύπωση. Είπε πως εμείς οι ακριτές δεν θα πρέπει να νιώθουμε μειονεκτικά για την καταγωγή μας και να διεξάγουμε αμυντική πολιτική απέναντι στην ανιστόρητη μερίδα των Ελλήνων, που μας αποκαλούν ακόμα και σήμερα τουρκόφωνους. Μα, δεν τίθεται τέτοιο θέμα. Δεν νιώθουμε μειονεκτικά, αλλά αντίθετα, όπως είτε και ο κ. Βερυβάκης σε μία από τις συνεδριάσεις μας, κάθε ακριτάς δις Έλλην.

Γι' αυτό ενδεικτικά θα σας αναφέρω μερικές από τις προτάσεις μας.

Ας υιοθετήσουμε μία πολιτική, η οποία θα αποστρέψει το βλέμμα των Μουσουλμάνων της Θράκης από την Άγκυρα και θα τους κάνει να σταματήσουν να έχουν πρότυπο μία χώρα, που –αν είναι δυνατόν– καταπατάει τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Δώστε κίνητρα, δημιουργώντας πόλους έλξης του ελληνικού λαού, ακόμη και στα πιο απομακρυσμένα χωριά. Γίνετε διαλλακτικοί με τις νομοθεσίες, που αφορούν θέματα όπως η μεταβίβαση γης και η ανοικοδόμηση στις ευαίσθητες περιοχές.

Ας πάρουμε μέτρα έτσι ώστε τα χρηματικά ποσά, που δίνονται για τη βιομηχανική ανάπτυξη της Θράκης, να μη χάνονται, πριν ακόμη φθάσουν στους αποδέκτες. Να γίνεται αυστηρός έλεγχος και να τιμωρούνται αυστηρά όσοι εκμεταλλεύονται τα προνόμια, που δίνονται για την ανάπτυξη της περιοχής.

Τέλος, ας διδάξουμε ιστορία άρτια και ολοκληρωμένη, έτσι ώστε να μην υπάρχει ούτε ένας Έλληνας, που να αποκαλεί τα ελληνικά εδάφη της Θράκης, Τουρκία. Δεν παραχωρούμε τίποτε. Διεκδικούμε όμως πολλά. Διεκδικούμε αυτά που δίκαια μας ανήκουν.

Η αισιοδοξία, το πείσμα και η αγάπη για την Ελλάδα μας, θα πρέπει να κυριεύσει τις ψυχές όλων μας, για να μπορέσουμε να νικήσουμε, με αυτές τις δυνάμεις, τη μάχη που μας επιβάλλεται να δώσουμε.

Νοιώθω ότι συμμερίζομαι όλα τα προβλήματα, που έχουν προαναφερθεί και θα κάνω ό,τι μπορώ, για να σας βοηθήσω.

Το μόνο που ζητάω από σας σαν αντάλλαγμα είναι η φωνή σας, που θα φωνάζει δυνατά και θα διαλαλεί στους νέους της περιοχής σας πως, Έλληνες υπάρχουν μέχρι και το τελευταίο εκατοστό της πατρίδας μας. Έλληνες, που είναι έτοιμοι να δώσουν μέχρι και την τελευταία ρανίδα τους αίματός τους για τη διαφύλαξη των δικαιωμάτων μας!

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Μαργαρίτα Παπαχριστοπούλου, έφηβος βουλευτής του Νομού Αχαΐας, έχει το λόγο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Αχαΐας - Λύκειο Καλαβρύτων): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής του Προγράμματος Βουλή των Εφήβων, κυρίες και κύριοι έφηβοι βουλευτές, κατ' αρχήν θα ήθελα να επισημάνω το σκοπό της ύπαρξης μας σήμερα εδώ, στα βουλευτικά έδρανα.

Προσκεκλημένοι από τους υπεύθυνους της Βουλής, βρισκόμαστε σε αυτόν το χώρο, για να μιλήσουμε ελεύθερα, να ασκήσουμε κριτική, να προτείνουμε λύσεις, να διατυπώσουμε ιδέες και τις ελπίδες μας και να εκφράσουμε με αυθορμητισμό τα οράματά μας για το μέλλον.

Μέσα από αυτόν το θεσμό, απευθυνόμαστε στην πολιτική και κοινωνική ηγεσία αυτού εδώ του τόπου, αλλά και σε ολόκληρο το ελληνικό έθνος και πιστεύουμε ότι, μέσα από τα λόγια μας, θα αποδείξουμε πως τα νεαρά άτομα είναι ικανά, είναι δυναμικά, εμπιστεύονται τον εαυτό τους και υψώνουν τη φωνή τους, εκφράζοντας τις αντιδράσεις τους σε αυτούς που μηδενίζουν καθημερινά τα όνειρα τους, σε αυτούς που καταστρατηγούν τα δικαιώματά τους και που ξέρουν μόνον το «πρέπει» και το «επιβάλλεται» να τους απευθύνουν.

Ωστόσο, θα αναφερθώ στην αδιαφορία των νέων για την πολιτική, φαινόμενο πολύπλευρο, με αιτίες σημαντικές και συνέπειες που απειλούν ακατάπαυστα το δημοκρατικό μας

πολίτευμα. Δεν θα επεκταθώ σε αυτές, γιατί ο χρόνος της ομιλίας μου είναι περιορισμένος.

Το πιο σημαντικό είναι να κατατεθούν προτάσεις ανεπιρρέαστες από πολιτικές σκοπιμότητες. Προτάσεις ουσιώδεις, χωρίς ωραιολογίες. Προτάσεις, που επιτελούν ορισμένο σκοπό. Και όχι απόψεις και κρίσεις, διατυπωμένες με τρόπο που να εντυπωσιάζουν.

Είναι γεγονός λοιπόν, πως οι νέοι έχουν πάψει να εμπιστεύονται τους πολιτικούς και κοινωνικούς ταγούς της χώρας μας. Και αυτό το αποδεικνύουν με την αποχή τους από τα κοινά. Επιτακτική ανάγκη είναι να προταθούν μέτρα, ώστε οι νέοι να πειστούν, μέσα από πράξεις και έργα και όχι από λόγια. Όχι άλλα λόγια της πολιτικής και κοινωνικής εξουσίας πως αξίζει κανείς να συμμετέχει στα κοινά. Είναι υποχρέωσή μας. Πρέπει να τιμήσουμε τους προγόνους μας. Οφείλουμε να παραδώσουμε μια κοινωνία διαφορετική και σαφώς καλύτερη σε αυτούς που θα συνεχίσουν τον αγώνα μας, για μια νέα Ελλάδα, με ισότιμη θέση στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα.

Αρχικά, καθήκον όλων μας είναι να προστατέψουμε το δημοκρατικό μας πολίτευμα απ' αυτούς που επιδιώκουν την κατάλυσή του. Το άτομο δεν έχει χρέος αποκλειστικά και μόνο να δίνει την ψήφο του στην κάλπη. Αλλά πρέπει να συμμετέχει στα κοινά, να αναφέρει τη γνώμη του και να δρα σύμφωνα με το σύνολο και όχι με τον εαυτό του.

Επιπρόσθετα, να υπάρχει γαλήνια συνύπαρξη μεταξύ των μελών ενός κόμματος και να προσπαθήσουν να υπηρετήσουν το κοινωνικό σύνολο. Να είναι σε θέση να ανταποκριθούν στα αιτήματα του λαού.

Οι πολιτικοί ταγοί αναλαμβάνουν την ευθύνη να δημιουργήσουν μια χώρα σύγχρονη και δυναμική σε όλους τους τομείς και όχι να εξυπηρετήσουν προσωπικά συμφέροντα.

Ωστόσο, η Βουλή των Ελλήνων είναι ο ναός της δημοκρατίας. Και αυτό οι πολιτικοί έχουν χρέος να το αξιοποιήσουν κατάλληλα.

Η Βουλή δεν είναι τόπος σύγκρουσης έντονων αντιδράσεων, ακραίων αντιπαραθέσεων. Είναι ο τόπος που προσβέυει το δίκαιο, είναι ο χώρος που φιλοξενεί τους εκφραστές της δημοκρατίας και τους συνεχιστές μιας κοινωνίας που θα έχει ως κύριο στόχο τη συνεργασία και την αγάπη μεταξύ των μελών της. Επιπλέον οι πολιτικοί δεν έχουν το δικαίωμα να επεμβαίνουν στο έργο της δικαιοσύνης ώστε να εξυπηρετήσουν τα άτομα τα οποία στηρίζουν με σταυρούς αυτούς. Σε κανένα όμως άλλο τομέα, όπως στην παιδεία, στον αθλητισμό, στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης δεν πρέπει να αναμειγνύονται. Παράλληλα, στο σχολείο είναι αναγκαίο να μεταδοθεί στους μαθητές πως για να θεωρείται κάποιος πολίτης μιας χώρας, δεν είναι απαραίτητο να κατοικεί εντός των συνόρων της, αλλά να γνωρίζει τη γλώσσα, την παράδοση, να συνεργάζεται για όλα τα θέματα με τους συνανθρώπους και να είναι σε θέση να διακρίνει τους αξίους κυβερ-

νώντες από τους ανάξιους και να τηρεί τους νόμους που έχουν θεσπίσει οι πρόγονοί του.

Αναμφίβολα, υποχρέωση όλων μας είναι να θυσιάσουμε τον εαυτό μας για τα κοινωνικά δρώμενα, να οδηγηθούμε στην πρόοδο και στην ευημερία του τόπου μας. Και να δεχθούμε πως εξουσιαζόμαστε από αυτούς που εμείς επιλέξαμε και τους κρίναμε ικανούς να μας εκπροσωπήσουν. Γι' αυτό καθήκον μας είναι να προσφέρουμε για άλλη μια φορά τη βοήθειά μας, ώστε να απαλλαγούμε από το βούρκο του ατομικισμού μας και συλλογικά πλέον να συμβάλουμε ώστε η χώρα μας να βρισκείται στην κορυφή της πυραμίδας, ανώτερη απ' όλες τις άλλες.

Επιπλέον, οι πολίτες πρέπει να ψηφίζουν με βάση το γενικότερο συμφέρον τους άξιους και να μετέχουν στα κοινά. Και μέσα απ' αυτήν την Αίθουσα, σας διαβεβαιώνουμε πως οι νέοι διαθέτουν ικανότητα και ωριμότητα να ανέλθουν στην εξουσία. Να συνεχίσουν το έργο των προγόνων τους, να διαφυλάξουν την ιστορία, τα σύνορα, τους Έλληνες, από το βανασο χέρι των αντιπάλων τους.

Αν όμως μερικοί θεωρούν τους νέους ανίκανους να λάβουν την εξουσία, υπεύθυνοι δεν είναι οι ίδιοι. Την υπέρτατη ευθύνη την έχουν αυτοί που μας κυβερνούν.

Είναι γεγονός, λοιπόν, πως καμία κυβέρνηση τα τελευταία χρόνια του 20ού αιώνα δεν επένδυσε στην παιδεία όσο έπρεπε, για να μπορεί σήμερα να χαιρείται η Ελλάδα, έναν υγιή πολιτισμό, ισχυρή και αναλλοίωτη νέα γενιά. Και το προηγούμενο; Γιατί τα καλά πάντα πηγάζουν από την παιδεία, την ανθρωπιστική παιδεία, την παιδεία που έχει επίπτωση στο ανθρώπινο ήθος και συμπεριφορά. Αυτό εμείς θέλουμε, παιδεία ουσιαστική και όχι επιφανειακή.

Ήρθε η ώρα να διαμορφώσουμε μια κοινωνία συμμετοχής. Ήρθε η ώρα της αναμέτρησης με το αύριο. Διαθέτουμε δυνάμεις να αλλάξουμε το μέλλον. Μας ανήκει, μας αξίζει. Ας τολμήσουμε. Ας ευαισθητοποιηθείτε!

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Αθανασία Πασχάλιδου, Βουλευτής Επικρατείας, έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΗΣ (Νομός Μαγνησίας - 6ο Λύκειο Βόλου): Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ορίστε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΗΣ (Νομός Μαγνησίας - 6ο Λύκειο Βόλου): Θα ήθελα να πω στη συνάδελφο που μίλησε...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ. Σε εμένα θα πείτε, αν είναι κάτι για τη διαδικασία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΗΣ (Νομός Μαγνησίας - 6ο Λύκειο Βόλου): Ναι, κύριε Πρόεδρε.

Αν μερικοί, όπως τα Μαζικά Μέσα Ενημέρωσης, θεωρούν ότι είμαστε «φυτά», ή ετεροκατευθυνόμενοι, θα πρέπει να εύχονται, η Ελλάδα να αποτελείται από τέτοιου είδους υπό εξαφάνιση φυτά!

(Χειροκροτήματα)

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Θέλω να σας πω το εξής: Επειδή διάβασα το σχετικό ρεπορτάζ, αυτός που το έγραψε, έβαλε δικά του λόγια στο στόμα εφήβου βουλευτή, που υποτίθεται ότι του έπαιρνε συνέντευξη. Διότι, αν προσέξατε, στα εισαγωγικά που είχε, αυτά που είπε πράγματι ο έφηβος βουλευτής έλεγε το εντελώς αντίθετο. Όμως, αυτός που έκανε το ρεπορτάζ έγραφε ότι, δήθεν, ο έφηβος βουλευτής θεωρούσε και τον εαυτό του έτσι, χαρακτηριζε όσους παίρνουν μέρος στο πρόγραμμα αυτό και φθάνουν ως εδώ, ότι είναι «φυτά» και κάποιον άλλον επίσης χαρακτηρισμό.

(Γέλια στην Αίθουσα)

Για όλα αυτά, πράγματι εσείς αποδεικνύετε ότι η ελληνική νεολαία έχει μία ποιότητα, την οποία, προφανώς, δεν μπορούν να προσεγγίσουν όσοι αντιλαμβάνονται τη ζωή μόνο με ποσότητες, χρημάτων και κερδών, και υλικά αγαθά και όσοι, δυστυχώς, είτε από ανάγκη βιοτική, είτε διότι έτσι έχουν μαθητεύσει κοντά τους, τους ακολουθούν σ' αυτού του είδους τη μεταχείριση της σημερινής ελληνικής νεολαίας.

(Χειροκροτήματα στην Αίθουσα)

Η Έφηβος Βουλευτής Επικρατείας Αθανασία Πασχαλίδου, έχει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ (Επικρατείας - Αμερικανική Γεωργική Σχολή): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Εφήβων, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συμμαθητές και συμμαθήτριες, ευχαριστώ όλους που μου δίνετε την ευκαιρία να εκφράσω και εγώ ως έφηβος τους προβληματισμούς και τις σκέψεις μου, τα οράματά μου, τις υποχρεώσεις μου απέναντι στο κοινωνικό σύνολο και την πατρίδα μου, τις προσδοκίες που έχω από αυτήν για να προσανατολίσω την επαγγελματική μου καριέρα και την μελλοντική μου ζωή.

Πρώτα απ' όλα θα σας πω μία προσωπική εμπειρία που είχα πριν τέσσερα χρόνια περίπου.

Εξ αιτίας των επαγγελματικών υποχρεώσεων του πατέρα μου που είναι κτηνοτρόφος, εγκατασταθήκαμε από μία ενημερούσα περιοχή δυτικά του Νομού Θεσσαλονίκης στις παρυφές του όρους Πάϊκου του Νομού Κιλκίς, κοντά στα βόρεια σύνορα της πατρίδας μας. Στα πιο ευαίσθητα, τρυφερά και ονειροπόλα χρόνια της ηλικίας μου εγκατέλειψα τον κοινωνικό μου περίγυρο, φίλες, φίλους, συγγενείς, το σχολείο μου, τα πιο δυνατά, τους δρόμους και την πλατεία, την παιδική χαρά, εκεί που πρωτόπαιζα και γελούσα με τα άλλα παιδιά.

Αυτόματα αυτά αντικαταστάθηκαν με άλλα ενδιαφέροντα. Ανακάλυψα τις χαρές και το μεγαλείο του δάσους, που τόσο αλύπητα και εγκληματικά το καταστρέφουν οι ασυνείδητοι κερδοσκόποι και εμπρηστές. Αγάπησα τη φύση και το περιβάλλον, τα μικρά και μεγάλα ζώα.

Σήμερα με την ολοκλήρωση των σπουδών μου στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή, με εξειδίκευση τη ζωϊκή παραγωγή μπορώ να πω ότι θα γίνω μία καλή αγελαδοτρόφος. Ως

εδώ όμως όλα καλά, ρομαντικά, αισιόδοξα, ελπιδοφόρα και αρχίζουν οι δυσκολίες, οι προβληματισμοί της πραγματοποίησης των στόχων μου.

Πως μπορώ να δημιουργήσω αυτό που θέλω να γίνω όταν προβάλλονται τεράστια εμπόδια και προβλήματα; Πως θα ζήσω και θα δημιουργήσω οικογένεια σ' αυτήν την ακριτική περιοχή χωρίς δρόμο, ηλεκτρικό, τηλέφωνο, παιδικό σταθμό, σχολείο, γυμναστήριο, κολυμβητήριο, στίβο, ψυχαγωγία; Γιατί να ζηλεύω τα παιδιά της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας; Δεν πρέπει να έχω και εγώ κάτι από αυτό που λέγεται ποιότητα ζωής;

Πως να γίνω γεωργοκτηνοτρόφος, όταν σε όλο το φάσμα της παραγωγής υπάρχουν περιορισμοί και απαγορεύσεις, όχι άλλο σιτάρι, όχι άλλο βαμβάκι, όχι άλλο καπνό, όχι άλλα ροδάκινα και προπάντως, γάλα που είναι ένα τόσο ευγενές και υγιές προϊόν.

Η γεωργία είναι το αρχαιότερο επάγγελμα σ' αυτόν τον πλανήτη και σημαντικό παράγοντα της κοινωνική ζωής του ανθρώπου. Τα προϊόντα που παράγει ο πρωτογενής τομέας δίνουν στον άνθρωπο τροφή και εργασία. Τον κάνουν να δεθεί συναισθηματικά με τον τόπο του, να τον αγαπήσει, να τον νοιώσει καταφύγιό του, να τον κάνει πατρίδα του και να τον υπερασπισθεί μέχρι εσχάτων.

Πως όμως ένας άνθρωπος να θελήσει να δημιουργήσει, μέσα σε αντίξοες καιρικές συνθήκες, πλήρης άγνοιας και εγκατάλειψης της κρατικής φροντίδας, μέριμνας και θαλπωρής σ' αυτήν την κακοτράχηλη και εγκατελειμμένη ακριτική περιοχή;

Που και πότε μου δίνονται ίσες ευκαιρίες έναντι των παιδιών των μεγαλουπόλεων;

Πως εμείς οι έφηβοι των απομακρυσμένων περιοχών θα μείνουμε σ' αυτόν τον τόπο, βοηθώντας την πολυθρόλητη και μη πραγματοποιούμενη αποκέντρωση;

Πως θα καταλάβω στο πετσί μου το κράτος; Είμαι μία ταλαιπωρημένη και βασανισμένη Ελληνίδα, στα πιο τρυφερά χρόνια της ζωής μου που εξελίχθηκαν στα πιο σκληρά. Ένοιωσα το κράτος από την οικογένειά μου να μην κρίνει αξιολογικά. Μάλλον απογοήτευση και ανασφάλεια διακατέχουν τους προβληματισμούς μου.

Εσείς που με κοιτάτε από εκεί ψηλά, από τους θώκους της εξουσίας, μπορείτε να μου απαντήσετε; Πως να πάρω κουράγιο να συμμετέχω στα κοινά κενά και να οραματισθώ για το αύριο, αφού κάποιοι επίορκοι και διεφθαρμένοι λειτουργοί κόψανε τις κλωστές που ένωναν την ελπίδα και το όραμα με την πράξη; Με τι δύναμη θα βγω στον έξω κόσμο να αντιμετωπίσω τον ανταγωνισμό στην παραγωγή και το χώρο εργασίας που θα βρεθούν σίγουρα μπροστά μου;

Γι' αυτό σκέπτομαι να πω ότι οι άνθρωποι εδώ ψηλά, στα σύνορα, τα όρη και τα βουνά, έχουν μια σχέση ιδιαιτερότητας, όχι προνομιούχας με καθήκοντα και υποχρεώσεις στα κοινά, αλλά οι πολλές δυσκολίες έλλειψης και στέρησης να

αντισταθμίζονται τουλάχιστον με το δικαίωμα της πρωτογενούς παραγωγής, σε τόσο ύψος, ώστε να μπορεί να κερδίσει δίκαια τα αναγκαία για να ζήσει. Μας λείπουν πολλά από τις ανέσεις της σύγχρονης καταναλωτικής κοινωνίας όπως, ψυχαγωγία, διασκέδαση, αθλητισμός, ταξίδια, τουρισμός.

Σε μια ευνομούμενη δημοκρατία, προσηλωμένη στην κοινωνική ευαισθησία και δικαιοσύνη, νομίζω ότι αυτοί που απολαμβάνουν τα αγαθά του σύγχρονου κόσμου θα πρέπει να σκεφθούν και με αίσθημα αλληλεγγύης να μας πείσουν να μείνουμε ακλόνητοι υπερασπιστές και ακρίτες της πατρίδας μας, εργαζόμενοι στα ειρηνικά μας έργα, παράγοντας αγαθά απαραίτητα για τη διατροφή μας.

Με την ελπίδα ότι υπάρχουν ευαίσθητοι και πρόθυμοι υποστηρικτές αυτών των ιδεωδών, τελικά πιστεύω ότι εμείς οι έφηβοι θα ριζώσουμε σ' αυτόν τον τόπο ως χρήσιμοι και δημιουργικοί Έλληνες, που όλοι έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις.

Τελειώνοντας κύριε Πρόεδρε ήθελα να προσθέσω ορισμένες σκέψεις. Οι κτηνίατροι και οι γεωπόνοι δεν ακολουθούν την σύγχρονη έρευνα και τεχνολογία και δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις μίας σύγχρονης και ανταγωνιστικής αγελαδοτροφίας γιατί εξελίχθηκαν σε διεκπεραιωτές επιδοτήσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Καταργήστε τους και ιδρύστε σε κάθε νομό ή περιφέρεια ένα αγροτικό επαγγελματικό σχολείο ούτως ώστε οι νέοι που θέλουν καριέρα στον πρωτογενή τομέα να αποκτήσουν θεωρητικό και πρακτικό προσανατολισμό.

Αποτελεί δε γάγγραινα η ύπαρξη πολλών ζημιογόνων συναιτηρισμών και ενώσεων. Ένας σε κάθε δήμο και μία ένωση σε κάθε νομό.

Επίσης η ποσόστωση γάλακτος να αναδιανέμεται σε τακτά χρονικά διαστήματα και να μην γίνεται αντικείμενο αγοραπωλησίας αλλά να πηγαιίνει στο εθνικό απόθεμα για μας τους νέους αγελαδοτρόφους.

Τέλος πιστεύω ότι, αν επενδύατε το κατασκευαστικό κόστος ενός χιλιομέτρου της περιφερειακής Σχιστού - Ελευσίνας ή το κόστος εκατό μέτρων του Αττικού Μετρό στο νομό Κιλκίς, από όπου προέρχομαι, σας διαβεβαιώνω ότι θα λύνονταν σχεδόν όλα τα προβλήματα του νομού και ας μας ξεχνούσατε πάλι μετά για πολλά χρόνια.

Ευχαριστώ που με ακούσατε.

(Όρθιοι οι έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Αθηνά Πεττάκου έφηβος Βουλευτής από το Βούπερταλ της Γερμανίας, έχει το λόγο.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΔΡΑΜΠΙΑΤΖΟΓΛΟΥ (Α' Θεσσαλονίκης - 2ο Λύκειο Χαριλάου): Κύριε Πρόεδρε θα ήθελα το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ορίστε.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΔΡΑΜΠΙΑΤΖΟΓΛΟΥ (Α' Θεσσαλονίκης - 2ο Λύκειο Χαριλάου): Ειπώθηκε από συνάδελφο προηγούμε-

νος ότι ζηλεύει τα παιδιά της Θεσσαλονίκης για τις αθλητικές εγκαταστάσεις.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ. Το είπα και δεν πρέπει να το επαναλαμβάνω. Δεν γίνεται τώρα διάλογος πάνω στις απόψεις που διατυπώνονται. Ο διάλογος έγινε στις διαρκείς επιτροπές. Δεν υπάρχει ο χρόνος και εάν επιτρέψω σε έναν να διατυπώσει απόψεις με αφορμή ή σχολιάζοντας απόψεις που διατυπώνονται από το Βήμα, δεν έχω δικαίωμα να το αρνούμαι στους άλλους.

Ορίστε, κυρία Αθηνά Πεττάκου, έχετε το λόγο.

ΑΘΗΝΑ ΠΕΤΤΑΚΟΥ (Γερμανία - Λύκειο Βούπερταλ): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπημένε μας Αντώνη Σαμαράκη, αγαπητοί έφηβοι Βουλευτές, αρχικά θα ήθελα να κάνω μια πρόταση σχετικά με το θεσμό της Βουλής των Εφήβων που θα εδραιώσει ακόμη περισσότερο το κύρος της. Προτείνω η Βουλή των Ελλήνων Εφήβων να εξελιχθεί σε Βουλή των Εφήβων της Ευρώπης με μία συμμετοχή εφήβων από τις Ευρωπαϊκές χώρες. Ο διαγωνισμός για την εκλογή τους θα διεξάγεται με την ίδια διαδικασία όπως για τους Έλληνες εφήβους. Έδρα του θεσμού θα είναι η Αθήνα γενέτηρα της δημοκρατίας. Έτσι οι έφηβοι της Ευρώπης θα γνωρίσουν καλύτερα τη χώρα μας, τη γλώσσα μας, τον πολιτισμό μας και θα γίνουν καλοί πρεσβευτές της πατρίδας μας.

Συνεχίζω αναφερόμενοι στο κυρίως θέμα μου. Καταδικάζουμε τις πράξεις βίας εναντίον των μεταναστών. Στο κάτω κάτω πεινασμένοι φουκαράδες είναι που έρχονται για να βρουν δουλειά και όχι για να υποσκάψουν τη φυλετική καθαρότητά μας. Εάν δηλαδή έρχονταν να την υποσκάψουν τότε τα πράγματα αλλάζουν. Είμαστε αντίθετοι στις επιμιξίες ανωτέρων ειδών με κατώτερα. Αυτά υποστηρίζουν οι οπαδοί του ρατσισμού που αρνούνται τα ίσα δικαιώματα σε καθετί διαφορετικό ως προς το χρώμα την καταγωγή την εθνότητα τη θρησκεία το φύλο και την κοινωνική τάξη που παραδέχονται ανισότητα στις πνευματικές και σωματικές δυνατότητες κάθε ανθρώπου διαφορές που είναι καθορισμένες κατ' αυτούς από τη φύση μας.

Η Ελλάδα δηλώνει αντιρατσιστική. Εμείς οι νέοι του 2000 σε αυτό απαντάμε: Η Ελλάδα είναι απλώς ανεκτική, πιο ανεκτική από άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όχι όμως αντιρατσιστική τη στιγμή που οι Αλβανοί οι Βορειοηπειρώτες καταδιώκονται από παντού σαν εγκληματίες ή οι μετανάστες από την πρώην Σοβιετική Ένωση αναλαμβάνουν θέσεις χαμηλού κοινωνικού γοήτρου και πρέπει να ανανεώνουν συνεχώς την άδεια παραμονής.

Δεν είναι ισότητα αυτή ούτε δημοκρατία ούτε κοινωνία πρόνοιας. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι ο Έλληνας απόγονος ενός πολιτισμού που διακήρυσσε την ισότητα τη δημοκρατία και την ελευθερία από τη φύση του είναι αντιρατσιστής και εκπρόσωπος του πνευματισμού. Όμως δεν βλέπουμε ότι το ίδιο αυτό επιχείρημα είναι ρατσιστικό αφού στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι ανάμεσα στα δισεκατομμύρια κατοίκους του

πλανήτη μόνο εμείς τα δέκα εκατομμύρια Ελλήνων έχουμε αντιρατσιστικό γονίδιο.

Έχει αρχίσει πλέον η αντίστροφη μέτρηση για τους Έλληνες, για την Ελλάδα του 20ου αιώνα. Η πατρίδα μας έχει μετατραπεί σε τόπο αθρόας προσέλευσης μεταναστών, λαθρομεταναστών, προσφύγων ελληνικής καταγωγής και αλλοδαπών. Φαίνεται ότι δεν έχουμε δει ή δεν θέλουμε να δούμε τι σημαίνει και τι συμβαίνει σε αυτή την αντίστροφή της μετανάστευσης στα πλαίσια της Ελλάδας. Η κατάσταση είναι κάτι περισσότερο από τραγική. Καθημερινά στα δελτία ειδήσεων εκ προΐμιου και πρώτου διαλευκανθεί μία υπόθεση αναφέρεται ότι κατά πάσα πιθανότητα ο δράστης είναι Αλβανός, Ρουμάνος ή Πακιστανός.

Η κοινωνική συνείδηση έχει συνδέσει το έγκλημα με την παρουσία του ξένου. Οι ξένοι μας παίρνουν τις δουλειές μας. Οι ξένοι ξαφρίζουν τα σπίτια μας. Οι ξένοι σκοτώνουν για μερικά χιλιάδικα. Οι ξένοι κλέβουν, οι ξένοι κακοποιούν. Ας μην αρνηθούμε όμως να δεχθούμε και την άλλη όψη του νομίσματος όταν και οι Έλληνες κακοποιούν τους ξένους είτε σωματικά είτε ψυχικά.

Πού στηρίζονται οι καταγγελίες κατοίκων ότι οι Αλβανοί κλέβουν τα σπίτια τους; Πώς το ξέρουν; Το ερεύνησαν; Ή απλώς λέγεται; Και με ποιο δικαίωμα γενικεύουν; Από πού και ως πού παίρνουν τα όπλα και εξαπολύουν κυνηγητό κάθε περαστικού που φαντάζει σαν Αλβανός; Και γιατί ενώ τρομοκρατημένος το βάζει, στα πόδια τον πυροβολούν στο ψαχνό; Πώς δικαιολογείται το αίτημα των πολιτών να φύγουν οι τσιγγάνοι για να μην μολυνθούν τα παιδιά τους στο σχολείο; Να πάνε πού; Να απευθυνθούν σε ποιον; Στο ανέκδοτο και συγχρόνως αδύναμο ελληνικό κράτος που τους αφήνει στο έλεος της φτώχειας και της δυστυχίας;

Πολλές δεκάδες ξένοι συνάντησαν αδέσποτες κοντά στα συνοριακά περάσματα. Και όχι μόνο εκεί, και όχι μόνο από όπλα φρουρών. Οι καταδίκες των φονιάδων είναι σπάνιες. Καθυστερεί μονίμως το θέμα της νομιμοποίησης τουλάχιστον όσων ξένων εργατών χρειάζεται η ελληνική οικονομία. Τα σχέδια ποικίλα, οι αποφάσεις μηδέν. Ενώ ξέρουμε ότι εκείνοι που κερδίζουν τελικά από την εκμετάλλευση των λαθρομεταναστών είναι οι ίδιοι που φωνάζουν ή βάζουν τους άλλους να βροντοφωνάξουν «έξω οι ξένοι».

Όλα αυτά αποδεικνύουν πόσο δύσκολα η ελληνική κοινωνία αποδέχεται τους διαφορετικούς σαν ισότιμους Έλληνες. Πιστεύουμε ότι ο Έλληνας είναι απαραίτητος λευκός, απαραίτητος χριστιανός, ορθόδοξος, παλιότερα απαραίτητα αντικομμουνιστής και κάθε τι διαφορετικό δεν είναι ελληνικό και πας μη Έλληνας βάρβαρος. Ακραίες προτάσεις όπως ο διωγμός των μεταναστών ή η ελεύθερη διακίνηση δεν είναι λύσεις. Χρειάζεται μία ενιαία υπερχομματική πολιτική που σκοπός της θα είναι η ένταξη των αλλοδαπών που χρειάζεται το ελληνικό κράτος, στην ελληνική κοινωνία. Υπάρχει ανάγκη από πολιτικό και κοινωνικό ενδιαφέρον. Γι' αυτό το

πολυδιάστατο εκρηκτικό ζήτημα που μας χτυπά την πόρτα.

Και ακόμη, ως μην ξεχνά το ελληνικό κράτος τα έξι εκατομμύρια ομογενών Ελλήνων που ζουν σε ολόκληρο τον κόσμο, που κάποτε εξαιτίας των αδυναμιών και ελλείψεων της Ελλάδας αναγκάστηκαν να ξεριζωθούν και να αναζητήσουν την τύχη τους σε άλλες χώρες. Καταλάβετε επιτέλους ότι οι ομογενείς είναι τα τραγικά πρόσωπα, θύματα ενός διπλού ταυτόχρονα ρατσισμού από τη μια εκ μέρους της χώρας διαμονής τους και από την άλλη από την ίδια τους την πατρίδα.

Τα λιγοστά χρόνια διαμονής μου στη Γερμανία ήταν αρκετά για να νοιώσω όσα νοιώθει και ο μετανάστης Έλληνας της τρίτης γενιάς, όσα και ο αλλοδαπός στη χώρα μας.

Καθώς αυξάνονται τα κοινωνικά προβλήματα και ο κλοιός σφίγγει θα πρέπει για τον εφησυχασμό της κοινωνίας να αναζητηθούν τα εξιλαστήρια θύματα, ο αποδιοπομπαίος τράγος. Στις χώρες μετανάστευσης αυτός είναι οι ξένοι, ανάμεσά τους και εμείς οι απόδημοι Έλληνες. Θεωρούμαστε υπεύθυνοι για την ανεργία. Κατηγορούμαστε για εγκληματικές ενέργειες, υλικές καταστροφές. Καθημερινά ταπεινωνόμαστε και εξευτελιζόμαστε. Η ξένη κοινωνία μας απωθεί, μας περιθωριοποιεί, μας θεωρεί υπηρέτες της, όπως πριν από μερικές δεκαετίες. Κάθε αξιοπώνη πράξη δεν αποδίδεται στους ξένους εγκληματίες, αλλά απλά στους ξένους. Για κάθε κακό υπεύθυνοι είμαστε εμείς.

Ξέρετε άραγε τι συναίσθημα είναι να βλέπεις το μίσος και την απέχθεια στα μάτια των ξενοδόχων σου; Και σαν θεατής να παρακολουθείς τον εξευτελισμό της προσωπικότητάς σου; Να σε αποκλείουν από την κοινωνία τους σαν το μολυσματικό ιό και από την άλλη να φορολογείσαι και να αναλαμβάνεις τις υποχρεώσεις του νόμιμου πολίτη; Πώς να προσεγγιστούν οι Έλληνες μετανάστες και κυρίως οι νέοι της τρίτης γενιάς όταν η ίδια η πατρίδα τους, τους αγνοεί, τους αφήνει στο έλεος του ξένου κράτους; Ποια είναι εξάλλου τα κίνητρα για την επιστροφή τους;

Η δική μας διάθεση είναι καλή. Αγαπούμε την πατρίδα μας όπως η μάνα αγαπά το παιδί της, γιατί είμαστε αίμα και σώμα της. Αλλά αρνούμαστε να γίνουμε πρεσβευτές μιας κοινωνίας που μας αγνοεί και μας απορρίπτει. Αρνούμαστε να εκπροσωπήσουμε τον ελληνικό πολιτισμό του σήμερα γιατί δεν μας εκφράζει. Όσο για τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό δεν τον γνωρίζουμε, αφού τα σχολεία μας δεν παρέχουν ούτε τις στοιχειώδεις γνώσεις γι' αυτόν. Η Ελλάδα μας πληγώνει συνεχώς με την αδιαφορία της και το στιγματισμό μας όταν επιστρέφουμε. Θεωρούμαι Ελληνίδα ξένη από τους Γερμανούς, Γερμανίδα από τους Έλληνες. Στιγματισμένη από την άλλη εθνικότητα την ελληνική στη Γερμανία, στιγματισμένη από την ξενιτειά στην Ελλάδα. Δεν ξέρω πια τι να διαλέξω. Ζούμε μετέωροι ανάμεσα στην ελληνική και γερμανική υπόσταση. Δεν μπορούμε να έχουμε πρότυπα ούτε αξίες. Είμαστε άνθρωποι χωρίς προσωπικότητα και χωρίς χαρακτήρα. Χανόμαστε στο βάθος της αβύσσου. Απαιτούμε περισσότερη

στοργή και μεγαλύτερο ενδιαφέρον από τη μητέρα-πατρίδα και παρέμβαση του ελληνικού κράτους στις αποφάσεις που παίρνουν για μας οι χώρες υποδοχής. Γνωρίζουμε την όψη και την κόψη της τρομερής Ελλάδας.

Αγκαλιάστε μας για να μάθουμε ότι η Ελλάδ βγήκε από των Ελλήνων τα ιερά κόκκαλα. Ας συνεργαστούμε για να χαρούμε την παλιά εκείνη Ελλάδα που κήρυττε την ελευθερία, τη δικαιοσύνη και τη δημοκρατία. Ας συμπράξουμε επιτέλους για μία καλύτερη και πιο δυνατή Ελλάδα.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η έφηβος βουλευτής, Μαρίνα Πιλλακούρη από το Σίδνεϋ Αυστραλίας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

MARINA ΠΙΛΛΑΚΟΥΡΗ (Σίδνεϋ Αυστραλίας, Κολλέγιο «Άγιος Σπυρίδων»): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, σεβαστέ κύριε Πρόεδρε της Βουλής των Εφήβων, αγαπητοί συνάδελφοι έφηβοι βουλευτές, κυρίες και κύριοι, δεν θέλω να σταθώ σε ιστορικές αναδρομές που δείχνουν καθαρά ποια υπήρξε η συμβολή του απόδημου Ελληνισμού στην οικονομική και πολιτιστική πρόοδο, στην επιβίωση αλλά και στην αναβίωση του τόπου μας. Αντίθετα, θέλω να τονίσω το χρέος της ελληνικής πολιτείας να συνεισφέρει εκείνη για τους Έλληνες μετανάστες και να καλλιεργήσει ένα πνεύμα εμπιστοσύνης μεταξύ των μεταναστών ώστε να βλέπουν την Ελλάδα σαν μία πραγματική μητέρα.

Εδώ, σαν μαθήτρια του κολλεγίου «Άγιος Σπυρίδων» και σαν εκπρόσωπος της νεολαίας της πολιτείας της Νέας Νότιας Ουαλίας, ζώντας μέσα σε ένα πολυπολιτισμικό περιβάλλον θέλω να τονίσω ότι έχουμε πλήρη συνείδηση των σχέσεων που αναπτύσσουμε με τις άλλες εθνικότητες με τις οποίες συνυπάρχουμε αλλά συγχρόνως κατανοούμε την τεράστια σημασία που έχει η ελληνική παιδεία για μας.

Εμείς οι νέοι της Νέας Νότιας Ουαλίας σαν νέα και τρυφερά βλαστάρια που δεν έχουμε ακόμη ξεδιπλώσει τα φύλλα μας αλλά κλείνουμε μέσα μας τόσους θησαυρούς νοημοσύνης, ευαισθησίας, δραστηριότητας, περιμένουμε τη δική σας στοργή και φροντίδα για να ανθοβολήσουμε, να αναπτυχθούμε, να ολοκληρωθούμε.

Επίσης, θα ήθελα να σας παρακαλέσω να αντιληφθείτε ότι επειδή το έφερε η τύχη μας να πρέπει να μεταναστεύσουμε σε κάποια άλλη χώρα για τον έναν ή για τον άλλο λόγο, δε σημαίνει πως παύουμε να είμαστε Έλληνες. Το ελληνικό αίμα περνάει και στις δικές μας φλέβες όπως περνάει και στις δικές σας. Δεν είμαστε ξένοι. Έλληνες είμαστε και πολύ περιήφανοι γι' αυτό.

Πριν κατέβω από αυτό το Βήμα, θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τόσο τον Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων όσο και τον Πρόεδρο της Βουλής των Εφήβων για το πρόγραμμα που παρακολούθησαμε. Τα λόγια είναι φτωχά για να εκφρά-

σουν τι σημαίνει για μας, τα Ελληνόπουλα της μακρινής Αυστραλίας, η συμμετοχή μας στο πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων». Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η έφηβος βουλευτής, Ευγενία Σταματοπούλου από τη Σάμο, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΕΥΓΕΝΙΑ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Σάμου - Λύκειο Καρλοβασίου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, σεβασμιότατε πάτερ, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί έφηβοι Βουλευτές, εκπροσωπώ την περιοχή μου, το ακριτικό νησί της Σάμου.

Αυτό που με προβληματίζει ιδιαίτερα και στο οποίο άλλωστε θα αναφερθώ είναι αν όντως η Σάμος αποτελεί ενεργό τμήμα αυτού του τόπου. Και αυτό γιατί καθημερινά μου δίνεται η εντύπωση ότι σε ένα τελείως απομονωμένο από τον ελληνικό χώρο μέρος.

Σκεφθείτε ότι τα πλοία που αποτελούν το σημαντικότερο μέσο μετακίνησης ενός ακριτικού νησιού, παραμένουν σταθερά σε πανάθλια κατάσταση. Και πράγματι, δεν ξέρω τι να τονίσω περισσότερο. Να αναφερθώ στην ασυνέπεια των δρομολογίων; Άλλοτε απεργίες, άλλοτε καθυστερήσεις, άλλοτε άσχημες καιρικές συνθήκες είναι αρκετές για να ταλαιπωρήσουν με μεγάλη συχνότητα τον αισιόδοξο ταξιδιώτη.

Πραγματικά, δεν ξέρω γιατί τα περισσότερα πλοία της γραμμής εκτελούν δρομολόγια και δεν έχουν αποσυρθεί ως επιβατηγά. Οι διάφορες βλάβες τους είναι συχνές και οι ταχύτητες που αναπτύσσουν είναι ασύμβατες με την τεχνολογική εξέλιξη της εποχής μας. Δυσκολευόμαστε να επικοινωνήσουμε με τα γειτονικά νησιά μας που άμεσα οι γείτονές μας αμφισβητούν.

Εκείνο όμως που με ανησυχεί περισσότερο όσον αφορά τα μεταφορικά μέσα είναι το θέμα της ασφάλειας, πόσο ασφαλής μπορεί να αισθάνεται κάποιος όταν μπορεί να συσχετίσει την ηλικία της Ακρόπολης με την ηλικία των καραβιών. Σκεφθείτε ότι υπάρχει περίπτωση λόγω απόστασης και άσχημων καιρικών συνθηκών ο ασθενής, κάτοικος ακριτικού νησιού, να μην προλάβει να γιατρευτεί σε μία μονάδα εντατικής θεραπείας, εφόσον αυτή είναι ανύπαρκτη και ακόμη χειρότερα, η επιθυμία για άμεση μεταφορά με ελικόπτερο ανήκει στη σφαίρα φαντασίας του ασθενή.

Αυτό στην Ελλάδα του 2000, στην Ελλάδα κράτος-μέλος της Ε.Ο.Κ.! Η αγανάκτησή μας είναι μεγάλη. Τι κίνητρα δίνετε σε εμάς τους νέους προκειμένου να εκμεταλλευθούμε τους πλούσιους πόρους του νησιού μας; Πόσοι νέοι επιθυμούν να απασχοληθούν με τη γεωργία ή την αλιεία;

Ποιές είναι οι προοπτικές αυτών των επαγγελματιών; Η φορολογία, η δανειοδότηση με τοκογλυφικούς όρους, οι ακαθόριστες τιμές των προϊόντων, ή η αύξηση του κόστους παραγωγής; Πιστεύετε ότι η πενιχρή σύνταξη του αγρότη ή του ψαρά μπορεί να αποτελεί απώτερο στόχο για έναν νέο; Ε λοιπόν όχι. Εγώ ως νέα εκπρόσωπος του ακριτικού νησιού

της Σάμου αγαπώ και σέβομαι τον τόπο μου και θα αγωνιστώ για την ανάπτυξή του.

Καθημερινά προσπαθούμε να βρούμε τρόπους για να συμβαδίσουμε με την κυρίως Ελλάδα. Μήπως θα έπρεπε και η πολιτική ηγεσία να παύσει να είναι αδρανής και να ενισχύσει την προσπάθεια μας για τη συμμετοχή μας στην ενεργό ζωή αυτής της χώρας; Χτυπήστε το πρόβλημα της ανεργίας, δώστε κίνητρα στους νέους να μείνουν στις ακριτικές περιοχές, ενισχύστε την τουριστική ανάπτυξη των παραμελημένων νησιών ώστε να αναπτυχθούν οικονομικά, ενδιαφερθείτε για τους παραγωγούς κρασιού που με τη θέλησή τους διατηρούν την καλή ποιότητα του σαμακαίου κρασιού, δώστε αποζημιώσεις στους μικροκαλλιεργητές των οποίων η ζωή βρίσκεται στο έλεος των καιρικών συνθηκών.

Περιφρουρείστε την ακριτική Ελλάδα από τους γείτονες λαούς και από τους λαθρομετανάστες. Δεν φέρουν ευθύνη οι ακρίτες για την απομόνωσή τους, αλλά κυρίως ευθύνη φέρουν οι πολιτικοί που ενδιαφέρονται μόνο για την Αθήνα, την πόλη των Ολυμπιακών Αγώνων. Επιτέλους Ελλάδα δεν είναι μόνο η Αθήνα. Ελλάδα είναι και η Σάμος και οι υπόλοιπες ακριτικές περιοχές. Κύριοι Υπουργοί επιτέλους αναλογιστείτε τις ευθύνες σας. Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει ο έφηβος βουλευτής Σωτήριος Σταύρου από το Νομό Θεσπρωτίας.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ (Νομός Θεσπρωτίας - Λύκειο Ηγουμενίτσας): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, συνάδελφοι έφηβοι βουλευτές μετά το τέλος των συνεδριάσεων της επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων στην οποία συμμετείχα έχοντας ακούσει τις τοποθετήσεις των συναδέλφων Εφήβων Βουλευτών θα ήθελα να αναφερθώ στην εξωτερική πολιτική της χώρας μας, στους στόχους της, καθώς και τους τρόπους με τους οποίους αυτή ασκείται.

Αποτελεί γενική διαπίστωση ότι η εξωτερική μας πολιτική τα τελευταία πενήντα χρόνια διακρίνεται πρώτον από τις ξένες παρεμβάσεις και δεύτερον από την έλλειψη ενιαίας γραμμής και μακροπρόθεσμων στόχων. Όσον αφορά το πρώτο σημείο αυτό είναι εύκολο να κατανοηθεί αφού εντάσσεται στο πλαίσιο των επεμβάσεων που υιοθετήθηκαν από τις δύο υπερδυνάμεις στην περίοδο του ψυχρού πολέμου, διότι αποσκοπούσαν στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους.

Όμως ακόμα και σήμερα μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου, οι επεμβάσεις δεν παύουν να υφίστανται και παρουσιάζονται είτε ως μεσολαβήσεις, είτε ως διαιτησίες που έχουν στόχο την χαλιναγώγηση των αδύνατων λαών. Ωστόσο η εξωτερική πολιτική κάθε χώρας πέρα από τις οποιεσδήποτε ξένες επεμβάσεις είναι κυρίως το καταστάλαγμα της επιθυμίας μίας κυβέρνησης να προωθήσει τα δίκαια και τα συμφέροντα της χώρας.

Συχνά όμως διαπιστώνει κανείς πως οι παρεμβάσεις των

ξένων δυνάμεων χρησιμοποιούνται από την εκάστοτε πολιτική ηγεσία ως άλλοθι για την ανύπαρκτη εξωτερική πολιτική με αποτέλεσμα οι αρμόδιοι να αποποιούνται τις ευθύνες τους. Η εξωτερική πολιτική η άσκηση της οποίας αποσκοπεί στη βελτίωση της διεθνούς εικόνας μίας χώρας και στην εξυπηρέτηση των επιδιώξεων της, πρέπει να χαρακτηρίζεται από ενότητα, συνοχή υπευθυνότητα, διαύγεια και κυρίως από οργανική και αρμονική σύνδεση με τις ανάγκες της χώρας.

Δυστυχώς όλα αυτά τα στοιχεία τα τόσο απαραίτητα δεν υπάρχουν με αποτέλεσμα η πολιτική που εφαρμόζεται σε φλέγοντα εθνικά θέματα να είναι αδύνατον να ικανοποιήσει επαρκώς τις εθνικές επιδιώξεις. Η εξωτερική πολιτική μίας χώρας δυστυχώς ή ευτυχώς μοιάζει με τη ρότα που χαράζουν οι καπετάνιοι των καραβιών. Όπως ο καπετάνιος πρέπει με άριστους χειρισμούς να οδηγεί με ασφάλεια το πλοίο του ώστε να φθάσει στον προορισμό του έτσι και οι κυβερνήσεις πρέπει να οδηγούν το καράβι της χώρας με προσεκτικούς και σταθερούς χειρισμούς δίχως υπαναχωρήσεις και παλλινδρομήσεις που θέτουν σε κίνδυνο το μέλλον του.

Αλήθεια πως ζητάμε από ξένους να ρυθμιστούν ευνοϊκά τα εθνικά μας ζητήματα τη στιγμή που με άτακτες υποχωρήσεις αποδυναμώνουμε τα ίδια τα επιχειρήματά μας; Έχοντας χάσει τον προσανατολισμό μας και δείχνοντας υποτελική αντίδραση στις προκλήσεις είναι σαν να προτρέπουμε τους άλλους να διεκδικούν όλο και περισσότερα. Ως τότε άραγε; Πως μιλάμε για αδικίες των μεγάλων δυνάμεων σε βάρος μας όταν πρώτοι εμείς τους έχουμε δώσει τη δυνατότητα να μας χειραγωγούν;

Δίχως αμφιβολία η προχειρότητά μας, η έλλειψη δυναμικής απάντησης σε κάθε είδους προκλήσεις, οι περιστασιακές λύσεις χωρίς πρόγραμμα και στόχους σε ένα τόσο σοβαρό θέμα, το οποίο συχνά γίνεται και χώρος ανούσιων μικροπολιτικών αντιπαραθέσεων, μας κάνει άξιους της μοίρας μας. Ωστόσο, παρά τις αντίξοες συνθήκες, μπορούμε όλοι από κοινού να θέσουμε τις βάσεις για ενιαίο τρόπο αντιμετώπισης και διεύθεσης των εθνικών θεμάτων. Για το λόγο αυτό επιβάλλεται πανεθνική και υπερχομματική συστράτευση, παράλληλη συνεργασία κυβέρνησης και κοινωνικών φορέων και απόρριψη της εφαρμοζόμενης τακτικής στα εξωτερικά θέματα του «βλέποντας και κάνοντας».

Επίσης, πρέπει μέσα από τις δυνατότητες, που μας παρέχουν οι διεθνείς οργανισμοί, να διαλαλήσουμε τα δίκαιά μας, να κάνουμε γνωστές τις θέσεις μας, να αποκαλύψουμε όσους απειλούν την ειρήνη, την πρόοδο και την ελευθερία.

Κλείνοντας, θέλω να υπενθυμίσω τα λόγια κάποιου ποιητή, που είτε, και είχε δίκιο γι' αυτό, ότι «η ελευθερία θέλει αρετή και τόλμη». Μπορεί εσείς οι ενήλικοι πολιτικοί να μην έχετε καταφέρει να κατακτήσετε αυτήν την αρετή και την τόλμη. Εμείς όμως οι νέοι σας διαβεβαιώνουμε πως και θέλουμε και μπορούμε να την κάνουμε κτήμα της ψυχής μας. Ευχαριστώ.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Ηλέκτρα Τασιοπούλου, έφηβος βουλευτής της Περιφέρειας Αττικής.

(Χειροκροτήματα)

ΗΛΕΚΤΡΑ ΤΑΣΙΟΠΟΥΛΟΥ (Υπόλοιπο Νομού Αττικής - Λυκειακές Τάξεις Καλάμου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, σεβαστέ κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί έφηβοι βουλευτές. Κατ' αρχάς, θα ήθελα κι εγώ να σας ευχαριστήσω για τη μοναδική αυτή ευκαιρία που μας δίνετε, να βρεθούμε μαζί σας και να εκφράσουμε τις κρίσεις και τα όνειρά μας πάνω σε θέματα, που εμείς επιλέγουμε. Έτσι, εγώ αποφάσισα να θίξω ένα τρομακτικά μεγάλο πρόβλημα, που έχει εξελιχθεί σε μάλιστα των κοινωνιών και προσβάλλει ιδιαίτερα τους νέους. Μιλώ βέβαια για τα ναρκωτικά, τις φαρμακευτικές, φυσικές ή χημικές ουσίες, που δημιουργούν το σύνδρομο της στέρησης. Η χρήση τους δεν είναι νέα, αλλά πανάρχαια και η διάθεσή τους παίρνει διαστάσεις οργανωμένου εγκλήματος σε παγκόσμια κλίμακα. Βέβαια τα αίτια χρήσης τους είναι διαφορετικά, όπως πρώτον, η έλλειψη ανθρωπίνων σχέσεων μέσα από τη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα, που μειώνει ανησυχητικά την εσωτερική επικοινωνία ανάμεσα στους ανθρώπους.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Βλέπω εκεί, τα «ορεινά», αντιγράφουν τους Βουλευτές της Βουλής των Ελλήνων!

ΗΛΕΚΤΡΑ ΤΑΣΙΟΠΟΥΛΟΥ (Υπόλοιπο Νομού Αττικής - Λυκειακές Τάξεις Καλάμου): Δεύτερον, πολλές φορές η προβληματική λειτουργία της οικογένειας στρέφει τους νέους σε τέτοιου είδους διεξόδους, που οδηγούν σε αδιέξοδο.

Τρίτον, η ένταση της σύγχρονης αστικοποιημένης και κονσερβοποιημένης ζωής.

Τέταρτο, η κατολίπηση των αξιών, η κρίση των ιδανικών και η αμφισβήτηση των κοινών θεσμών συνεπάγονται την αντιδραστικότητα και επαναστατικότητα των νέων, τη στροφή στις ειδικές απολαβές και τέλος στη φυγή στα ναρκωτικά. Εκεί οι νέοι βρίσκουν ψεύτικους παραδείσους, χιτίζουν χάριτους τοίχους και κάνουν απατηλά όνειρα.

Πέμπτο, η πεποίθηση των νέων να γνωρίσουν νέες εμπειρίες, νέους κόσμους. Η απειρία, η περιέργεια και ο αυθορμητισμός τους ωθούν στη χρήση.

Έκτο, η ελλιπής ή ανεπαρκής ενημέρωση για τους κινδύνους και τα προβλήματα, που αυτά επιφέρουν. Καταφεύγοντας στον εφιαλτικό, φρικτό αυτόν κόσμο των ναρκωτικών όχι μόνο δεν επιλύουμε τα προβλήματα που μας απασχολούν, αλλά αντίθετα τα πολλαπλασιάζουμε και γινόμαστε έρμαια του πάθους. Όπως σωστά παρατηρεί ο πολίτης, δεν θέλουν να ξεφύγουν, γιατί δε μπορούν να θέλουν.

Οι συνέπειες από την άσκοπη χρήση των ναρκωτικών είναι η εξής: Πρώτον, η τεχνική και ψυχοσωματική ευφορία, που οδηγεί στην κατάρρευση του ατόμου, όταν τελειώνει η

επίδρασή τους. Δεύτερον, η δημιουργία βασανιστικής εξάρτησης και αποδυνάμωσης της σκέψης και του λόγου. Τρίτο, καταστροφή της ψυχοσωματικής υγείας. Τέταρτο, κοινωνική απομόνωση επειδή ο ναρκομανής στιγματίζεται κοινωνικά και αντιμετωπίζεται σαν εγκληματίας, τιμωρείται και περιθωριοποιείται. Πέμπτο, χάνει την ηθική συνείδηση και εσωτερική ελευθερία, αφού χρησιμοποιεί ανήθικα μέσα, όπως η βία και το έγκλημα, για την εξασφάλιση της δόσης του. Η ζωή βέβαια δεν είναι παράδεισος. Κανένας δεν μας τον υποσχέθηκε, ούτε μας ενέταξε. Η ζωή μας δεν είναι τέλεια και αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούμε να της βάλουμε τελεία. Ο ποιητής λέει «και με τα χίλια βάσανα πάλι η ζωή γλυκειά είναι».

Δεν είμαι τόσο αισιόδοξη, ώστε να πω πως θα αγγίξουμε την τελειότητα και θα φτιάξουμε παραδείσους, αλλά είμαι σίγουρη πως ένας κόσμος απόμακρος, ξένος από τα ναρκωτικά θα απέχει πολύ από την κόλαση που αυτά προσφέρουν. Γι' αυτό προτείνω:

Πρώτον, σωστή ενημέρωση από την οικογένεια, το σχολείο και την πολιτεία.

Δεύτερον, βελτίωση των κοινωνικών συθηκών.

Τρίτον, φροντίδα της πολιτείας για την καταπολέμηση της ανεργίας, εφαρμογή της αξιοκρατίας και σωστός επαγγελματικός προσανατολισμός.

Τέταρτον, προβολή μεγάλων στόχων και υψηλών ιδανικών στους νέους.

Πέμπτον, δίωξη των εμπόρων ναρκωτικών με διεθνή συνεργασία.

Τα ναρκωτικά είναι ένα προσωρινό ταξίδι στο πουθενά και μία σίγουρη επιστροφή στο τίποτα. Η πρόληψη είναι η καλύτερη εναλλακτική λύση, που θα βοηθήσει εκείνους που έπεσαν στα δίκτυα τους καθαροί πλέον να θέσουν σε λειτουργία την κρίση και την ελεύθερη σκέψη τους. Εμείς οι υπόλοιποι είμαστε υποχρεωμένοι να στηρίξουμε, να βοηθήσουμε και να αγωνιστούμε γι' αυτούς τους ανθρώπους.

Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, ας τους προτρέψουμε να κάνουν μία καινούργια αρχή, ας τους δώσουμε τις ελπίδες και τα θεμέλια για ένα νέο ξεκίνημα. Ας τους προσφέρουμε ένα όραμα ζωής και ένα ζωτικό χώρο δράσης, που θα ελαχιστοποιεί τις αυτοκαταστροφικές αντιδράσεις σε έναν τέτοιο χώρο και σε έναν τέτοιο κόσμο. Και αν δε μπορούσαν, όπως ήθελαν, να μεγαλορρηγίσουν, θα μπορούσαν όμως αξιοπρεπώς να ζήσουν και όπως ο ποιητής να μονολογήσουν: «Βαρύς ο κόσμος να τον ζεις, όμως για λίγη περηφάνεια το άξιζε».

Εμείς οι νέοι, οι σημερινοί έφηβοι και οι αυριανοί Έλληνες πρέπει να τους βοηθήσουμε, θέλουμε να τους βοηθήσουμε, μα πάνω από όλα μπορούμε!

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Νικόλαος Τζιουβάρας, έφηβος βουλευτής του Νομού Πιερίας, έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΖΙΟΥΒΑΡΑΣ (Νομός Πιερίας, 3ο Λύκειο

Κατερίνης): Δεν θα ήθελα να σας κουράσω με φλυαρίες.

Εγώ έρχομαι από μία περιοχή ορεινή της Πιερίας, όπου εκεί η οικονομία βασίζεται στη γεωργία. Γενικά στην Πιερία καλλιεργείται ο καπνός. Η ορεινή Πιερία διαφέρει από την υπόλοιπη στο εξής γεγονός, ότι στην ορεινή έχουμε μονοκαλλιέργεια του καπνού. Επομένως, για όλες τις οικογένειες που καλλιεργούν καπνό σε εκείνη την περιοχή το μοναδικό τους εισόδημα είναι η ετήσια παραγωγή του καπνού. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ποιά σημασία έχει γι' αυτούς ο καπνός.

Σύμφωνα με ένα διάταγμα της ΕΟΚ, το 2075/92, επιβάλλει η Ευρωβουλή την ποσόστωση των καπνών –βέβαια και σε άλλα προϊόντα– αλλά θα αναφερθώ ειδικά στον καπνό. Όμως, εξ αρχής δεν έγινε δίκαια κατανομή των ποσοστώσεων. Έτσι υπάρχουν τεράστιες αδικίες. Δηλαδή, μιλάμε τώρα για εξαμελείς οικογένειες που έχουν μικρότερη δυνατότητα επιδότησης στην παραγωγή καπνού από μία τριμελής οικογένεια. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, και αντιλαμβάνεστε τη μεγάλη αδικία η οποία επικρατεί στην περιοχή αυτή.

Γι' αυτό, λοιπόν, προτείνω την ανακατανομή των ποσοστώσεων ανά μέλος της οικογένειας. Δηλαδή, μία εξαμελής οικογένεια να έχει το δικαίωμα να επιδοτηθεί περισσότερο από μια τριμελή, όπως φυσικά αυτό είναι και το δίκαιο.

Δεύτερον, προτείνω να χορηγηθούν ποσοστώσεις σε νέους αγρότες.

Τρίτον, προτείνω την επιδότηση των φυτοφαρμάκων και των λιπασμάτων, γιατί ειδικά στην καλλιέργεια του καπνού τα φυτοφάρμακα και τα λιπάσματα είναι απαραίτητα και είναι και σε μεγάλες ποσότητες.

Τέταρτον, προτείνω η πολιτεία να χορηγήσει άτοκα δάνεια στους γεωργούς.

Πέμπτον, προτείνω να καταργηθεί το ΙΚΑ και οι άδειες οικοδομών, ούτως ώστε οι γεωργοί να μπορέσουν να καλλιεργήσουν τον καπνό, γιατί όπως γνωρίζουμε ο καπνός είναι ένα εξαγωγίμο προϊόν που εξάγεται 100% και επιφέρει πολύ συνάλλαγμα στην Ελλάδα. Γι' αυτό, λοιπόν, για να μπορέσει η πολιτεία να κρατήσει τους γεωργούς σ' αυτή την περιοχή, πρέπει απαραίτητα να υλοποιήσει τις προτάσεις τις οποίες ανέφερα προηγουμένως.

Ελπίζω ότι αυτές οι προτάσεις θα υλοποιηθούν για να μπορέσει τελικά ο κόσμος να μείνει σ' αυτή την περιοχή και όχι να αναγκάζεται να μεταναστεύει εσωτερικά στα μεγάλα αστικά κέντρα της Ελλάδος.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Με αφορμή την παρέμβαση αυτή του Νίκου Τζιουβάρα, που, με ένα δικό του τρόπο, έθεσε ένα ειδικότερο τοπικό θέμα αλλά σημαντικό και γι' αυτόν και για τους κατοίκους της περιοχής, θέλω να πω το εξής: Όλα όσα έχετε διατυπώσει, είτε ως γενικές απόψεις ή, πολλές φορές, μέσα από τα κείμενά σας, όχι μόνο εσείς, όλοι οι μαθητές που πήραν μέρος στο πρόγραμμα, αυ-

τά έχουν αποδελτιωθεί. Πέρασαν μέσα στα κείμενα της σύνθεσης που είχατε υπόψη σας όταν, κατά επιτροπές, συζητήσατε πάνω στις εργασίες των χιλιάδων συναδέλφων σας, αλλά εφέτος ειδικώς –και από εφέτος και στο μέλλον– αποδελτιώθηκαν και θα αποδελτιώνονται και κατά περιφέρεια. Εκεί –διότι θα σταλούν αυτά στους νομούς απ' όπου ήρθατε– θα δουν και οι συμμαθητές σας καταγραφωμένες τις απόψεις τους, αλλά και οι κεντρικές, οι περιφερειακές και οι τοπικές αρχές και οι κοινωνικοί φορείς, όπως γενικώς λέμε, οι πολιτικοί οργανισμοί, τα κόμματα κ.λπ., θα δουν και σε τοπικό επίπεδο ποια είναι τα ειδικότερα ζητήματα που απασχολούν είτε τον τοπικό πληθυσμό, είτε τους νέους της συγκεκριμένης περιοχής.

Και εδώ, λοιπόν, η άποψη αυτή θα φτάσει σίγουρα στο Υπουργείο Γεωργίας. Δεν ξέρω κατά πόσον στην Ευρωπαϊκή Ένωση αυτό θα μπορεί να διορθωθεί. Αλλά, επαναλαμβάνω, με αφορμή αυτό το θέμα, να είσθε απολύτως βέβαιοι και εσείς εδώ οι τριακόσιοι πενήντα και οι δεκαπέντε χιλιάδες περίπου συμμαθητές σας και οι μαθητές της Α' Λυκείου τώρα που θα πάρουν μέρος στο πρόγραμμα αυτό, ότι δεν πάει τίποτα χαμένο. Και, κακώς κατά τη γνώμη μου, διάφοροι, εύκολα και πρόχειρα, λένε τι έγινε απ' αυτά που είπαν τα παιδιά πριν από τρία χρόνια; Τι έγινε απ' αυτά που είπαν πέρσι; Πείτε μας τι ακριβώς έγινε; Δεν μας λέτε, δεν έγινε τίποτε, άρα δεν έχει λόγο αυτός ο διάλογος που γίνεται σ' αυτή την Αίθουσα.

Η Ευαγγελία Τίκα, έφηβος βουλευτής του Νομού Μαγνησίας, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΔΗΜΗΤΡΑ ΣΙΑΠΛΑΟΥΡΑ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας - Λύκειο Νεοχωρίου): Θέλω να μιλήσω γενικά για την οικονομία, κύριε Πρόεδρε, να κάνω μια ερώτηση.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Όχι επί της ουσίας. Θέλεις να μιλήσεις για την οικονομία, όπως θα ήθελαν πολλοί να μιλήσουν για πάρα πολλά θέματα. Εκ των πραγμάτων, σε μια συνεδρίαση που ο χρόνος μόλις επέτρεψε σε τριάντα πέντε συναδέλφους σας να μιλήσουν, δεν μπορούν να λάβουν το λόγο οι τριακόσιοι πενήντα. Αλλά, στις Διαρκείς Επιτροπές, είμαι βέβαιος ότι πήρατε το λόγο σχεδόν όλοι και έχουν καταγραφεί οι απόψεις σας.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΣΙΑΠΛΑΟΥΡΑ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας - Λύκειο Νεοχωρίου): Η Επιτροπή μου δεν αφορούσε αυτό το θέμα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Σε παρακαλώ! Δεν μπορώ να το κάνω, διότι πρέπει να δώσω το λόγο σε όλους όσοι θέλουν να μιλήσουν. Δεν θα μπορώ να το αρνηθώ αυτό.

Ορίστε, Ευαγγελία. Έχεις και το επώνυμο του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου Σεραφείμ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΙΚΑ (Νομός Μαγνησίας Κλασικό Λύκειο Βόλου): Αξιότιμε Πρόεδρε της Βουλής των Ελλήνων, αγαπη-

τέ κύριε Σαμαράκη, κύριοι Βουλευτές φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές λέγομαι Τίκα Ευαγγελία και εκπροσωπώ το Κλασικό Λύκειο Μαγνησίας. Στα τόσα χρόνια είναι η πρώτη φορά που μου δίνεται η ευκαιρία να παραθέσω τους προβληματισμούς μου για το σύγχρονο κόσμο μας, τη σύγχρονη Ελλάδα μας, να προτείνω τις δικές μου λύσεις και να μιλήσω ουσιαστικά χωρίς φόβους διασαγωγούς και περιορισμούς μπροστά σε ένα ακροατήριο που με κατανοεί, που ταυτίζεται με εμένα, που ονειρεύεται τον ίδιο ιδανικό κόσμο με εμένα, στη Βουλή των Εφήβων, στον κόσμο των εφήβων, στο αγνό και καθάριο μυαλό, στο εφηβικό συναίσθημα που δεν δέχεται περιορισμούς, που δεν διστάζει να κρίνει καυστικά και να αμφισβητήσει έντονα.

Επικεντρώνω τη σκέψη μου, εστιάζεται η ομιλία μου. Αισθάνομαι πικρία ακούγοντας καθημερινά την ελληνική γλώσσα να ληλατείται απάνθρωπα ανελήθτα. «Ο Θεός μας χάρισε μια γλώσσα ζωντανή, πεισματάρα, μολονότι έχουμε εξαπολύσει όλα τα θεριά για να τη φάνε» λέει ο ποιητής μας Γεώργιος Σεφέρης. Το γλωσσικό δράμα βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Οι νέοι χρησιμοποιούν συνεχώς τις λέξεις «αυτό, εκείνο, τέτοιο» χωρίς να λένε τα πράγματα με το όνομά τους. Ο ίδιος όρος αποκτά στο στόμα των νέων πολυάριθμες όχι πάντα συναφείς σημασίες που τον καθιστούν δύσημο, πολύσημο και τελικά άσημο!

Σήμερα λέξεις προϊόντα έρχονται και παρέρχονται σαν διάτοντες αστέρες, γίνονται της μόδας, υιοθετούνται κυρίως από τους νέους και πολύ σύντομα ξεχνιούνται. Πολλοί μάλιστα μιλούν για την εμφάνιση μιας νέας γλώσσας που τις δίνουν την ονομασία νέο-νεοελληνική. Πως φθάσαμε όμως σε αυτή την εξέλιξη;

Το κράτος και οι άλλοι αρμόδιοι φορείς, η πνευματική ηγεσία παραμέλησαν τη διδασκαλία της σωστής ελληνικής γλώσσας στους νέους και στα σχολεία αλλά και έξω απ' αυτά. Η επιμονή τους να διδάσκουν τους ξερούς και γραμματικούς συντακτικούς τύπους της αρχαίας μας γλώσσας γέννησε την αντίδραση ιδίως των νέων με αποτέλεσμα να τους οδηγήσει στην αποστροφή της και στην υιοθέτηση εύκολων λύσεων. Η ρίζα αυτού του κακού βρίσκεται στην τεχνολογική ανάπτυξη και ιδιαίτερα των οπτικοακουστικών μέσων. Τηλεοπτικές σειρές ο κινηματογράφος, τα νεανικά και παιδικά περιοδικά μιλούν με χρώματα την κίνηση τις εντυπωσιακές εικόνες, πάντως όχι με το λόγο. Ο πολιτισμός μας κοντεύει να γίνει σχεδόν οπτικός.

Οι μαθητές δεν μαθαίνουν τα κατάλληλα κείμενα λείπουν, τα πανεπιστήμια δεν δίνουν τις σωστές βάσεις στους μελλοντικούς εκπαιδευτικούς. Η καλή λογοτεχνία δεν έχει εισαχθεί στην εκπαίδευση σε επιθυμητό βαθμό.

Έπειτα οι εκπαιδευτικοί συχνά μιλούν τη λεγόμενη γλώσσα «φάστ φουντ», συρρικνώνουν την ομιλία τους, εκφράζονται με λέξεις κλειδιά όπως οι ίδιοι αποκαλούν. Πρέπει όλοι και ιδιαίτερα εμείς οι νέοι να συνειδητοποιήσουμε την επι-

τακτική ανάγκη να δοθούν οι λύσεις στους κινδύνους και στην κρίση που υφίσταται η ελληνική γλώσσα.

Συγκεκριμένα εδώ προτείνω η πολιτεία να δίνει σε κάθε μαθητή ένα λεξικό της ελληνικής γλώσσας. Να εφοδιαστούν τα εκπαιδευτικά ιδρύματα με σύγχρονα εκπαιδευτικά προγράμματα, βιβλία και εγχειρίδια. Το εκπαιδευτικό σύστημα να αποτελείται από σωστούς καταρτισμένους εκπαιδευτικούς που θα συζητούν με τους μαθητές τους παραθέτοντας πολλά και πλούσια επιχειρήματα.

Αρωγή των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Το κράτος οφείλει να εμπλουτίσει τα οπτικοακουστικά μέσα με παιδαγωγικά και επιμορφωτικά προγράμματα. Υπεύθυνος και γόνιμος διάλογος πάνω στα προβλήματα αλλά και τη σημασία της γλώσσας. Ορθός πολιτικός λόγος και όχι κομματική συνθηματολογία. Προσπάθεια ώστε να παύσει η γλώσσα να είναι εξιλαστήριο θύμα κοινωνικών ή άλλων προβλημάτων.

Πρέπει να δοθεί μεγαλύτερο βάρος στην πνευματική ζωή. Σε τελική ανάλυση η σωτηρία της γλώσσας είναι υπόθεση όλων. Πρέπει όλοι να συνειδητοποιήσουμε ότι αν η ελληνική γλώσσα απέσυρε τα δάνεια, πολλές γλώσσες του κόσμου θα είχαν χρεωκοπήσει!

Αυτή η σκέψη φανερώνει την αξία και την αναγκαιότητα της πιο καλλιεργημένης γλώσσας του κόσμου της ελληνικής.

Τέλος ως μία από τους Βουλευτές της Μαγνησίας έχω την ηθική υποχρέωση να αναφέρω για τον Έφηβο Βουλευτή Αμετ Γιουχαν που τώρα δεν είναι δίπλα μας. Το οικογενειακό και εκπαιδευτικό περιβάλλον μου δίδαξε τη μεγαλοφυχία και μου έμαθε ότι όταν κάποιος μετανοιώνει και ζητάει συγγνώμη να τον συγχωρώ. Εσείς γιατί δεν συγχωρείτε;

Ευχαριστώ.

(Χειροροστίματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Όπως είχα πει και τους δημοσιογράφους κατά την ημέρα που ανακοίνωσα την επιλογή των εφήβων βουλευτών αυτής της Συνόδου –και παρεκάλεσα θερμά μάλιστα– να μην υπάρξει παραπέρα δημοσιότητα σ' αυτό το περιστατικό. Και απαντώντας, διότι ισότιμα σας αντιμετωπίζουμε, δεν θέλω να πει κάποιος ότι εντάξει, παιδιά είναι, λένε κάτι παραπάνω και ο Πρόεδρος δείχνει κατανόηση σε αυτά που λένε τα παιδιά. Όχι. Εγώ πιστεύω ότι έχετε υπεύθυνο λόγο.

Θέλω, λοιπόν, να πω το εξής: Πιο βαρύ από το να μη συγχωρεί κανείς, είναι το να υποκρίνεται και, ακόμα περισσότερο, να καπηλεύεται ένα πρόβλημα το οποίο, υποτίθεται, κάποιος άλλος δεν κατανοεί, κάποια πράξη την οποία, υποτίθεται, κάποιος άλλος δεν συγχωρεί. Δεν πρόκειται γι' αυτό βέβαια. Δεν είναι η περίπτωση της Ευαγγελίας αυτή, να εξηγούμεθα. Αλλά όλοι όσοι ανέδειξαν αυτό το πρόβλημα και έδωσαν δημοσιότητα και το έκαναν στήλες στις εφημερίδες και θέμα στα κανάλια, είμαι βέβαιος, αν έχουν στοιχειώδη κρίση, ότι ούτε το παιδί αυτό σκέφτηκαν, το οποίο πρέπει να αφηθεί να επουλώσει και το δικό του τραύμα και να βγει στην

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

κοινωνία έτοιμο να ενταχθεί σε αυτήν, ούτε το φερόμενο ως θύμα παιδί σκέφθηκαν, που, ασφαλώς, ο οποίος τραυματισμός του, η όποια πληγή, υπήρξε αντικείμενο ανάξυσης με αυτήν την περιέργη δημοσιότητα. Είναι καλό να μη συμβαίνουν τέτοια γεγονότα.

Από εκεί και πέρα, το μέτρο της ευθύνης του το δείχνει κανείς, όχι με ό,τι διακηρύσσει ότι πιστεύει, αλλά με ό,τι πράγματι κάνει. Αυτό θέλω να σας πω, αγαπητοί μου και αγαπητές μου.

Ο Δημήτριος Τσοκίδης, από την πρώτη περιφέρεια Θεσσαλονίκης, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΣΥΜΕΩΝ ΤΑΡΑΜΠΙΑΤΖΗΣ (Νομός Καβάλας - Ε.Π.Α. Καβάλας): Κύριε Πρόεδρε

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Καθήστε, σας παρακαλώ.

Φροντίστε ελαττώματα των μεγάλων, που δικαίως τα επικρίνετε, να μην τα αποκάτε και εσείς.

ΣΥΜΕΩΝ ΤΑΡΑΜΠΙΑΤΖΗΣ (Νομός Καβάλας - Ε.Π.Α. Καβάλας): Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Όχι, δεν θα σας δώσω το λόγο.

ΣΥΜΕΩΝ ΤΑΡΑΜΠΙΑΤΖΗΣ (Νομός Καβάλας - Ε.Π.Α. Καβάλας): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα το λόγο επί της διαδικασίας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ορίστε.

ΣΥΜΕΩΝ ΤΑΡΑΜΠΙΑΤΖΗΣ (Νομός Καβάλας - Ε.Π.Α. Καβάλας): Τουλάχιστον σε επόμενα χρόνια...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Επί της διαδικασίας αυτής θέλετε να πείτε;

ΣΥΜΕΩΝ ΤΑΡΑΜΠΙΑΤΖΗΣ (Νομός Καβάλας - Ε.Π.Α. Καβάλας): Ναι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Όχι. Για τα επόμενα χρόνια, όταν πείσουμε, θα ζητήσω την άποψή σας. Καθήστε σας παρακαλώ.

Ορίστε, κύριε Τσοκίδη.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΣΚΙΔΗΣ (Α' Θεσσαλονίκης - 14ο Λύκειο Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, Αιδεσιμώτατε, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη και συνάδελφοι έφηβοι βουλευτές, σας ευχαριστώ που μου δίνετε την ευκαιρία να θίξω το σοβαρό θέμα της φορολογίας των Ελλήνων πολιτών.

Είναι κοινά παραδεκτό ότι το φορολογικό μας σύστημα παρά τις συχνές μεταβολές που έχει υποστεί δεν κατάφερε να γίνει δικαιοότερο, αφού τα κύρια φορολογικά έσοδα προέρχονται από την άμεση φορολόγηση των μισθωτών και των συνταξιούχων. Η έμμεση φορολογία από την οποία το κράτος εισπράττει τα περισσότερα έσοδα πλήττει κυρίως τα χαμηλά εισοδήματα. Και αυτό είναι κατανοητό, αφού ένας πτωχός και αφού ένας πλούσιος με την αγορά, παραδείγματός χάρη, ενός προϊόντος καταβάλλουν τον ίδιο φόρο.

Παρατηρείται επίσης το φαινόμενο της διόγκωσης των

δημοσίων δαπανών, της σπατάλης δηλαδή του δημοσίου χρήματος. Δημόσια έργα, που όταν τα φτιάχνει ο ιδιώτης το κόστος συμπιέζεται στο ελάχιστο, όταν τα φτιάχνει το κράτος κοστίζουν διπλάσια χρήματα.

Φιέστες, πολυτελή αυτοκίνητα, άσκοπες μετακινήσεις πολιτικών και υπηρεσιακών παραγόντων, άνισες και προκλητικά υψηλές αμοιβές στο δημόσιο τομέα, συμπληρώνουν το πάζλ της σπατάλης του χρήματος του λαού, που με τόσες προσπάθειες και θυσίες συγκεντρώνεται.

Από τα παραπάνω και πολλών άλλων ακόμη επισημάνσεων που θα μπορούσαν να αναφερθούν εκτενέστερα, συνάγεται ότι το φορολογικό μας σύστημα πρέπει να αναμορφωθεί προς τις εξής κατευθύνσεις:

1. Καλύτερη κατανομή του εισοδήματος μέσα από την άμεση και έμμεση φορολογία. Αυτό θα επιτευχθεί καλύτερα αυξάνοντας την άμεση φορολογία και μειώνοντας την έμμεση.

Δεύτερον, φορολόγηση όλη της ακίνητης περιουσίας, όπως γίνεται στα περισσότερα κράτη της Ευρώπης. Έτσι θα αναγκασθούν οι πολίτες να επενδύουν τις οικονομίες τους σε παραγωγικούς τομείς και όχι σε πολυτελείς βίλες, αυτοκίνητα, ή αγορά οικοπέδων που δεν έχουν καμία απόδοση.

Τρίτον, είναι απαραίτητο ένα φορολογικό σύστημα να αλλάζει κάθε φορά που αλλάζει ο Υπουργός των Οικονομικών και να δημιουργείται έτσι στους επιχειρηματικούς κύκλους ανασφάλεια με αποτέλεσμα να μη μπορούν να σχεδιάσουν ή να προγραμματίσουν για το μέλλον τους τις επιχειρηματικές δραστηριότητες και τις επενδύσεις τους.

Προτείνω, λοιπόν, να υπάρξει ένα σαφές, κατανοητό και δίκαιο φορολογικό σύστημα, που να αντέχει στο χρόνο, ένα φορολογικό σύστημα που θα έχει την ευρεία αποδοχή των πολιτών και θα στηρίζεται στις βασικές αρχές του Συντάγματος, της ισονομίας και της ισπολιτείας.

Επιτέλους, να γίνει πράξη ο καθένας να πληρώνει ανάλογα με αυτά που έχει.

Τέταρτον, περιορισμός της σπατάλης του δημοσίου χρήματος και έλλειψη δραστηριότητας και αποτελεσματικότητας κάθε δημόσιας υπηρεσίας. Αν δεν γίνει νοικοκύρεμα του κράτους, μέσα κυρίως από τον έλεγχο των δαπανών, οποιαδήποτε προσπάθεια αύξησης των φορολογικών εσόδων, θα εξανεμίζεται.

Γι' αυτό οι κυβερνώντες τον τόπο τούτο, πρέπει να κατανοούν τις οικονομικές θυσίες και τη λιτότητα του ελληνικού λαού και να διαχειρίζονται με διαφάνεια και δικαιοσύνη τους φόρους που εισπράττουν.

Εμείς οι νέοι, οι φορολογούμενοι πολίτες της επόμενης χιλιετίας, θέλουμε και αγωνιζόμαστε για ένα νέο φορολογικό σύστημα, μέσα από το οποίο να γίνεται καλύτερη αναδιανομή του πλούτου και να μην γίνονται οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Γεώργιος Φράγκου, από τη Β΄ Περιφέρεια Θεσσαλονίκης, έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΟΥ (Β΄ Θεσσαλονίκης-Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κυρίες και κύριοι, φίλες και φίλοι, θα προσπαθήσω να μην σας κουράσω. Θα αναφέρω απλά κάποιες σκέψεις μου για ένα θέμα το οποίο δεν θίχτηκε τόσο σήμερα, το ρόλο της εκπαίδευσης στον τομέα της παραγωγής και της ανάπτυξης.

Είναι γενικά παραδεκτό ότι η εκπαίδευση αποτελεί την κυρίως αναγεννητική δύναμη της δημοκρατικής κοινωνίας, γιατί πλάθει το «είναι» του μελλοντικού πολίτη και τον σπλίζει με εφόδια για να προσφέρει στο σύνολο και για να καταστήσει την κοινωνία παραγωγική και σύγχρονη.

Παλιότερα, με τη δολοφονία του Καποδίστρια, σταμάτησε για μεγάλο χρονικό διάστημα η προσπάθεια για τη δημιουργία μιάς θετικής κατεύθυνσης παραγωγικού εκπαιδευτικού συστήματος. Οι ξενόφερτοι μονάρχες και η άρχουσα τάξη περιόρισαν την παιδεία σε έναν ασφυκτικό κλοιό προγονολατρείας και ιδεολογικών γλωσσικών διαμαχών, γεγονός που υπονόμωσε την αναγκαιότητα για το λαό υλικοτεχνική πρόοδο της χώρας.

Στις μέρες μας έχουν συντελεστεί βέβαια πρόοδοι στον τομέα της σύνδεσης της εκπαίδευσης με την παραγωγή, πάντοτε όμως σε έναν κόσμο που οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Η διαρκής μετάπλαση και προσαρμογή στα νέα δεδομένα, προβάλλει ως αναγκαιότητα.

Δε μπορώ a priori να κρίνω την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Ελπίζω να είναι η αρχή για μια μακροχρόνια πολιτική μακριά από σκοπιμότητες. Πάντως εγώ ως έφηβος ζητώ μια ορθολογικότερη διδασκαλία των μαθημάτων θετικής κατεύθυνσης. Αντί για απομνημόνευση, πείραμα και πράξη. Βιβλία φυσικής που θυμίζουν ιστορικούς τόμους, σίγουρα δεν συμβάλλουν στην προώθηση πρακτικού πνεύματος.

Έπειτα καθώς ο σύγχρονος επιστήμονας οφείλει να είναι πολύπλευρα καταρτισμένος και τα θεωρητικά μαθήματα τα οποία προσφέρουν στην πνευματική καλλιέργεια πρέπει να διδαχθούν κριτικά και να αναφέρονται όχι στο παρελθόν για το παρελθόν, αλλά στο ελληνικό και διεθνές πνεύμα ως πηγή έμπνευσης του μόνιμου προβληματισμού και κριτικής σκέψης που είναι η βάση κάθε προόδου.

Στην ανώτερη και ανώτατη εκπαίδευση, η Ελλάδα πρέπει να προχωρήσει με θάρρος στην διεύρυνση της συνεργασίας πανεπιστημίου-βιομηχανίας, έτσι ώστε να κρατάει εδώ στην Ελλάδα τα ικανά και ταλαντούχα στελέχη της και να μην γίνεται αφαίμαξη του δυναμικού που μπορεί να ωθήσει κάθε τομέα της παραγωγής.

Τέλος, ως συνέχεια του σχολείου και του πανεπιστημίου, προτείνω την ίδρυση σύγχρονων ερευνητικών ιδρυμάτων με συγκεκριμένο αντικείμενο έρευνας και γιατί όχι στην περι-

φέρεια. Ενδεικτικά ως θέματα, ως αντικείμενα θα μπορούσα να προτείνω τις φιλικές προς το περιβάλλον πηγές ενέργειας, τις βιομηχανικές εφαρμογές της επιστήμης, τη βελτίωση της γεωργικής παραγωγής και τις δυνατότητες αξιοποίησής της.

Σε μια περίοδο, που η Ελλάδα επιδιώκει να μειώσει τον αγροτικό πληθυσμό, μα παράλληλα να προωθήσει την αποκέντρωση, η κατάλληλη επαγγελματική καθοδήγηση, μέσω της εκπαίδευσης, μπορεί να μεταθέσει τον αγρότη από το χωράφι στη μεταποίηση και μετακίνηση αγροτικών προϊόντων. Αυτό προϋποθέτει οργανωμένο πλέον σχέδιο επιχορήγησης της βιομηχανίας στην περιφέρεια και ιδιαίτερα στις αγροτικές περιοχές. Όχι επιχορηγήσεις που θα διασπαθίζονται, μα έλεγχος της χρησιμοποίησής τους για την ανάπτυξη της υπαίθρου.

Πολλοί φίλοι εξέθεσαν τα εθνικά προβλήματα. Εγώ πιστεύω, πως πέρα από τη στρατιωτική υποστήριξη και τις κορόνες, στις οποίες κάποιος επιδίδονται, η αληθινή υποστήριξη στον ακρίτα είναι η σωστή μόρφωση και οι δυνατότητες, που αυτό το κράτος προσφέρει, για να παραγάγει και να ευημερήσει.

Κλείνοντας, θα τονίσω ότι σήμερα γινόμαστε μάρτυρες ατέλειωτων συζητήσεων για την προκοπή αυτής της χώρας. Και είναι συχνό ολίσθημα να επιχειρείται να δοθεί λύση στο πρόβλημα αποσπασματικά.

Αφετηρία της προκοπής, είναι η εκπαίδευση των λαών με ιδεώδη αγωνιστικά. Γιατί ο κόσμος, που κινείται με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς ένα γοργά εξελισσόμενο μέλλον, δεν θα κατευθυνθεί από προσωπικές αποφάσεις ηγετών, παρά από τη βούληση των μορφωμένων αγωνιζόμενων λαών, γιατί οι λαοί δεν έχουν να χωρίσουν τίποτε. Είναι λαοί που θα ζητούν να έχουν μερτικό στη μοίρα τους και λόγο στη διάπλαση μιας κοινωνίας δίκαιης, ανθρωπίνης, παραγωγικής, που θα αγκαλιάζει με ίσες ευκαιρίες όλα της τα παιδιά.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Με τον κ. Γεώργιο Φράγκου έκλεισε ο κατάλογος όλων των ομιλητών.

(Χειροκροτήματα)

Αγαπητές φίλες και αγαπητοί φίλοι έφηβοι βουλευτές της Γ΄ Συνόδου της Βουλής των Εφήβων, όταν άρχισε η πρώτη Σύνοδος, συγκεκριμένα είχα πει ότι θεωρούμε πως είναι σημαντική η ημέρα εκείνη, όχι μόνο γιατί δεν έχει προηγουμένως, αλλά για όλα όσα θα συμβούν σ' αυτόν τον ιερό χώρο με πρωταγωνιστές εσάς, για το λόγο που θα διατυπώσετε, για τις πράξεις σας, που θα εκτυλιχθούν μέσα στο πλούσιο φως της δημοσιότητας, για τη δυνατότητα συνέχειας και επανάληψης, η οποία θα διασφαλιστεί με το ήθος και την όλη ποιότητα της δικής σας προσωπικής και συλλογικής παρουσίας.

Αυτό που είπα τότε, νομίζω ότι δικαιώθηκε και τότε και πέρσι και δικαιώνεται και φέτος. Το ήθος, η ποιότητα της όλης παρουσίας σας, ατομικής και συλλογικής, μπορεί να

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

είναι παράδειγμα για όλους τους νέους μας, και για σήμερα και για αύριο.

Το πρόγραμμα αυτό, η «Βουλή των Εφήβων», είπα επίσης τότε, είναι άσκηση δημοκρατίας, είναι η άσκησή μας για τη συμμετοχή στα κοινά. Να μην στραφούμε προς το περιθώριο, να μην κλειστούμε στον εαυτό μας, αλλά να προχωρήσουμε στο κέντρο, μέσα στο σύνολο των συνομηλίκων μας, των συνανθρώπων μας, των συμπολιτών μας. Αυτό κάνουμε τρία ολόκληρα χρόνια με το θεσμό της Βουλής των Εφήβων.

Πιστεύω, ότι και σεις θα είστε καλοί κήρυκες αυτού του μηνύματος, ώστε να συνεχιστεί και του χρόνου περισσότερα παιδιά να πάρουν μέρος σ' αυτό το πρόγραμμα, πιο πολλοί νέοι να πουν την άποψή τους για τον εαυτό τους, για τη γενιά τους, για την κοινωνία μας, για τη χώρα μας, για ολόκληρο τον Κόσμο, για μικρά και για μεγάλα προβλήματα, για όσους θα τους ακούσουν, για όσους θα μελετήσουν την άποψή τους. Είμαι βέβαιος ότι υπάρχουν στη χώρα ανοιχτά μυαλά και ανοιχτά αυτιά.

Παρ' όλα όσα λέμε, παρ' όλα όσα γκρινιάζουμε, και στη διοίκηση και στην πολιτική εξουσία και στην κοινωνία, παντού υπάρχουν άνθρωποι που πρέπει να ακούσουν και εμείς πρέπει να προσπαθήσουμε να ακούσουν.

Θέλω να σας πω ότι κανένα από τα λόγια σας δεν θα είναι χαμένο, αλλά να θυμηθείτε ότι τίποτα στην ιστορία δεν κερδήθηκε με στοίχημα ή με απύχημα. Όλα χρειάστηκαν περισσότερες από μία γενιές και περισσότερες από μία μάχες.

Αυτό είχα πει πριν τρία χρόνια στους πρώτους έφηβους βουλευτές. Δεν βρίσκω τίποτε άλλο να πω και σε σας σήμερα. Να σκέπτεστε, να προβληματίζεστε, να αγωνίζεστε. Αυτή είναι η ευχή και η συμβουλή, που μπορώ να σας δώσω ως Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων.

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

Θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους βοήθησαν σε αυτή την υπόθεση.

Πρώτα-πρώτα, την Επιτροπή του Προγράμματος, τον Αντώνη Σαμαράκη...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τον Ιωάννη Μαρκαντώνη, τον Γεώργιο Κασιμάτη, τον Ηλία Κατσούλη...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τον Πατέρα Γεώργιο Μεταλληνό, τον Αδαμάντιο Πεπελάση, τη Λίνα Αλεξίου ...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τον Ιωάννη Γιαννόπουλο, το Χαράλαμπο Μελισσάρη...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τους καθηγητές σας συνδέσμους αυτού του Προγράμματος, τους Διευθυντές Λυκείων και των Τεχνικών Σχολών, τους Προϊσταμένους των Διευθύνσεων και Γραφείων Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τους αξιολογητές των γραπτών των μαθητών που πήραν

μέρος στο Πρόγραμμα, το προσωπικό και τη διοίκηση του ΟΑΚΑ, το προσωπικό και τη διοίκηση του Κέντρου Ηλεκτρονικών Υπολογιστών...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τα Υπουργεία Πολιτισμού, Δημόσιας Τάξης, Υγείας και Πρόνοιας, τη Γενική Γραμματεία του Ε.Ο.Τ. ...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... το Εθνικό Ίδρυμα Προστασίας Κωφαλάλων και τους διερμηνείς κυρίου Ζήκα, Χριστοδουλάκο, τις κυρίες Μπουμπουγιάννη, Αντωνανάκη, Μαργαρίτη...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... το Ειδικό Λύκειο Αθηνών, τους καλλιτέχνες και τους συνεργάτες τους που παρουσίασαν την «Αντιγόνη» του Σοφοκλή στο Θέατρο του Λυκαβηττού και συμμετείχαν στη συναυλία στην παραλία του Αλίμου...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τα Υπουργεία Παιδείας της Ελλάδας και της Κύπρου, την πολιτική ηγεσία και τα στελέχη τους, που συνέβαλαν στην επιτυχία του Προγράμματος...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, που, αρκετά από αυτά, προέβαλαν σωστά αυτή την υπόθεση...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τις υπηρεσίες της Βουλής και όλο το προσωπικό της που στηρίζει το πρόγραμμα, περιλαμβανομένων και των εκπαιδευτικών του Υπουργείου Παιδείας που ξεναγούν τους μαθητές και τους ιδιώτες στις εκθέσεις της Βουλής καθώς και το προσωπικό της Φρουράς της Βουλής ...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... τέλος, τους Βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου, τους Προέδρους των Διαρκών Επιτροπών της Βουλής που προήδρευαν στις αντίστοιχες επιτροπές της «Βουλής των Εφήβων» και τους Αντιπροέδρους της Βουλής των Ελλήνων...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... καθώς και όλους και όλες που βοήθησαν σε αυτή την υπόθεση.

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

Θα κλείσω με τα εξής:

Στο Συμβούλιο της Ευρώπης έχει τεθεί ήδη η πρόταση, από κάποιον ετέθη και εδώ. Του χρόνου την άνοιξη, θα υπάρξει μία Βουλή των Εφήβων της Ευρώπης. Σε αυτή θα εκπροσωπηθεί κατ' ανάγκη από τη σύνθεση αυτή και η χώρα μας. Έχετε ήδη δώσει τα στοιχεία και πρέπει να σταλούν σε μία εβδομάδα οι σχετικοί τίτλοι που αποδεικνύουν ότι υπάρχει, είτε το Proficiency, είτε το Sorbonne II, για τους αγγλομαθείς και γαλλομαθείς.

Είναι συνολικά εξήντα έξι έφηβοι, είκοσι εννέα αγόρια και τριάντα επτά κορίτσια. Θα επιλεγούν τέσσερα κορίτσια –γιατί είναι περισσότερα τα κορίτσια, κύριοι έφηβοι άρρενες– ...

(Ζωηρά χειροκροτήματα)

... και τρία αγόρια, για έναν αριθμό επτά εφήβων, που θα εκπροσωπήσουν τη χώρα μας στο Συμβούλιο της Ευρώπης των Νέων, που θα συγκληθεί στο Στρασβούργο την Παρασκευή 30 Απριλίου 1999, για πρώτη φορά, με τον εορτασμό των πενήντα ετών του Συμβουλίου της Ευρώπης.

Θέλω, τέλος, να σας πω, απαντώντας και σε κάποιες προτάσεις σας, τα εξής: Ήδη ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ο Πρωθυπουργός, οι Αρχηγοί των κομμάτων, οι Βουλευτές, έχουν υπογράψει την οικουμενική διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Σας παρακαλώ να μεταφέρετε στα σχολεία σας το μήνυμά της προσυπογραφής αυτής της διακήρυξης και από εσάς και από τους καθηγητές σας και από τους συμπολίτες σας.

Επίσης, η Βουλή απεφάσισε, και σε μια ειδική τελετή θα ληφθεί η απόφαση, να γίνουν, με πρώτο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας –που έχει ήδη αποδεχθεί– τον Πρωθυπουργό και την Κυβέρνηση, τους Αρχηγούς των κομμάτων, όλα τα μέλη της Βουλής, εθελοντές δωρητές οργάνων σώματος.

(Χειροκροτήματα)

Ζητώ και από εσάς, μεταφέροντας αυτό το μήνυμα στα σχολεία σας, στις περιοχές σας, να αγωνιστούμε να λύσουμε οριστικά στη χώρα μας αυτό το μεγάλο πρόβλημα της έλλειψης οργάνων σώματος, διότι γίνονται ατυχήματα τα οποία σε λίγο μετατρέπονται σε θανατηφόρα, ακριβώς γιατί δεν υπάρχει επάρκεια οργάνων σώματος.

Τέλος, φίλες και φίλοι –επιτρέψτε μου έτσι πλέον να σας προσφωνήσω– θέλω, αφού εγκρίνετε τις προτάσεις των Επιτροπών –οι οποίες είναι εισηγήσεις– ως προτάσεις και δικές σας, να γίνουν αντικείμενο μελέτης από τα Υπουργεία, τους Οργανισμούς, τον Τύπο, την κοινωνία. Είναι η φωνή η δική σας, οι προτάσεις οι δικές σας. Κάποιες είναι σωστές, κάποιες είναι λαθεμένες, κάποιες είναι πλήρεις, άλλες ελλιπείς. Ζητούμε να συζητηθούν, και πρέπει να σας βεβαιώσω, ότι υπάρχει κάθε χρόνο όλο και μεγαλύτερη ανταπόκριση.

Πάντως, πρέπει να αισιοδοξούμε και να αγωνιζόμαστε. Είστε οι νέοι. Αν δεν έχετε αυτό πρώτα-πρώτα μέσα σας, δηλαδή τη θέληση για αγώνα, πως θα προχωρήσετε στη ζωή, που τόσες δυσκολίες, τόσα προβλήματα σας περιμένουν, τα οποία καλείσθε να αντιμετωπίσετε.

Παρακαλώ, λοιπόν, να μου πείτε, εάν συμφωνείτε σε γενικές γραμμές με τα πορίσματα και τις προτάσεις που ήρθαν από τις επιτροπές στις οποίες πήρατε μέρος.

Είστε σύμφωνοι με αυτές;

Παρακαλώ σηκώστε τα χέρια όσοι συμφωνείτε.

(Σηκώνουν τα χέρια οι αποδεχόμενοι)

Παρακαλώ σηκώστε τα χεριά όσοι τυχόν διαφωνείτε γενικώς. Απ' ό,τι βλέπω υπάρχει μία διαφωνία.

(Χειροκροτήματα)

Σε ό,τι αφορά την πρώτη επιτροπή υπάρχει καμία διαφωνία;

Σε ό,τι αφορά τη δεύτερη επιτροπή;

Σε ό,τι αφορά την τρίτη επιτροπή;

Σε ό,τι αφορά την τέταρτη επιτροπή;

Σε ό,τι αφορά την πέμπτη επιτροπή;

Σε ό,τι αφορά την έκτη επιτροπή;

Είναι προφανές ότι διατηρούνται επιφυλάξεις που έχουν διατυπωθεί από εσάς εκεί, είτε από έναν, είτε από περισσότερους. Η πλειοψηφία προφανώς συμφωνεί με ό,τι, ως πορίσματα αυτών των επιτροπών έχουν ενσωματωθεί, έχουν φθάσει ως εδώ και θα αποτελέσουν εν συνεχεία αντικείμενο μελέτης, όσων θα θέλουν να ασχοληθούν σοβαρά και υπεύθυνα, όχι με φλας, εικόνες απλώς και φράσεις ξεκομμένες, με τον προβληματισμό της σημερινής ελληνικής νεολαίας.

Τέλος, θέλω να σας πω ότι βγαίνοντας από εδώ στην έξοδο, θα ήθελα να σφίξω το χέρι όλων σας, κάθε μιας και κάθε ενός σας και να σας παραδώσω μία σάκα με δύο τόμους του βιβλίου της Ιωάννας Παπαζαφείρη «Λάθη στη χρήση της γλώσσας μας». Πιστεύω ότι θα σας είναι χρήσιμο! Επίσης, αντίτυπο των Πρακτικών της Α' εν Αθήναις Εθνικής Συνέλευσης του 1844, ανάτυπο του Συντάγματος του 1844 και ένα εικαστικό σε κύλινδρο «Η Αθήνα του 1869» από το αρχείο πολυτίμων της Βουλής.

Θα σας παρακαλέσω, με τη σειρά που θα σας καλούν συνεργάτες μας από το Βήμα αυτό, να βγείτε από την έξοδο, που είναι ακριβώς απέναντι από το Προεδρείο.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Σας εύχομαι κάθε πρόοδο, κάθε καλό στη ζωή σας.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα)

Θα κλείσουμε και αυτή τη Βουλή των Εφήβων με τον Εθνικό μας Ύμνο.

(Στο σημείο αυτό, όρθιοι όλοι οι έφηβοι βουλευτές ψάλλουν τον Εθνικό Ύμνο)

(Όρθιοι όλοι οι έφηβοι βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ας είναι αυτό το καλύτερο μήνυμα για ολόκληρο το Έθνος μας. Γεια σας παιδιά.

Λύεται η συνεδρίαση.

Ώρα λήξης: 15.35'

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ